

DEVİRİMCİ YOL

SAVI:8 1 EYLÜL 1977

300 KURUŞ

**"Bugün, karşı-devrim güçle-
ri sokak ortasında, çöplüklerde,
sağda-solda bombalar patlatıyor,
fabrikalara, yolcu vapurlarına,
trafolara sabotajlar düzenliyorlar.
Bu yolla faşist saldırı, kat-
liam ve demagojilerine uygun bir
zemin oluşturmaya çalışıyorlar."**

MC'nin sosyal ve siyasal "tedbir"leri: PAHALILIK, YOKLUK ve ZULÜM

Yeni MC'nin kuruluşundan bu yana gelişen olaylar; Hürriyet ve Günaydın gazetelerinin hergün manşetlerinde patlattıkları bombalar, bunu CHP'nin "güvenoyu verdiği" Korkut Özal'ın Nihat Erim varlı "anarşiyi önleme" operasyonlarının izlenmesi; baskın, arama tarama ve kanlı operasyonların birbirini takip etmesi, yani devlet terörünün yoğunlaştırılması ve faşizmin namussuzca bir yalancılığın-
dan başka bir şey olmayan demagojisinin artması... Bütün bunlar yeni dönemin gelişme yönünü ve özelliklerini ortaya çıkarmaktadır.

İktidar çözülmesi güç sorunlarla karşı karşıyadır. Bir "fflas" içindeki ekonomi, döviz, krizi, enerji, pahallılık, hammadde krizi ile birlikte, yokluğu, pahallılığı, zamları getirdi dayattı. Hükümet şimdi bu "sosyal tedbirleri" (1) hazırlıyor. Ekonomik gelişmelerin, pahallılık, işsizlik ve yoksulluğun artmasının sosyal hoşnutsuzluklara yol açması yığınların düzene olan hoşnutsuzluklarının artması kaçınılmazdır. Bu yüzden ekonomik "istikrar tedbirlerine" siyasal "istikrar tedbirleri" nin eşlik etmesi "doğal" dir.

"Sosyal tedbirler" pahallılık, işsizlik, yoklukları Emekçi halkın, işçilerin, köylülerin memurların bir kat daha yoksullaşması, ellerinde, ne varsa, herşeylerinden bir kısmının daha alınmasıdır.

"Siyasal istikrar tedbirleri" yoksulluğun ve sömürülmenin baskı altında tutulmasıdır. Halkın elinin aydınının bağlanması, susturulmasıdır.

Milyonlarca emekçi böylesine vahşi bir soyguna nasıl sessizce razı olacak? Faşist terör ve demagojinin görevi budur.

CHP bu gelişmelere karşı ne yapıyor? Sessizce "düzenin onarılmasını" seyrediyor. Korkut Özal'a "güveniyor." O, "devletin tarafsızlığını" (1) sağlamak için çalışacak.

CHP "devlete karşı çıkan, devleti yıkmak için çalışan anarşistlerin temizlenmesi" ni seyrediyor! Bizim gibi ülkelerde faşizm devlet eliyle yukardan aşağı bir şekilde örgütlenmektedir. Dimitrov "bu yüzden faşizmin çok değerli sosyal demokrat destekçiler kazandığını" söylüyordu. CHP bunu doğruluyor.

Pahallılığın, zamların, yokluğun ve işsizliğin artmasının MC'yi kendiliğinden çökerteceği sanılmamalıdır. Kitleleri karşısına aldıkça iktidarını giderek daha çok ve daha açıkça zora dayayacaktır. Devlet terörü daha da yoğunlaşacaktır.

Faşizmin yenilmesi faşist terör ve demagojinin her alanda teşhiriyle mücadelenin her alanda örgütlenmesiyle mümkündür.

Tüm halk güçlerinin, faşizme karşı eylem birliğini gerçekleştirmekle, tüm devrimcilerin güçlerini bir araya getirmekle mümkündür.

DEVİRİMCİ
YOL

- Karşı-devrim güçleri faşist terör ve demagojiye ortam hazırlamak için sağda-solda bombalar patlatıyor
- Geçiş dönemi sorunları ve sosyal emperyalizm safsataları
- Bir örgütlenme çalışmasından çıkan dersler.
- Devrimci Yeraltı Maden-İş işçileri gerici bir saldırıyı daha defettiler
- Bazı teorik sorunlar: Parti sorunu, ehven-i şer mantığı ve seçim siyasetimiz.
- Taban fiyatları: Oligarşinin küçük üreticiler üzerindeki sömürüsü.

Karşı-devrim güçleri faşist terör ve demagojiye ortam hazırlamak için

sağda solda bombalar patlatıyor

● Hiç bir devrimci üretim araçlarına; fabrikalara vs. sabotajlar düzenlemez. Sağda-solda, sokak ortalarında bombalar patlatmaz. Halka zarar verecek şeyler yapmaz. Bunları yapanlar halkı bir dehşet ortamı içinde bırakmaz, faşist terör ve demagojilerine uygun bir ortam hazırlamak isteyenlerdir..

Yeni MC dönemi tam bir keşmekeş içinde başladı. Toplumun her kesimi içinde yaygınlaşmaya ve keskinleşmeye devam eden çatışmalar, çöp kutularında elektrik direklerinde, sağda solda patlayan, bina duvarlarında patlamadan ele geçirilen bombalar ve tahrip kalıntıları, devrimci güçler üzerine yoğunlaşan baskılar, Hükümetin çok yönlü "istikrar tedbirleri", zamlar ve ölümsüz bir pahalılık, enerji krizi, faşist çetelerin kadrolaşması ve yayılmasının daha çok artması ve giderek orman yangınlarını bile devrimcilere mal etmeye caba-layan ve barış çağrılarıyla kuzu postuna bürünmeye çalışan faşizmin demagojisinin yoğunlaşması... Bütün bu görüntüler, önümüzdeki "yeni" dönemin açıklık kazanmaya başlayan özelliklerinin belirtileridir ve bunların doğru olarak değerlendirilmesi ve ona göre devrimci mücadele açısından gerekli değerlendirmelerin yapılması gerekir.

Yeni MC'nin kuruluşunun hemen sonrasında çeşitli yerlerde bomba ve dinamit patlaması hadiseleri güncellik kazanmaya başladı. Hürriyet ve Günaydın gibi her zaman tekelci burjuvazinin kontrolü altındaki bir yayın politikası sürdüren büyük tirajlı basın, bu olayları halk içinde panik yaratacak, provokatif bir hava içinde veriyor, sürekli "dehşet saçan gizli örgütler"den, bunların esarengiz şeflerinden söz ediyordu. Bombalama olaylarının bir kısmına bazı "gizli örgüt"lerin sahip çıktığı haberleri yer alıyordu. Bu arada Hürriyet gazetesi aracılığıyla, bu gizli örgütler arasında, Intercontinental Otelinin kurşunlanması-na sahip çıkma çerçevesinde ilginç bir polemik de yapıldı. Hürriyet "gizli örgüt"lerin daha büyük eylemler planladığı haberini de veriyordu.

Daha sonra, yol ortasında, sağda solda, bina duvarlarında ve geliştiği özel yerlerde, bankaların önünde bombalar patlamaya devam ederken "Milliyet" gazetesinde "gizli örgütlerden" biri tarafından gönderilen bir mesaj da aynı birinden yedisine kadar yapılan eylemlerin kendilerince yapıldığı, daha sonraki-lerin ise polis tarafından ortami terginleştirmek amacıyla yapıldığı bildirildiği yazıyordu.

Daha sonra İstanbul'da zmirde artan polis "operasyonları" sonucu bu gizli örgütlerin "örgüt merkezlerini" basıldığı, "örgüt şefleri" ve "en urucu timleri"nin militanlarını yakalandığı ilan edildi, akalanınlar, polis kendi süllelerinden yanlışlikle yolu-asa sorgulamaya başlamışlardı.

"Banka soyuncusunu okları şüphesi" (1) ile düzenlenen baskınlarda ise, insan-sorgusuz sualsiz katledildi, öldürüldü.

Bomba olayları üzerine, öküme'nin yeni istikrar

lerin tartışılmasında gündeme getirilmesi ile birlikte, sol içinde, bu olayları, provokasyon olarak değerlendiren görüşlerde ortaya atıldı. "Bireysel terörizm" ve "maceracılık" değerlendirmeleri üzerinde ökselen ve olayların provokasyon niteliği üzerinde duran görüşler özellikle Politika ve Halkın Sesi gazetelerinde yer aldı.

Söz konusu olayların, üzerinde durulması ve açığa çıkarılması gereken ilk yönü, bomba olaylarının üstleneni ve bu suretle sözümona "silahlı eylem" yaptıklarını iddia eden görüşlerin su götürmez tutarsızlıkları ve saçmalıklarıdır.

Bütün eylem anlayışı bazı banka ve işyerlerinde bomba patlatmak olan, kendisine M.L.S.P.B. adını takan bazı kişiler Milliyet gazetesine telefon ederek "patlamaları ilgilileri bulunmadığını, olayların polise değerlendirildiğini, 1-7 Ağustos tarihleri arasındaki eylemlerin kendilerine ait olduğunu, bunun dışındaki patlamaların polislerce yapıldığını, gerilimi arttırmak amacıyla provokasyonlara başlandığını..." vb. ileri sürmüşlerdir.

Polis, gerilimi arttırmak amacıyla provokasyonlara başlamış Pekki, bunun için ne yapıyor? Sağda solda bomba patlatıyor. Bu nedenle 7'sinden sonra "örgüt", "eylem" yapıyor. Birkaç gün içinde ne değişmiştir? 6'sından 8'ine kadar hiçbir şey değişmediğine göre polisler aynı şeyi daha önceden de yapmaktadırlar. Birinden yedisine kadarki eylemleri kendilerinin yaptığını söylüyorlar. Polis "gerilim arttırmak için" birinden yedisine kadar da aynı işi yapmamış olması için herhangi bir sebep vardır? Bu tarihler arasında sağda solda sayısız patlama olmuştur. Bunların bir kısmını MLSPB'nin, bir kısmını da polis yaptığını kabul etmemek için herhangi bir sebep yoktur. Herhalde "Acilçiler" in yaptığı gibi polis de Milliyet gazetesine telefon ederek patlamaların bir kısmına sahip çıkması beklenemez. Aslında polis sadece 7'sinden sonra değil uzun zamandan beri sağda solda bomba patlatarak provokasyon düzenlemektedir. Bunun amacı da söz konusu kişilerin söylediği gibi sadece gerilimi arttırmak da değildir. Devrimci Yol'un 3. sayısında belirtildiği gibi karşı devrim güçleri uzun zamandır CIA ve Kontr-Gerilla'nın dünyanın her tarafında uygulanan kitle pasiflikasyonu yönteminin bir parçası olarak, kitle içinde, olur olmaz yerlerde hedefsiz bombalar patlatmakta ve yığınlar içinde genel bir panik ve yığınlık ortamı elde etmeye ve faşizmin yayılması ve faşist demagoji için uygun bir kitle psikolojisi ortamı yaratmaya uğraşmaktadırlar. Silahlı mücadele anlayışının siyasal muhtevasını anlayamayan ve onun sadece biçimsel yanını görenle-

rin; her eylem biçiminin içinde bulunulan koşullara bağlı olarak farklı siyasi sonuçlar yaratabileceğini, önemli olan eylemin (patlama vs. gibi) biçimsel yanlarının değil, yaratacağı siyasi sonuçları olduğunu göremeyenleri; nihayet devrimci mücadele anlayışını herhangi "cazip" bir eylemle beziyenliği sananların faşizmin ördük misali kendilerini zaman zaman karşı devrim güçlerinin yanı başında bulmaları kaçınılmaz bir şeydir. Hürriyet ve Günaydın gazetelerinin bu günlerdeki her patlamanın ve bazı "gizli örgüt"lerin bu eylemleri üstlenmelerinin göndül propagandasını yapmasına karşılık, MLSPB'nin Bayramlı "Kendilerinin değil polis yaptığını" şeklinde açıklamasını es geçmesi çok şey anlatıyor mu?

Her eylemin doğru veya yanlışlığı açıklanan şey onun siyasal muhtevasıdır, onun yaratacağı siyasal sonuçlardır. Silahlı propaganda'yı yığınlarda "çaşkınlık" yaratacak "gürültü" ve "sansonyonal" eylemler olarak görmek ondan hiçbir şey anlamamak ve onun tüm politik içeriğinden soyutlamak anlamına gelir.

Karşı devrim güçleri olur olmaz yerlerde, elektrik trafolarında, çöplüklerde bombalar patlatıyor ve basın araçlarıyla bir dehşet havası yayıyor. Binaları, fabrikaları tam havaya uçurmak için (!) "tesirsiz hale getirilen", güçlü tahrip kalıntıları "enselenişinin," (!) tefrikaları yayıyor, niçin? Bunların sebebinin gerilimi arttırmak ve herhangi bir tertip operasyonuna bağlamak da yüzeysel bir değerlendirmedir. Faşizm, yukardan aşağıya bir şekilde yaygınlaştırılmaya çalışılıyor. Faşizm kitlelerin politik eylemlerinin yok edilmesidir. Faşizm milyonlarca emekçinin bir dehşet ortamı içinde köleleştirilmesidir. Bugün, böylesi bir ortam içinde, bu ortamın siyasal iktidar araçlarıyla tüm unsurları oluşturmaya çalışılmakta, faşizmin kitle temeli kazanabilmesi ve yaygınlaştırılması için çalışılmaktadır. Her türden faşist demagoji için uygun bir ortam yaratılmaya çalışılıyor. Kitle pasiflikasyonu eylemleri ve provokasyonlarının genel yönelimi bugündür.

O halde, bugün yapılması gereken doğru devrimci eylem, bütün bu gelişmelere karşı duran, faşist terörün kitleleri pasifize etmesine karşı duran, faşist demagojiyi açığa çıkararak ve en geniş halk yığınlarını faşizme karşı mücadele cesaretini güçlendiren ve bu mücadeleyi örgütleyen eylem biçimleridir. Hayatın içinde, sınıf mücadelesinin zengin dersleri içinde bu tür eylem biçimlerini bulup çıkarmak ve geliştirmektir. Yoksa gece yarısı bir köşe başında bir dinamit patlatıp, sonra da onun "gürültüsünün sempatisini toplamak" (!) için rekabet-

etmek değil. Böylesi bugünün ortamında biraz kolay ve ucu-uzuz bir "eylemcilik" bezirganlıktır.

Halkın Sesi'nin çarpıttığı birinci mesele, "bireysel terörizm"dir. O, bunun için eylem yapıldığı biçimini, kaç kişiyle ve hangi araçlarla yapıldığına bakılmaktadır. Tıpkı diğer "bombacı örgüt" ler gibi Tek farkı ki bu berikiler diğerlerinin tam tersini savunmaktadır. Biri sadece şöyle araçlarla yapılan eylemler doğrudur derken, berikiler "böyle araçlarla yapılan mücadele yanlıştır, bireysel terörizmdir" vs diye suçlamaktadır.

Öte yandan bu anlayışın tutarsızlığı, ülkemizdeki sağ pasifist güçlere, bu anlayışın tutarsızlıklarından kalkarak genel olarak Devrimci Mücadele'ye karşı saldırılarına da olanak sağlamıştır. Halkın Sesi ve Politika gazeteleri provokasyon mantığına dayalı olarak "bireysel terörizm ve maceracılık Özerine" ahkam kesmekte, her türlü doğru Devrimci Mücadele anlayışını karalamak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Bunun için de onlar da, doğru Devrimci anlayışı çarpıtmakta, olayları biçimsel yönleriyle almakta ve devrimci olmayan sonuçları haklı göstermeye çalışmaktadırlar.

Oysa Marksizm hiç bir eylem biçimini reddetmez. Şiddet ve terörizm ilke olarak asla reddetmez. Marksizmin reddettiği, ülke çapındaki siyasi durumu doğru olarak değerlendirebilecek ve eylemleri kendi siyasi doğrultu ve çizgisine bağlı kılabilen bir merkezi siyasal örgütlenme-bu proleter-

ya partisidir- olmaksızın, herhangi bir devrimci disiplini tabi olmayan ve tam bir keyfiliğe-zaman zaman da bir iki kık arasında çirkin bir rekabete tabi olan bir mücadele anlayışıdır. Ülkemizdeki tüm revizyonistlerin "bireysel terörizm"i cletirime adına yaptıkları, her türlü Devrimci Mücadele anlayışını reddedilmesidir. Onlara göre bir eylemde kullanılan araçlara bakarak doğruluğuna-yanlışlığına karar verilecektir. Veya bir eylem az kişiyle yapılmışsa bireysel terörizm, çok kişiyle yapılmışsa doğru kitle eylemidir. Bu anlayış Marksizm'e aittir değil.

Bugün Devrimciler, şüphesiz ki SAVUNMA durumunda-dırlar. Doğru eylem bu meşru savunma çizgisini terketmeyen eylemdir. Ama bu savunma çizgisini şu veya bu araçla sınırlamak saçmadır. Faşist caniler saldırıacak: "sen kendini ancak şu araçlarla savunabilirsin" demek saçmadır! İkincisi, bu savunma anlayışı durgun ve mekanik bir savunma anlayışına da indirgenemez. "Düşman saldırıacak, bekle, tam senin boğazına sarıldığında zaman kendini savun!" Hiç kimse ve hiçbir güç, ne egemen sınıflar ve onların karşı devrimci güçleri, ne de sözde solcu bazılar, kendi hayatına, özgürlüğüne ve tüm var oluş koşullarına karşı yönelen saldırı ve tehditler karşısında, emekçi halk güçlerinin kendisini savunmasını koşullandırmaya hakkına sahip değildir.

İstanbul Bayrampaşa'dan bir Devrimci

● Tekelci sermayenin "Kemerleri sıkma" talebi, işçilerin, memurların ve köylülerin sırtına yükleneyecek yeni zamlara gerekece-dir.

Emperyalizmin önerileri uygulanıyor.

KIT ÜRÜNLERİNE ZAM YAPILIYOR.

S EÇİM sonrasında ertelenen ekonomik sorunların yükü ağırlaşırken, oligarşinin yaşadığı ekonomik bunalım daha da yoğunlaşıyor. Döviz yokluğuna karşın dışa bağımlı ekonominin ithalatında bir azalma, 6. ayın ilk altı ayda, yıllık ithalat programının yarısı gerçekleştirilmiş, ihracatı yıllık hedefin ancak % 35'ine ulaştığı. Dış ticaret açığı 37 milyar TL'ye yıl için programlanan tutarın % 62'sini geçti.

Gün Sazak, tekel ürünlerine yapılan zamda izlediği tavir, stoku ve vurgunların milliyonlar vurmasını sağladı.

KIT ürünlerine zamlar yapılır ve yeni zamlar gündeme getirilirken, kamuoyunun dikkati başka noktalara çekilmekte isteniyor. Faşist komandolar saldırılar sürdürürken, sahte barış çağrılarıyla göz boyanmaya çalışıyor. "Anarşiye karşı savaş" naranlarının ardında, yeni baskı tedbirleri ve DGM'ler gündeme getirilen, zamlar KIT'lerin genel müdürlerinin artıran atılarak sorumluluktan kaçınılmaya çalışılıyor.

KIT ürünlerine zam, emperyalist örgütlerin uzunca bir süredir, Türkiye oligarşisine dayattıkları bir önebirdir. OECD, IMF vb. örgütler Türkiye'ye yeni borç ve kredi verilebilmesi için, sorunu gör-

TABAN FİYATLARI: Oligarşinin küçük üreticiler üzerindeki sömürsü

Tekeci sermaye ve diğer büyük mülk sahiplerinin yeni hükümeti 2. MC Ağustos ayında taban fiyatlarını açıklama başlarken, milyonlarca yoksul köylü ailesi yine bütün bir yıllık emeklerinin yok pahasına ellerinden çıkacağını gördüler. Aslında üç aşığı beş yukarı, yoksul geniş köylü kesimleri, her yıl ürünlerine verilen bir kaç kuruşluk fiyat artışları ile, her gün artan maliyetler ve pahalılık karşısında eski gelirlerini bile koruyamayacaklarını bilmekte-diler.

Tekeci sermaye ve bir avuç tefeci ve büyük toptancı tüccarın çıkarlarına göre belirlenen taban fiyatları ve destekleme alımları politikası kırsal kesimdeki yoksul halkın durumunu giderek kötüleştir-mektedir. daha fazla borçlanmalarına, tefecinin eline düşmelerine, topraklarını yitirmelerine neden olmaktadır. Öte yandan köylünün üretimi yok pahasına alınırken, % 60'ya yakın faizle para veren tefeci ve bankacı tarımsal ürün sağlayan sanayi-

cinin kârları alabildiğine artmaktadır.

Taban fiyatlarının artış hızı son yıllarda sürekli olarak düşmektedir. Bu olgu hakim sömürücü azınlığın istekleri ile uyumlu bir gelişmedir. Özellikle sanayi kesimi tarımsal ürün fiyatlarının düşmesi için açıklığı koymaktadır. (DİE'nin son sanayi anketine göre işletmelerin % 49'u tarımsal ürünleri girdi olarak kullanmaktadır.) Tekeci sermaye için bu konu aynı zamanda işçi ücretlerinin düş-ğük tutulabilmesi açısından da önemlidir.

Birinci MC hükümetinin uygulamakta olduğu düşük taban fiyatları politikasına karşı, CHP bu yar haftalarca hükümet emsine ve elinde bu fiyatları saptama olanağı varken, "henüz güvenoyu almamış" gerekçesi ile bu imkânı kullanmaktan kaçınmıştır. CHP "önemli tasarrufları" güvenoyu alan hükümete bırakma manzuresini öne sür-mektedir; çünkü, CHP diğer bir çok

konuda önemli kararlar alabilmiştir. Bunun tek izahı, bu durumun CHP'nin tekeci burjuvazinin talepleri doğrultusunda, tekeci burjuvazi ile uyum halinde hareket edeceğinin bir diğer örneği olmasıdır. Emperyalizmin gizli işgali altında, kaynakların bırakın tarım ile sanayiye, değişik sanayi grupları arasında bile paylaşılma yetmediği geri bırakılmı-ş bir ülkede, sosyal demok-ratizm görünüşü de olsa hiç bir iktidarın kitlelere verebileceği önemli ve uzun vadeli tavizler olamaz. CHP'de uluslararası ve yerli tekeci sermayenin isteklerine uygun olarak, düş-ğük taban fiyatlarının açıklan-masını yeni hükümete bırak-mıştır.

KIRSAL KESİMDE SÖMÜRÜ

Tarımsal alanda da sömürü, üretim sürecindeki sömürü ve yaratılan değerlere üretim süreci dışında el konulması şeklinde iki aşamaya ayrılabilir. Üretim süreci içerisindeki sömürü tarım proleteryasının kapitalist çiftlik-

lerde çalıştığı zaman yarattığı değerin bir kısmına el konul-ması veya yoksul köylünün toprak ağası tarafından el konulan emeği şeklinde olur. Ülkemizde hakim olan kapitalist ilişkilerin tarım kesiminde de yaygınlaşması ile kapitalist tarım işletmeleri ve tarım proleteryası acil olarak art-maktadır. Feodal ilişkiler ise, ancak bazı bölgelerde yoğun-luk taşımaktadır. Orman işlet-melerindeki sömürü de üretim süreci içerisinde yaratılan değerin büyük bir kısmına el konulması biçimindedir.

Üretim süreci dışında ise, yaratılan değerlerin değişimi, yani ticaret yolu ile sömürü ise bütün köylü kesimlerini kapsa-maktadır. Köylüler üretimde kullandıkları girdileri değeri-nin üzerinde tekel fiyatı ile satın alırken, ürettikleri mal-ın elerinden değerinin altın-da fiyatlarla alınmaktadır. Böylece kırsal kesimdeki geniş kitlelerin hem tekeci sermaye, hem de tefeci ve toptancı tüccar ile çelişkileri ön planda-dır. Üretim süreci içerisinde sömürüde küçük üreticiler

bir yandan her yıl gübreyle, tarım ilaçlarıyla ve diğer girdi-leri tekel fiyatı ve onun da üzerinde karaborsa fiyatı ile satın alırken ürünlerinin fiyatlarındaki artışın her yıl bunların daha da gerisinde kaldığını görmekte-dirler.

KÜÇÜK ÜRETİCİLER

Türkiye tarımında en yaygın kategori olan küçük üreticiler ise, bir yandan kapitalist pazar ilişkileri öte yandan da tefeciler tarafından ezilmektedir. Küçük üreticiler temelde ailelerinin işgücünü kullanarak üretim yapan, sahip oldukları toprak ve gelirleri üretim teknolojilerini geliştirme yat-meyen, kötü ürün yıllarında tefeciye daha fazla borçlanan bir kesimdir. Faiz oranlarının çok yüksek oluşu bunların yaratıkları değerlerin önemli bir kısmının tefeciler tarafın-da gasbedilmesine neden olur.

Tütün, fındık, üzüm, ay-çiçek, haşhaş ve diğer ürünleri eken küçük üreticilerde, bir yıla bütün ailenin çalışarak elde ettiği gelir asgari ücretle çalışan bir işçininkinden düş-ğüktür. Böylece küçük üretici aile yok pahasına, ancak boğaz tokluğuna çalışmış olmakta, ürettiği ürünler ise büyük tüccarın üzerine koyduğu bü-yük kâr ile ihraç edilmekte veya tüketiciye satılmaktadır. Aslında ihraç fiyatları da uluslararası tekeci sermaye-nin denetimindeki dünya piya-salarında değerinin altında bir düzeyde belirlenmekte, ancak köylünün elinden çok daha düşük bir fiyatla çıktığı için, büyük tüccar arada yine önem-li bir mablagı cebine indir-mektedir.

Bu koşullar içerisinde ta-ban fiyatlarının düşmesi, yoksul, geniş köylü kesimleri için hayati önem taşımaktadır. II. MC Hükümeti taban fiyatları-nı açıkladığı zaman ise, buğda-ya 15 ile 25 kuruş, diğer tahıllara ise, 10 kuruş zam geldiği görüldü. Bu yaklaşık % 6'lık bir artış oranıdır. Bu artışın son bir yıla % 30 dolaylarında olan, bu yıl ise, daha yüksek olacağı kesin olan fiyat artışlarının çok gerisinde kalacağı ve köylünün yoksul-luğunu arttıracacağı açıktır. Pancarda ise, fiyat 68 kuruş-tan 62 kuruşa koza da 80'den 100 liraya çıkan fiyatlar artan maliyetleri bile karşılayama-maktadır. Fındıkta ise, yine durum aynıdır. Fiyat 14.5 liradan 16.5 liraya küçüştür. Ancak, desteksiz ailelerinin da yetersizliği ile fındık, tütün gibi ürünlerde üreticiler ürün-lerini daha da düşük bir fiyatla toptancı tüccara satmak zorun-da kalmışlardır.

Bu ürünler içerisinde en yaygın olan buğdayı inceleyerek ön köylü ailelerinden alınmış tek başına veya diğer bir ünlü birlikte buğday ektiği görülmektedir. Bu konuda yapı-lan incelemelerden bir örnek verelim: 25-50 dönüm arasında toprağa sahip olan işletmeler (ki bunlar genellikle küçük üretici olarak kabul edilebilir-ler) ortalama olarak 1,5 ton buğday pazarlamaktadır. Buğday fiyatlarındaki 25 kuruşluk bir artış küçük üreticiye ancak, 375 liralık bir yıllık gelir artışı sağlanmaktadır. Bu artışın yalnızca söz gelimi tarım ilaçları veya, gübre fiyatlarındaki artıştı bile karşı-layamayacağı ortadadır. Ulus-lararası ve yerli tekeci sermaye-nin denetimindeki bu malların fiyatları giderek artan tekel fiyatlarıyla bayilere aktarı-lmakta, bunun da üzerinde karaborsa fiyatıyla üreticiye verilmektedir.

dükleri bir takım tedbirlerin alınmasını istemektedirler. Bu tedbirler, bir önceki içim, borçlarının asgari düzeyde gü-venilir hale getirilmesi demek-tir. Emperyalizmin Türkiye oligarşisinden yerine getirmesi-ni istediği uygulamalara daha önce değinilmişti. (Bkz. Devrimci YOL s.14)

Emperyalizmin önerileri yerli tekeci sermaye cephesin-de de olumsuz yarılar bulmek-tedir. Tekeci sermayenin ür-ğülerinden TÜSİAD'ın son raporunda, "KEMERLEBİLİ SIKMA" öneminde girişimi öne sürmektedir. Kuyukusuz, ke-merleri sıkılacak olanlar çalı-şan kitlelerdir, işçilerdir, me-murlardır, k 8 y 10 l e r d i r . TÜSİAD "ücret-gelir artışıyla-nın dengelenmesi" gerekçesiyle, fiyatların yükseltilmesini ve bu arada KİT ürünlerine zam yapılmasını, yeni vergiler uygulanmasını önermektedir. TÜSİAD'a göre, "bu uygulama-lar, fiyatlar kısa bir süre-de önemli oranda yükselecek ve yeni bir denge oluşturacaktır." Bu dengeyin, emekçilerin gerçek ücretlerinin düşeceği bir denge olacağı açıktır. Bu somut durum da, enflasyon-dan zarar görenlerin emekçi kitleler olduğunu, tekeci ser-mayenin ise, enflasyonu önle-mek gerekçesi altında enfla-yonu körüklediği ve bundan kârlı çıktığı açık görülmek-tedir.

KİT ÜRÜNLERİNE ZAM, EMEKÇİLERİ DAHA ÇOK YOKSULLAŞTIRACAKTIR.

2. MC emperyalizmin ve yerli ortaklarının önerilerini uygulamaya başlamıştır. KİT ürünlerine ilk zam % 100'e ulaşan oranda TEREL ürünle-rine yapılmıştır. Büyük çoğun-luğunu emekçilerin tükettiği TEREL ürünlerine yapılan zam, varlıklı kesimleri etkile-mezken, emekçilere ağır bir

yük olacaktır. TEREL ürünle-rine yapılan zamdan sonra, petrol ve petrol ürünlerine, elektrige, kömüre, demir-çeliğe, kağıda, PTT hizmetlerine, TCDD Denizcilik Bankası ta-sımaları ücretlerine yapılacak % 80-100 oranındaki zamların her an uygulamaya konması söz konusudur. Benzin ve motori-ne % 100'a aşkın oranda yapılacak zam ulaşım ücretle-rini iki katına çıkaracaktır. Elektrige, fuel öfle, kömüre, demir-çeliğe, taşıma ve haber-leşme ücretlerine yapılacak zamlar, halkı doğrudan etkile-yeceği gibi, bu mal ve hizmet-ler, sanayide girdi olarak kullanıldığı için, girdilerin fi-yatlarının artmasına neden göstererek besleyecek zamlar dizisi, halkın kullandığı her ürünün fiyatını arttıracak bir gelişimin başlangıcı olacaktır.

Emekçiler otobüse, trene, vapura daha çok ücret ödeyecekler, kullandıkları elektrigin fiyatı iki katına çıkacağı ve zaten günün üçte birinde oldu-ğğu için daha az elektrik tüketecekler, evlerinde sobala-rının kömürün pahalılaşması nedeniyle daha az yakacaklar-dır. Tekeci sermayenin, KİT zamlarını neden göstererek ürettiği ürünlere yapacağı zamlar, hayat pahalılığının kat-be kat artmasına yol açacak-tır.

KİT ÜRÜNLERİNE YAPILAN ZAMMIN NEDENLERİ:

KİT'ler için temini gerekli finansman, 1977 Bütçesinde 81 milyar TL olarak belirlen-miştir. DPT bulgularına göre, bu rakam 98.3 milyara yüksel-miştir. Ancak, bulunabilecek finansman kaynakları 55.8 milyar TL dolayındadır. Bu durumda KİT'lerin finansman-na 42.6 milyar TL açık söz konusudur ve zamlar bu açığı kapatmak için uygulanacaktır.

Üke ekonomisinde önemli bir yeri olan KİT'lerin temel işlevi, tekeci sermayenin üretim ve yatırım amaçlarına uygun faaliyette bulunmaktır. Tekeci sermayenin kendisi için kâr bulmadığı, büyük miktarda yatırım gerektiren, riskli alanlarda, KİT'ler üre-timde bulunmaktadır. Bir çok KİT'in görevi tekeci sermaye-nin yatırımları için ucuz aramalı ve girdi üretmektir. Ayrıca KİT'ler tekeci sermaye ve yabancı sermaye ile ortaklıklarıyla yerli ve yabancı sermayeye kaynak aktar-maktadırlar. Bu ortak yatırımlara bir kaç örnek, Türk Traktör, Mannesman-Sümer-bank Boru, Türk Kablo vb. dir. Bu ortak yatırımlarla özel ve yabancı sermaye bürokratik engellerden kurtulma olanağı-nı elde etmektedir. Öte yanda KİT'ler ithalatlarını ortak ol-dukları yabancı firmalar ve/veya bu firmaların işbirliği yaptıkları firmalar ile yapmaktadırlar.

KİT'lerin sermayeleri i-çinde ödenmiş sermaye oranı düşüktür. Bu nedenle KİT yatırımları için dış kaynaklar-dan yararlanılmaktadır. Bu durum, çok defa KİT'lerin finansman ihtiyacının Hazine-den karşılıksız para basılarak finansmanına yol açmakta, bu yolla da enflasyon körüklen-mektedir. Öz kaynaklarının yetersizliği nedeniyle KİT'ler büyük ölçüde dış krediye de gereksinim duymaktadırlar. 1977 Bütçesinde KİT'lerin fi-nansman ihtiyacının üçte birine yakın bölümünün yabancı ülkelerden ve uluslararası ör-gütlerden alınacak borç ve kredilerle karşılanması öngör-ülmektedir. Genel de, üretim girdileri ve yatırım malları açısından KİT'lerin dış ba-gımlılığın çok olarak, emperyalist ülke ve kurumlardan alınan borç ve kredilerin kulla-nımında, krediye konu olan

yatırım için gerekli teknik bilgi, makina ve donanımın, borç ve krediye veren ülkelere tekel fiyatlarıyla satın alınması şart koşulmaktadır. Bütün bu özellikleriyle KİT'ler ülkemiz üzerindeki emperyalist sömürü mekanizmasının bir parçasıdır.

KİT'lerin personel gider-leri de aşkındır. Geçtiğimiz MC döneminde KİT kadroları faşistlerle doldurulmuş olup, bu uygulama bugünde sür-mektedir. Personel giderleri-nin satış gelirlerine oranı dört-te bir dolayındadır. Plansızlık-programsızlık, KİT faaliyetle-rinin belirsizliği bir unsurudur. "Sanayi Hamlesi" adı altında başlatılan bir çok yatırımın etüdü yapılmamış, finansman kaynakları bulunmamıştır. Tüm kamu çalışanları gibi KİT'lerde çalışan memur ve teknik personel, sendikalar-dan yoksun olarak düşük ücretlerle çalışmaya itilmiştir. Sivriyen yetersizlik unsurları, çok kez özel sektöre geçmekte, böylece KİT'ler tekeci sermaye-ye eğitilmiş, tecrübeli ele-manlar da sağlamaktadır. Bu işleyiş içinde, KİT yatırımları çekilmekte, yatırım tutarları yükselmektedir. DPT'nin KİT yatırımları üzerinde yaptığı bir araştırmanın sonuçlarına göre, 35 KİT projesinin maliyetinde % 119 artış olmuştur.

Bütün bu özellikleriyle KİT'ler, ülkemizdeki çarpık kapitalizmin önemli bir ögesi-dir. Ekonominin bütününün olduğu gibi, KİT'lerin çarpık işleyişinin bedeli de halka ödetilmektedir. KİT ürünleri-ne yapılacak zamlar, KİT'lerin finansman sorununu bir süre için hafifletecek, bir zaman sonra artışta yine büyüyecek, yine zamlar yapılacaktır. Bu işleyiş, ülkemizdeki çarpık ka-pitalist yapının doğal bir sonu-çu olup, bu yapı varlığını sürdürdüğü sürece geçerli ola-caktır.

COK KATLI SÖMÜRÜNÜN KOŞULLARI EMPERYALİZM VE OLIGARŞİ TARAFINDAN HAZIRLANMIŞTIR

Kırsal kesimdeki geniş köylü kesimlerinin yoğun bir şekilde sömürülmesinin koşulları hakim sömürücü azınlık, (oligarşi) tarafından emperyalizmin denetiminde hazırlanmıştır. Tarımsal güdülerden, pazarlama imkânlarına, kurulan kooperatiflerden, ihraç imkânlarına kadar yarı, uluslararası tekelci sermayenin genel denetimi altındadır. Bu genel denetimin dışında kalan alanlarda ise, büyük tüccar ve tefecilerin varlıkları, bunların ekonomik ve siyasi güçlerinin devamı ve tekelci sermayenin bunlarla zorunlu ittifakının oluşturduğu yapının sağladığı şartlar ile süre gelmektedir. Tarımsal krediler büyük tüccara ve büyük toprak sahiplerine verilmekte, stoklama ve ulaşım imkânları bunların denetiminde bırakılmaktadır. Kooperatiflerin hakim sömürücü azınlığın çıkarları için içi boş ve büyük mülk sahiplerinin denetiminde bir mekanizma olarak yaygınlaştırılması, bunları yoksul köylüye herhangi bir olanak sağlamanın değil, sömürünün çok katlı bir şekilde sürdürülmesinin bir aracı haline getirmiştir.

Bunun yanı sıra destekleme alımlarının yetersizliği de köylü ürününü taban fiyatının da altında bir fiyatla tüccara devretmeye zorlamaktadır. Örneğin üretici bir kamyon ürününü devletten veya kooperatifin alım ofisine satmak için çoğu zaman günlerce, bazen haftalarca sırabeklemek zorunda kalmaktadır. Alım ofislerinin önünde bekleyen traktör veya kamyon sıralarında geçen her gün, kamyonları

yüzerce lira kira demektir. Zaten bir kaç bin lira para alacak olan köylü için bu, kesinlikle eline geçecek bir kaç kurusundan da nakliye parası olarak elinden çıkması anlamına gelir. Bu nedenle köylü çoğu zaman ürününü taban fiyatının da altında, toptancı tüccara devretmektedir. Depolama ve nakliye imkânlarının yanı sıra kredilerin de büyük toprak sahiplerine ve tüccara verilmesi, köylüye, daha çok borçlanmaya ve ürünü çoğu zaman borcunu ödemek için ve paraya ihtiyacı olduğu mevzisinde (bazı hallerde de önceden olmak üzere) yok pahasına tüccara devretmeye zorlamaktadır. Kredi, nakliye ve depolama imkânlarına sahip olan tüccar sonra bu ürünleri çok daha yüksek bir fiyat ile satabilmektedir.

Bu nedenlerle burada taban fiyatlarının yanı sıra destekleme alımlarının yetersizliği de söz konusudur. Köylünün eline geçen para çoğu zaman ilân edilen taban fiyatının da altında olmaktadır. Destekleme alımlarında üretici köylünün büyük tüccarın sömürüsüne terk edilmesinde devlet kuruluşlarının yanı sıra büyük mülk sahiplerinin çıkarına işleyen kooperatiflerin rolü de büyüktür. Genellikle tahıl ve ayon sakızı alımı Toprak Mahsulleri Ofisi aracılığıyla yapılırken, tütün ve çay alımları Tekel Genel Müdürlüğü ve Çaykur, pancar ise, Türkiye Şeker Fabrikaları A.Ö. tarafından yapılır. Kuru üzüm, incir, pamuk, fındık, koza, fındık gibi ürünler ise, tamamen büyük toprak sahipleri ve tüccarın denetiminde çeşitli tarım satış kooperatifleri ile yapılır. Bu kooperatiflerin bazıları TARİŞ, Güneydoğu Birlikleri, Çukobirlik, Antbirlik, Fiskobirlik, Trakya

Yağlı Tohumlar Kooperatifleri Birliği, Bursa Tarım Satış Kooperatifleri Birliği, vb. dir. Bu kuruluşlar geniş yoksul köylü kesimlerinin, küçük üreticilerin denetimine altına alınmadan taban fiyatları gerçekte tavan fiyatları olmaya devam edecektir.

SONUÇ

Geniş yoksul köylü kesimleri (tarım proleteriyası, az topraklı ve topraksız yoksul köylüler, küçük üreticiler ve orta köylüler) ile oligarşi arasındaki çelişkiler bir çok noktada ön plana çıkmaktadır. Köylülek hakim sömürücü azınlık tarafından yoğun bir şekilde sömürülmektedir. Köylüler artık bu sömürünün nedenlerini kavramaktadırlar.

Kırsal kesimdeki devrimcilerin bir görevinde somut sorunlarının harekete köylülere sömürüyü ayrıntılarıyla teşhir etmek, onlara hedef göstermektir. Taban fiyatları köylünün her yıl sömürü ve soygun düzenini ve devletin niteliğini kavraması bakımından önemlidir. Bugün Türkiye'nin her yanından yoksul geniş köylü kesimlerinin mücadele sesleri geliyor. Köylüler giderek kendi kurtuluşlarına şehir emekçileri ile birlikte, tüm kaynakların halkın denetimine girildiği yönüne kavruyorlar. Şehir ve köylerdeki emekçilerin emperyalizme ve oligarşiyeye karşı mücadelesi her gün yeni boyutlar kazanarak yükseliyor.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN,
KOYLULARIN, TÜM
HALKIN EMPERYALİZME
VE OLIGARŞİYE KARŞI
MÜCADELESİ!...**

**OLIGARŞİ MEZARA,
HALK İKTİDAR!**

BİR ÖRGÜTLENME ÇABASINDAN ÇIKAN DERSLER

Biz Devrimci Yol siyasetini benimseyen bir grup Devrimciyiz. Anadolu'daki küçük bir kasabada 2500 kadar işçiyi Devrimci bir sendika adına örgütlemeye çalışmamızda bulunduk. Bu çalışmamızdan çıkan dersleri Devrimci Yol'da yayınlarsanız yararlı olacağı inancındayız.

2500 kadar işçi 4 işletmeye bölünmüş durumdadır. İşçilerin büyük bir çoğunluğu kasaba yakınındaki köylerde oturmaktadır. Toprakla bağları devam etmektedir. Her silenin kendi aşgari geçimini temin etmesini sağlayacak toprağı vardır. Bu topraklarla genellikle kendi tüketimleri için üretimde bulunmaktadırlar. Pazar için üretim çok kısıtlıdır. Ayrıca bazı işçiler de tavukçuluk yapmaktadırlar.

İşçilerin gerçek anlamda proleterleşmemiş olmaları, işletmede çalışarak elde ettikleri gelire bir yan geliri olarak bakmalarına yol açmakta ve bu nedenle de bu yan geliri arttırmak için sert bir mücadeleye girmelerine engel olmaktadır.

İşçilerin ücretleri çok düşüktür. Bir çoğu günde brüt 65 lira yevmiyeye çalışmaktadır. Yan ödemeler yok denecek kadar azdır. İşçiler açık kasalı kamyonlarla köylerinden işletmelere taşınmaktadır. Her toplu sözleşmeden önce işçilerin önemli kısmı işten çıkarılmakta ve toplu sözleşme imzalandıktan sonra sözleşme zamlarından yararlanamayacakları bir şekilde yeniden işe alınmaktadırlar. İşyerinde yetkili olan gangster sendika işverenlerin personel müdürü gibi davranmaktadır. İşçilerin en küçük bir çıkarını bile korumamaktadır. Ancak işverenlerle bu gangster senjikanın işbirliği, ekonomik-demokratik mücadeleyi yükseltmek isteyen öncü unsurların derhal işten atılmalarını beraberinde getirdiğinden, işyerinde bir pasiflik vardır. Bu pasifliği artıran ve yulgunluk haline dönüştüren diğer bir unsur da, iki yıl önce bu yörede örgütlenmeye çalışan reformist bir sendikamızın hatalarıdır. Bu sendika yaptığı hatalar nedeniyle işçilerin büyük bir kısmının uzun süre işsiz kalmalarına yol açmıştır.

İşletmede sık sık iş kazası olmaktadır. Ancak en ilkel tedbirler bile alınmamaktadır. İşçiler bu iş kazalarına karşı hiç bir eyleme girmemekte idiler. İşten atılma korkusu, kısa dönemli çıkarları için uzun dönemli hayatlarını kaybetmeyi göze almalarını getirmektedir.

Yörede Devrimci Hareket yeterince güçlü değildir. Daha önceden kurulan bir kültür derneği başlangıçta kitleye dönük çalışma yapmış olmasına rağmen, daha sonra bölgede etkinliğini artıran görüşte "Sol" bir hareket nedeniyle iyice pasifleşmiş ve

dernek çalışamaz bir duruma düşmüştür.

Biz örgütlenmeye çalışmaları sürdürmek için kasabaya geldikimizde, bizden önce sendikal çalışmanın devrimci sendikacılığa uygun olarak sürdürülmemiş olduğunu gördük. Sendika adına yetkili bulunan tek kişi ilişkilerini ahbab çavuşluk ilişkileri şeklinde sürdürmüştü, en geniş kitle çalışması içinde en dar kadro çalışması şiarına uygun hareket etmemiştir. Zaten Devrimci Yol siyasetini benimsemişiyordu.

Bölgede kaldığımız sürede yirmiyeye yakın köye ikişer üçer defa gittik. Bir köyde gangster sendikamızın yöneticilerinin kısırtılmasıyla üç arkadaşımız kötü bir şekilde dövüldü ve bir süre rehlin tutuldu. Fakat daha sonra hazırlıklı olarak aynı köye gittik ve arkadaşlarımızı saldırdıkları köyde aradık, köy kahvesinde köylülerle yapılan çalışmaların nedenlerini konuştuk. Gangster sendikacılar bölgedeki gerici yapıları saldırıların karşılıksız kalmasını istiyorlardı. Saldırı bir daha tekrarlanmadı. Bizim köye giddiğimiz işçiler arasında olumlu bir hava yarattı. Bir çok işçiyi cesaretlendirdi.

Bu çalışmaların deneylerinden şu dersleri çıkartmak mümkündür:

Devrimci sendikacılığa en geniş kitle çalışması içinde en dar kadro çalışmasını hayata geçirmek uzun bir siyasi çalışmayı gerektiriyor. İşçi kitlelerinin potansiyelini iyi değerlendirmek, o potansiyeli gerçek olduğu zamanda ve yerde eyleme dönüştürmek ve bunun için de kitlelerin nabzını iyi tutmak gerekiyor. Yeterince hazırlıklı olmadan, kendiliğinden gelişen hareketlerin kuyrukuna takılarak yapılan eylemler, karşı saldırılar karşısında kısa sürede dağılıyor ve kitlede yulgunluğa yol açıyor.

Patron işpiyoncularına ve uşaklarına karşı terör uygulamak zorunlu oluyor. Patron taraftarları patrona uşaklık etmenini hiç bir zarar getirmeyeceğini, ama bazı avantajları olduğunu bildiklerinden ihanetlerini sürdürüyorlar. Ne zaman ki patrona uşaklık etmenini de bir maliyeti olduğunu anlıyorlar, o zaman genellikle tarafsızlaşıyorlar. İşpiyonculara bu korkunun verilmesi zorunlu oluyor.

Patron işpiyoncularının ve uşaklarının cezalandırılması ve cezalandırılmaları istenmemesi, pasifleşmiş işçi kitlelerine bir güven kazandırıyor. Kendi işlerinden patrona karşı olanlar bunu açık açık söylemeye cesaretini buluyorlar. Öncü işçilerin örgütlenme taleplerini benimsiyorlar. Patron uşaklarına ve işpiyonculara karşı öncü işçilerin koydukları eylemlere aktif olarak katılıyorlar.

HALKIMIZA

Ülkemiz emperyalizme bağımlı yarı sömürge bir ülkedir. Emperyalizmle bütünleşmiş yerli işbirlikçilerin halkımız üzerindeki sömürsü gün geçtikçe çalışanlar aleyhine daha çökülmüş bir hal almaktadır.

İşçi sınıfının dışında, köylülüğün her geçen gün daha fazla sömürüldüğü binlerce örnek verebiliriz. Hayat pahalılığı bir yüzde yüzde otuz oranında artarken köylünün ürettiği mala ancak yüzde beş oranında zam verilmiştir. Bir çiftçi elindeki mali ancak yedi sekiz gün beklemeden sonra satabilmektedir. Bir traktörün yedi sekiz gün iş kaybetmesi halkımıza 3-4 bin liraya mal olmaktadır. Bir de traktörün binlerce olduğunu düşünecek olursak, halkımızın nasıl ezildiğini anlarız. Öte yandan büyük toprak sahipleri ofiste hiç beklemeden mallarını özel silolarla dökmektedir. Bu da yoksul halkımızın nasıl ezilip yaşadığını bir kanıttır. Yoksul halk çocukları olarak istediğimiz şudur:

"Kantarların sayısı iki olsun.

-Alımlar geceli-gündüzlü devam etsin.

-Rastgele değil, malın değerine göre fiyat verilsin.

Aslında 275 kurus denem taban fiyat, tavan fiyattır. Bunun için taban fiyat aldatmacasına son verilmelidir. Bugün taban fiyatları açıklanmadan önce ekmeğe, hayvan yemine ve bir sürü tüketim maddelerine birkaç misli zam gelmiştir.

1974 yılında 35 ton buğdaya alınan traktörler şimdi 70 ton buğdaya alınmaktadır. Bu da yoksul halkımızın yoksullaşmaya itildiğini, bir avuç traktör karaborsasının halkımız üzerinden milyonlar kazandığını göstermektedir.

ARKADAŞLAR!...

Ülkemizde tekelci sermayenin en kanlı, en bağınaz, en sömürücü ve yıldırcı diktası olan FAŞİZM yukardan aşağıya doğru inşa edilmektedir. Önceleri halkımızın yurtsever çocukları okullara hakim sınıfların salıyalı köpekleri tarafından sokulmamış, atılmış ve vurulmuşlardır. Bu saldırılar artık köylere kadar indirilmek istenmektedir. Nahiyeimiz süleoğlu bunun en somut örneğini yaşamıştır. Bir avuç kandırılmış ve perde arkası güçler tarafından idare edilen işçiler nahiyeimizde önce bey arkadaşlarımızla kavga edip, bütün halka küfür etmişlerdir, ondan sonraki aşamada doğrudan halka, kadınlara, çocuklara saldırmışlardır. Bu da FAŞİZMİN Türkiye'de yaşanan en somut örneğidir. Bu saldırılara karşı halkımızın uyanık olup birlikte ve kararlı mücadele vermesi gerekir.

**KAHROLSUN EMEKÇİNİN ALIN TERİNE GÖZ DİKENLER
KAHROLSUN FAŞİZM!
YAŞASIN HALKIMIZIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ!**

**T.D.K.D.
Süleoğlu Şubesi**

**T.D.K.D.
Süleoğlu
Şubesinin
taban
fiyatlar
üzerine
yayınladığı
bildiri**

ayında yapılan 21. genel kurulda yönetime gelmişlerdir. Eskiden beş kişi olan genel yürütme kurulundan Ruhi Yümlü, Cavit Sarman ve Hilmi Güner yeni yürütme kuruluna seçilemezken, genel başkan Kemal Türkler ve Şinasi Kaya yerlerini korumuşlardır. 1974 yılında kendiliğinden oluşan muhalefet ortak siyasi görüşleri paylaşan ve daha önce çizilen belli siyasi stratejilere göre adım atan bir muhalefet değildi. Eski yöneticilerin rezaletlerine karşı oluşan muhalefetin dıştan birkaç destekle örgütlenmesiydi. Değeler yeni yürütme kurulunda üye sayısını 7'ye çıkarırken ve buraya Mehmet Ertürk, Hüseyin Ekinci, Bahtiyar Erkul, Mehmet Karaca ve Hakkı Özdürlük getirirken sosyalist bilinçten çok, eski yöneticilerin uzlaşma tavırlarına, Mi-te'te (Maden-İş Tatil ve Eğitim Sitesi adı altında 10 milyon liradan fazla bir para harcamaşyla Günen'de yapılan lüks otel) yapılan rezaletlere karşı bir tavırdan hareket ediyorlardı.

Eski yürütme kurulundan Kemal Türkler ve Şinasi Kaya ile yeni seçilen 5 kişi yeni yürütme kuruluna oluşturdu-lar.

1975 yılı başında TIP'i yeniden kurma çalışmalarına başladı. Şinasi Kaya eski TIP üyesiydi. 1966-1967 yıllarında TIP'in İstanbul İl Başkanlığı'nı yapmıştı. Mehmet Ertürk, eski TIP'in Beşiktaş ilçesi, Hüseyin Ekinci Şişli ilçesi üyesiydi. Ancak bu kişilerden hiçbirini yeni kurulan TIP'e girmeyi 1975 yılı mayıs ayında DISK'in genel kurulu oldu. İbrahim Güzelce genel sekreterliğe seçildi. DISK'te bir "atılım" başladı. TKP, güçlü olamamasına rağmen DISK'te sahte bir gücü gösterisinde bulunarak taraftar toplamaya çalıştı. Birçok insan, TKP sempatisini gözükme-ten bir zarar görmeyeceklerini, aksine yönetiminde bulunan bazı kişilerin ve onların çevrelerin- dekilere götüne girerek anti-demokratik tüzük sayesinde bazı yerlerde koltuk sağlayaca-klarını sandı. Bir TKP salığı- nı yayıldı. "İleri demokrasi, toplumsal ilerleme, göçüst, maosist" edebiyatı aldı yöründe. 1. mayıs 1977'de işçilerin ellerine "işçi sınıfı partisine özgürlük" yazılı pankartlar verildi. Daha sonra TKP'nin yurtdışındaki seslerinden biri olan "İşçinin Sesi" "Türkiye'de 750 bin kişi TKP'ye özgür- lük diye bağırıyor" diyerek bu pankartın resmini yayınladı.

Ancak 1977 yılı başlarında bir değişimlik ortaya çıktı. TKP'lilerin işbirliği yaptığı bazı sendikacılar bir süre sonra kendi başarılarının yeneceğinden korkmaya başladılar. O güne kadar TKP'nin gücüne güvenen kanarak sendikalarda belli koltukları kapmanın tek yolu olarak TKP'li gözükme-yi gören bazı sendikacılar, TKP'nin teşhir edilmesi üzerine tabanda oluşan muhalefetten ürktüler. Mütefekkirleri kenara ite- rek yeni ittifaklar aramaya başladılar. Diğer taraftan TKP'nin politikası kendi başını yedi. İleri demokratik bir düzeni getirebilmek için sosyal demokratlarla işbirliği yapma havesiyle Tekstil, Genel İş, Olayış gibi reformist sendika- ları DISK'e hiçbir şartı öne sürmeksizin aldılar ve uydular. İstisnalarla devrimci çalışma yapılmasını engelleyici ve reformizmi güçlenmesini sağ- ladılar. Bugün ise bu güçlenen reformizm (TIP'in tabiiyle CHP ileştirilen DISK) DISK'teki devrimci ve ilerici unsur-

PATRON-REFORMİST SENDİKA İTTİFAKINA SON

Uşak UPMAŞ işçilerinin direnişi

■ PETKİM-İŞ yöneticilerinin reformist yüzü açığa çıktı. Cihanbeyli, Alkim fabrikası işçilerinin direnişi devam ediyor.

BUGÜN DISK'e bağlı sendikalar arasında kimya işkolunda faaliyet gösteren Türkiye Petrol ve Kimya Sanayi İşçileri Sendikası (Petkim-İş olarak da bilinir.) genel başkanları Mehmet Kılınç'ın yönetiminde patronlarla uzlaşma siyasetini başarıyla sürdürmektedir. DISK üst yönetimi üzerinde etkin olan TKP'li revizyonistler, işçi sınıfı üzerindeki reformist etkileri artırma politikalarını kimya işkolunda Mehmet Kılınç'ı destekleyerek somutlaştırmışlardır. TIP'ilerin denetimindeki Petrol-Kimya İş Sendikası, DISK birleştirme komisyonunun kararıyla daha fazla mali olduğu ileri sürülen Petkim-İş'e katılma kararı almaya zorlanmış ve eritilmişti. Konya'ya bağlı Cihanbeyli kazasında kurulu Alkim fabrikasındaki işçilerin direnişi ve Mehmet Kılınç'ın sendikasının tavrı, bu durumu bir kez daha belgelemiştir. Cihanbeyli'deki devrimci işçilerin Devrimci Yol'a gönderdikleri mektup aşığıdır:

"Fabrika, birisi göl kenarı, birisi de Cihanbeyli içinde olmak üzere iki parça. Ama aynı isimle işlem görüyor. 2 yıl önce fabrikada çalışan işçiler Türk-İş'e bağlandı. Sonra Cihanbeyli'de devrimcilerin desteğiyle Petkim-İş'e kaydedildiler. İki yıldır (tekisleriyle de olsa) fabrikada devrimci daya-

15 Temmuz cuma günü Uşak Pamuklu Mensucat Anonim Şirketine (UPMAŞ) fabrika işçilerinin hem patronlara hem de "sendika" yöneticilerine karşı, aylardır süren baskı ve katmerleştirilen sömürünün verdiği nicel birikimleri patlak verdi.

Bir seneyi aşkın bir süreden beri (inşaatından itibaren) fabrikanın işçilerinin üzerinde amansız bir baskı süre gelmektedir. İşçilere aşırı ücretten daha düşük maaş verilmekte ve hiç bir sosyal güvence tanınmamaktadır.

İşçilerin gelişmiş isten çıkarılmaları ve ekonomik demokratik mücadelede ifadesini bulan ücretlerini biraz arttırmak daha iyi yaşam şartları sağlamak, toplu sözleşmelerde işverenler daha fazla ödün alabilmek için sendikal örgütlenmeye gittiler. İşçiler ilk önce DISK' in Tekstil Uşak şubesi- ni açıp örgütlenmek istedilerse de, revizyonist sendika

anlayışı ve çalışma tarzından kaynaklanan ve ekonomizmin bataklığında kulaç atan revizyonist Tekstil yöneticileri, işçi sayısının azlığını bahane ederek ügü göstermediler. İşçilerin bu örgütlenme çabalarını, işçilerin içindeki işyonları vasıtasıyla öğrenen işveren, hemen işyerine sarı sendika Teksif'i getirerek işçileri zorla üye yaptı.

Sarı sendika Teksif, işçilere toplu sözleşmeden tatmin edici hiç bir ücret artışı sosyal güvence sağladığı gibi, toplu sözleşme, işçilerin birliğini bozacak, işçi sınıfının mücadelesini saptıracak bir nitelik taşıyordu. (Az miktarda yapılan zammın dahi kademeli olarak uygulamak ve fabrika içinde bir işçi aristokrasisi yaratıp, onu dilediğine kullanmak istiyorlardı.)

İşçiler bu şartlar altında işverene ve sarı sendika Teksif'e karşı-kendiliğinden bir şekilde direnişe geçtiler. Fakat

buradaki işçi sınıfı hareketi örgütlü ve bilinçli bir yapıya sahip olmadığı için, kendiliğinden doğan hareketler doğru bir siyasi önderlik yapılmadığından bu tür hareketler yenilme-ye mahkumdurlar.

UPMAŞ'taki kendiliğinden gelişen bu hareket, Halkın Kurtuluşu oportünistleri, her zamanki fırsatçı tavırlarını ortaya koyarak sahip çıkmaya çalıştılar.

Hem hareketin çıkıp çıkıp hem de bu hareket kendiliğinden bir hareketi, yenilmesi kaçınılmazdı diyerek kendi siyasetlerinin (siyasetizliklerinin) ifasını sergiliyorlardı.

Devrimciler UPMAŞ direnişinin yenilgisinden dersler çıkararak "DEVİRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİ-NE" şiarını ve sendikalarda en geniş kitle çalışması için de en dar kadro çalışması; siyasetini hayata geçirecek yeniliği zaferaya dönüştüreceklerdir.

nışma gelişti.

4 ay önce fabrikanın göldeki bölümünün (Bolluk) işçi temsilcisi, hiç bir sebep gösterilmeden ve işçilerin çoğunluğunun karşı çıkmasına rağmen Petkim-İş Sendikası tarafından tepeden inme bir şekilde değiştirildi. Yerine de sendikacılarla uzlaşabilecek biri atandı. Seçim yapıldı.

Bundan kısa bir süre sonra, patron zarar ettigi gerekçesiyle fabrikanın Bolluk bölümünü kapattı. İşçilerin tazminatlarını ödeyip, tümünü isten çıkartmak istedi. Bu bölümde 40 işçi çalışıyor. Bu arada da işçilerin haberi

olmadan Petkim-İş Sendikasıyla gizli görüşmeler yapıldı ve bir protokol imzalandı. Bu protokolün varlığını da işçilere sendika değil de patron açıkladı. Biz de, daha önce imzalanmış olan sözleşmeye göre fabrikanın bir bölümü zarar etse bile, fabrikanın tümünün kâr ettiğini iddia ettik ve tazminatları (kötü niyet gerekçesiyle) üç katı cezalı olarak ödenmesini istedik. Aynı zamanda da bu hakızı lekevat uygulamasını protesto etmek amacıyla fabrikayı kısa bir süre işgal edebileceğimizi duyurduk. İşgal bir müddet devam etti. Sonra dava açıldı.

Direniş halen devam etmekte. Bu arada DISK'e bağlı Petkim-İş Sendikasıyla hiç bir temas kurulmadı. Sendikacılar bu olayla bilhassa ilgilenmek istemediler. Bazı bozgunculuk işe, sendikacılarla anlaşarak bazı işçilerin işe alınmaları karşılığında direnişi kırmaya çalıştılar. Ama sendikacılar bunlara yuz vermedi.

Şu anda 40 işçinin tümü isten çıkarılmış durumda. Fabrikanın diğer bölümü çalışıyor.

Bu olay, işçilere reformist sendikacılardan hayır gelmeyeceğini öğretti."

ları TKP'lilerle birlikte yedikten sonra dışlarını TKP'ye göstermeye başlamışlar. DISK üst yönetimindeki "sendikacılar" da ayarlarda iyice belirginleşen anti-TKP tavrı, Maden-İş içinde de Dördüncü Bölgede revizyonistlerin desteklediği Halit Erdem yerine bir CHP'linin seçilmesiyle açığa çıkmıştır.

Maden-İş içindeki revizyonistler bugün bir faşistlik içindedir. Bir taraftan TKP teşhir edilmektedir. Diğer taraftan CHP'nin bir kanadı saldırıdır. Bunlara ek olarak MESS'le olan anlaşmazlık bir türlü çözülmemiştir, uzlaşma sağlanmamıştır. Bir de üstüne üstlük CHP iktidarı kurulmamıştır. Bütün bunlar, CHP iktidarında rahat ve tehlikesiz sendikacılık hayaliyle TKP'li gözükme bazı insanları tedirgin etmekte. Maden-İş ve DISK içinde bir kuvvet boşluğu yaratmaktadır. Devrimciler yapacakları akıllı, fedakar ve devrimci çalışmasıyla işçi sınıfının emmilitan kesimi üzerindeki reformist ve revizyonist etkileri geriletebilir, işçi sınıfı hareketi içinde devrimci işçileri yetiştirir.

Bugün Maden-İş ve DISK içinde TKP revizyonistlerinin ıplığı pazara çıkmaktadır. Reformistler, TKP'ye karşı bir sağ muhalefet oluşturmaya çalışmaktadır. Revizyonizmin etkinliğinin yerini reformizm değil Devrimci görüş almaktadır.

1977 yılı Eylül ayında Maden-İş'in genel kurulu olacaktır. Bu genel kurul, TKP'li- lerin ve TKP sempatisizlerin

nın sendikadan temizlendiği bir alan haline getirilmelidir. Devrimci işçilerin Maden-İş'teki etkinliği artmalıdır. Bugünkü reformist-revizyonist ittifakı derinleşmeden patronları sıvımsatır. Kemal Türkler büyüyen DISK'in genel başkanlığı sürdürmeyi, Maden-İş Genel Başkanlığı Şinasi Kaya'ya devretmeyi planlamaktadır.

1978 yılı başında DISK'in genel kurulu olacaktır. DISK'e bağlı sendikalarda Devrimcilerin çalışmaları gelişmektedir. DISK genel kurulu da revizyonizmin geriletilmesinin bir aracı haline getirilmelidir.

Maden-İş ve DISK içinde her siyasi görüşler, tüm Devrimci ve yurtsever işçiler:

- TKP'nin güç gücünü teşhir etmek, TKP'ye sarılarak koltuk sahibi olmak isteyenlerden hesap sormak, "ileri demokrasi, toplumsal ilerleme" gibi sloganları Maden-İş ve DISK'ten silmek için,
- İGD ve İKD gibi besleme örgütleri sendikalardan çıkarmak, sendika ana örgütünde belirlenen kadın ve gençlik kollarını kurmak ve işletmek için,
- Maden-İş ve DISK ana tüzüklerindeki anti-demokratik maddeleri kaldırmak, seçimle gelenleri ancak kendilerine seçenlere gövden alınması ilkesini orturtmak, sendika demokrasisini uygulamak, tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesini hayata geçirmek için,

İşçi sınıfının birliğini oluşturulmasını engel teşkil eden Beton İş ve Ağaç Sen gibi besleme örgütlerini kapatma-

sa, Yeraltı Maden-İş gibi devrimci sendikaların DISK'e kabul edilmesini için,

- Maden-İş ana tüzüğünde belirtilen aylık bölge temsilciliği kurulu toplantılarını sürekli olarak yapmak, bu kurulun bölgedeki çalışmalarını yandırmamasını sağlamak, bu toplantılarda her türlü eleştiri ve özalesiri hakkını tanımak için,
- Sheraton gibi büyük otellerde patronlarla gizli görüşmelere bir son vermek için,
- İşçi sınıfının en geniş kesimlerini aktif olarak politikaya çekilmesi, anti-faşist mücadelede sokulması, tüm emekçi sınıf ve tabakaların ve başka halkların sorunlarına duyarlı hale getirilmesi için,
- İşçi sınıfının en geniş kesimlerini fazlının kitle tabanı oluşturma çabalarına karşı birer anti-faşist militan haline getirip, mahallerde köylerde mücadeleye çekilebilmek için,
- "Maocu göçüst, anarşist" şartlandırmalarını bir son vermek için aralarındaki ayrılıkları rağmen bir araya gelebilirler ve revizyonistlere ve reformistlere karşı birlikte mücadele edebilirler.

Devrimciler bir taraftan Maden-İş tabanında çalışırken diğer taraftan kısa bir süre önce ele geçirildikleri Devrimci Metal-İş Sendikasını güçlendirmek ve gerçekten devrimci bir sendika haline getirmeye, işçi sınıfının mümkün olduğu kadar geniş kesimlerini örgütlemeye çalışacaklardır.

Devrimci Metal-İş Sendikası yöneticisi arkadaşlarımız:

zin Devrimci Yol'a gönderdikleri yazıyı 5. sayfada yayınlıyoruz.

(x) Birçok arkadaşımız Devrimci Yol'a yazdıkları mektuplarda dünya ve Türkiye işçi sınıfı hareketlerine ilişkin kaynak soruyorlar. İşçi sınıfı hareketi ve Türkiye'de sendikalı hareket için aşağıdaki kitapların yararlanabilir.

Ne Yapılmalı: İşçi sınıfı hareketi ile sosyalist hareket arasındaki ilişkilerin formüle edildiği çok önemli bir kitaptır. Halkın Kurtuluşu, Sosyalist Yarı. Halkın Yolu gibi yayın organlarının savunucuları analizleri burada mahkum edilmiştir.

Sendikalar Üzerine: (Mark-Engels Lenin) Üç üstanın işçi sınıfı hareketi ve sendikalı hareket yaklaşımını anlatan yazılarından oluşmaktadır.

Grever Üzerine: (Lenin) Üç Kırık Yayımları (Çikayev)

Türkiye İşçi Sınıfı ve Mücadeleleri Tarihi: (TEBYA yayını). Bu kitap, teorik bir bölümden sonra 1870'lerden günümüze kadar Türkiye işçi sınıfının mücadelesini, çalışma ve yaşam koşullarını sendikaları ayrıntılı bir şekilde anlatmaktadır. Türkiye konusundaki en kapsamlı niteliğindedir.

Türkiye'de İşçi Halkları Greve: Ekonomik-Demokratik Mücadele: Toplu Sözleşmeler Toplu İhtisatlar Birliği'nin bu dört kitap eğitim broşürü, gerek kitle eğitimlerinde, gerek kitle çalışmaları edinme de varlıklarında ve bu konularda Türkiye'deki tek kaynaktır.

ÇIRAKLARIN ÇAĞDIŞI SÖMÜRÜNE KARŞI MÜCADELESİNİ ÖRGÜTLEYELİM

ÇIRAKLIK lonca sisteminin ortaya çıkışından beri var olan ve sanayinin gelişmesine bağlı olarak gündüzde yerini endüstri meslek liselerine ve erkek sanat okullarına bırakarak yavaş yavaş yok olmakta olan bir kurumdur. Bugüne kadar çağımızla hiç bir özel yasada düzenlenmeyen çıraklar, işçi sınıfının uzun mücadeleleri sonucu elde ettiği İş Yasası, Sendikalar Yasası, Toplu İş Sözleşmesi, Grev Yasası gibi yasalarda getirilen haklardan yararlanamamışlardır. Bu nedenle çıraklar, işçi sınıfının bir parçası olarak kabul edilmelidir. Son olarak 5 Temmuz 1977'de çıkan yasa da çırakların sorunlarına bir çözüm getirmekten uzaktır.

Son yasanın çıkmasından önce çırakların çalışmaları çeşitli yasalarda yer alan bir takım maddelerle düzenlenmekteydi. Borçlar Yasası, İş Yasası, Sosyal Sigortalar Yasası, Sınal Müesseselerde ve Maden Ocaklarında Mesleki Kurallar Açılmasına Dair Yasada çıraklara ilişkin bazı maddeler bulunmaktadır.

Borçlar Yasasındaki hükümler çıraklığın genel hükümleri niteliğindedir. Bu yasaya göre "... usta, çıraka sanatı olana dikkat ve itinaıyla öğretmeye mecburdur." Yeni yasa yasada çırakın belli kurslara girmesi ve kalfalık için imtihana girmesinin usta tarafından denetleneceği hükmü yer almaktadır. İyveren çırakı herhangi bir ücret ödemiyorsa (çıraklıkta çıraka meslek öğretildiği ve çırakın üretimde çalışmadığı esasında hareket edilerek bir ücret ödenmesi söz konusu değildir.) beslenmesini sağlamak zorundadır.

Mesleki eğitime ilişkin en kapsamlı yasa, Sınal Müesseselerde ve Maden Ocaklarında Mesleki Kuralların Açılmasına Dair Yasa'dır. 1938 yılında çıkarılan bu yasa, 100'den fazla işçi çalıştıran işyerlerini kapsamaktadır. Genel olarak mesleki eğitimin ele alındığı yassa, çırakın tanımı yapılmamıştır. Özel olarak çırakların eğitimi konusunda da hükümler yoktur. Zaten bu yasa da kaçık üzerinde kalkmaktan öteye gitmemiştir.

ÇIRAKLIK MUKAVELESİ

Çıraklar işe bir "çıraklık mukavelesi" imzalanarak başlarlar. Çıraklık mukavelesinin çırakın vassal tarafından imzalanması gerekmektedir. Bu çıraklık mukavelesi çırakın işyerinde bir meslek öğreneceği esasına dayanır. Yasalardan yararlanamayan çırakların tek hakları bu mukavelelerde yer alan hükümlerdir. Meslek öğrenmesi için "eti senin komiği benim" düşüncesiyle bir ustanın yanına verilen çocuklar için ailelerin imzalı oldukları mukaveleler ise, onların lehine değil aleyhine hükümler taşıır.

Burada önemli bir nokta kimin "çırak" kimin "acemi işçi" olduğudur. Baştan beri belirlediğimiz gibi çıraklık konusunu düzenleyen özel bir yasanın bulunmaması ve daha da öte yasaarda yer alan bazı maddelerin çir olmaması, kimin "çırak" imin "acemi işçi" olduğunun arınmasına yol açmaktadır. Bu ayrışıklık patronların 18 yaşından küçük her işçiyi "çırak" adı

altında çalıştırmalarına olanak tanımaktadır. İş Yasasının 5. maddesi Yasanın uygulanmasında istisnaları düzenler. Bu maddede "18 yaşından küçük çıraklar" yasa dışı bırakılmaktadır. Yorumu açık olan bu ifade 18 yaşından küçük her işçinin çırak olarak çalıştırılabilmesi sonucunu doğurduğu gibi 18 yaşından büyük çırakların da olabileceği anlamını taşımaktadır. Ancak, bu kişilerin İş Yasasından yararlanmaları gerekir. İş Hukukunu bilen ve bu konuda sayılarına yazı yazmış kişiler olayı farklı farklı yorumlamaktadırlar. Fakat, önemli olan yorumlar değil, somut olayın, ne şekilde yer aldığıdır. Bir işin ustası da olsa genç işçiler bir çok nedenden dolayı orta burjuvazinin işletmelerinde çırak adı altında çok zor koşullarda çalıştırılmaktadır.

İşsizlik ve hayat pahalılığı sorunları, aileleri, çocuklarını meslek öğrenmeleri ve aileye para katkıları olmasa da kendi masraflarını çıkarmaları için bir işe sokmaya zorlanmaktadır. İşe girenlere ailelere imzalatılan mukavelede çırakın "meslek öğrenmek için çalışacağı" yazılır. Mukavelelerde çırakın işe girdiği tarih yazılmaz ve çırak bir türlü çıraklık dönemini bitiremez. Günlük çalışma sürelerine bir kısıtlama getirilmeyen çıraklar sabah işyerinin hazırlanması, akşam makinelerin temizlenmesi işleriyle de uğraştıklarından günde 12-14 saat çalışırlar. Herhangi bir ücret alıyorsa bunun bir kısmına patron tarafından el konur ve çıraklar işyerine bağlanır. Kendilerine işyerinde yatacak yer sağlanan çırakların zaten çok az olan ücretlerinin çoğu bu iş karşılığı kesilir. Çırak adı altında çalışanlara meslek öğretildiği diye bir şey söz konusu değildir. Bu işçiler fiilen üretimde çalışırlar, fakat asgari ücret bile alamazlar. Zaten çoğu ya işin ustası olmuştur ya da bir meslek öğrenme olanığının olmadığı getir-götür işlerinde vasıfsız işçi olarak çalışmaktadırlar.

ÇIRAKLAR EN TEMEL HAKLARDAN YARARLANDIRILMAZ

Bugün İş Yasası, Sendikalar Yasası, Toplu İş Sözleşmesi, Greve ve Lokavt Yasası gibi yasalar kısıtlı da olsa işçilere bazı haklar sağlamaktadır. "Çırak" adı altında çalıştırılan 18 yaşından küçük işçiler ise, yasalar gereği bu hakların bir kısmından yararlanamamaktadır.

İş Yasası, haklı bir nedene dayanmaksızın işten çıkarılan bir işçiyi çalıştığı her tam yıl için 30 günlük ücreti tutarında bir kıdem tazminatı ve o işyerindeki kıdemine göre belirlenen ve 2 haftadan 8 haftaya kadar değişen bir ihbar tazminatının ödenmesini şart koşar. Ancak, çıraklar bu hakları yararlanamazlar. İş Yasası bir işyerinde bir tam yıl çalışan işçiyi yıllık ücretli izin hakkı tanıır. Çırakların böyle bir hakkı yoktur. İş Yasası işçilerin 2 senede bir saptanan asgari ücretin altında bir ücretle çalıştırılmaması yasaktır. Ancak İş Yasası çıraklar için geçerli olmadığından, onlar patron ne verirse razı olmak zorundadırlar. Haftalık çalışma saatlerinin ne kadar olacağı belli olmadığından fazla mesai gibi durum yoktur. Dolayısıyla günde 12-14 saat çalışmalarına

rağmen çıraklar zamlı ücret almazlar.

Sosyal Sigortalar Yasası çırakların analık, malullük, yaşlılık ve ölüm sigortalarından yararlanamayacaklarını belirtir. Yani çıraklar sadece iş kazası, meslek hastalığı ve hastalık sigortalarından yararlanabileceklerdir. Çıraklara bu bile çok getirilmiş olmalı ki, Sosyal Sigortalar Kurumu 1027 sayılı Genelinde bu hükmü değiştirmiş ve çıraklar için "özel" bir yasa olmadığı gerekçesiyle çırakların sigortalanamayacağını belirtmiştir. "özel" bir yasa çıktığına göre gerek neden özel yasanın olmayışına sigortalama işlemlerinin yeniden başlaması gerekir.

Sendikalar Yasası'nda sendikalara üye olabilecekler arasında çıraklar sayılmamaktadır. Toplu iş sözleşmelerinden yararlanabilecek kişiler ise, ancak sendika üyeleridir. Böylece çırak adı altında çalıştırılan vasıflı veya vasıfsız işçilerin sendikalaşma ve toplu sözleşmeden yararlanma gibi en doğal hakları ellerinden alınmıştır. Toplu sözleşme yapılmıyor o işyerinde çırak adı altında çalışan işçiler için sendikaya üye olabilmelerine ve imzalanacak toplu iş sözleşmesinden yararlanmalarına ilişkin özel hüküm konmazsa çıraklar sözleşmeden hiç bir şeyi de yararlanamazlar.

ÇIRAKLIK ORTA BURJUVAZİNİN VAHŞİ SÖMÜRÜSÜ ALTINDADIR.

5 Temmuz 1977 tarihinde ilk kez çırakların çalışma koşullarını belirleyen bir yasa çıkarıldı: 2089 sayılı "Çırak, Kalfa ve Ustalık Kanunu". Kanunun çıkmasını bu konudaki taleplerin yoğunlaşmasına bağlayabiliriz. Çıkan yasa zaten var olan işçileri belli hükümlere bağlamıştır. Çıraklık sorunu tekeli sermayenin sorunu değildir. Tekeli sermayenin işyerlerinde ileri teknoloji kullanılması onları daha çok endüstri meslek lisesi ve erkek sanat okulları mezunlarına çalıştırmaya yöneltmektedir.

Öte yanda, tekeli işletmelerin hemen hemen hepsinde işçiler sendikalıdır. En azından iki-üç dönem sözleşme imzalamışlardır. Çoğunlukla toplu sözleşmeler işyerlerinde çırakların da tüm işçilerle aynı haklardan yararlanabilmelerini sağlar. Tekeli sermayenin işyerlerinde zaten çok yoğun olan ömürlü deniyeli tekeli burjuvazi bir de çıraklık konusunu açık olmasından yararlanmaya tenezzül etmez.

Çıraklık orta burjuvazinin sorunudur. Genellikle tekeli işletmelere ara mal üreten orta burjuvazi, satacağı malların fiyatlarını belirleyemez. Tekeli işletmelerle 1-2 yıllık taahhüt ilişkisi içinde çalışan orta burjuvazi işletmeler ömürlü tekeli işletmelerle oranla çok daha az fakat çok daha kaba ve vahşidir. Bu işletmeler maliyetleri düşürebilmek için her yola başvururlar. Bu işyerlerinde çırak adı altında vasıflı veya vasıfsız işçilerin çalıştırılmaları da bunun bir parçasıdır.

Buraya kadar yeni yasanın çıkmasından önceki duruma değindik. Şimdi de yeni yasanın bütün bu sorunlara ne şekilde

çözüm getirebileceğini anlamak için yasa da yer alan bazı maddelere bakalım.

YENİ YASA VAHŞİ SÖMÜRÜYÜ İÇİNE MEŞRULASTIRMAKTADIR.

Yasa çıraklara bir ücret ödenmesi esasını getirmiş. Bu ücret asgari ücretin en az % 30'udur ve vergiye tabi değil. Ayrıca yasaya çıraklara sigorta hakkı da tanınmıştır. Fakat sadece iş kazası, meslek hastalığı ve hastalık sigortaları. İlk bakışta önemli gibi gözükün bu haklar uygulanmadığı sürece birşey ifade etmez. Bugün asgari ücretin % 30'u ayda brüt 540 liradır. Bu paradan gelir vergisi kesilmeyecektir ama sigorta primi kesilecektir. Böylece çırak olarak çalışan kişilerin eline net olarak yaklaşık 500 TL geçecektir. Çırakların sigortalınması meselesine gelince de şu gerçekle karşılaşacağız. Yasalara göre 1 kişi bile olsa, ücret karşılığında çalışan herkesin sigortalı olması zorunluluğu vardır. Ancak, 1974 yılında Sosyal Sigortalar Kurumuna kayıtlı işyeri sayısı 515.158.714, bildirgesi alınan işyeri sayısı 196.929'dur. Yani kaçınıp işçi çalıştıran işyerleri oranı % 66'dır. Sigorta Yasası yıllardır vardır ve artık yerleşmiş bir yasadır. Buna rağmen gerekli denetimin olmaması bir çok işyerinde patronların işçileri sigortasız olarak çalıştırmalarına olanak tanımaktadır. Yıllardır var olan bir sigorta yasanın uygulanmazken yepyeni bir yasanın uygulanmasını beklemek hayal olur.

Yeni yasada ayrıca bir sene süreli olarak aynı işte çalışan çıraklara 1 ay ücretli izin hakkı tanınmıştır. Ancak, patronlar asgari ücretin % 30'u gibi çok düşük bir ücretle çalıştırdıkları çıraklara bu izni vermeye pek yanaşmayacaklardır. Çıraklara yıllık ücretli izin vermemek patronlar için yasada öngörülen ceza 500 ile 1000 lira arasında değişmektedir. Oysa fiilen üretimde çalışan çırakların 1 ay içinde patrona kazandıracığı çok daha fazladır.

Yasada çırak şöyle tanımlanmıştır: "Bu kenuna tabi bir sanatı, o sanat için düzenlenen teorik ve pratik öğrenim programına göre, o işyerinde öğrenmek amacıyla bir çıraklık sözleşmesi

ile bir işyeri sahibinin hizmetine giren kimseye çırak denir." Tanımında söz konusu edilen teorik ve pratik öğrenim programının nasıl olacağı başka bir maddede belirtilmiştir. "Çıraklar için haftada en çok 8 saatlik teorik ve pratik meslek kursları düzenlenir. Bu sürenin yarısı iş saatlerinde, yarısı da iş saatleri dışında uygulanır," demiş. Haftada 8 saatlik meslek eğitimi, diğer saatlerde üretimde çalışmaya demektir.

Yasaya göre, eğitim programları, Çıraklık Eğitim Komiteleri ve Mahalli Çıraklık Kurullarının görüşü alınarak Millî Eğitim Bakanlığı tarafından hazırlanır. Kalfalık ve ustalık imtihanları bu Komitelerce yapılır. Yasaların kurulması öngörülen ve çeşitli Bakanların temsilcilerinin oluşturduğu bu tür komitelerin pratikte işlerliği pek kolay olmamaktadır.

ÇIRAKLARI ÖRGÜTLEMELİK İÇİN İLERİ...

Yeni yasa için özate şunları söyleyebiliriz: Çırakların çalışmalarına belli yasal hükümler getirmesi açısından ileri bir adımdır. Ancak tüm yasalarda olduğu gibi burada da çırakların aleyhine maddeler yer almaktadır. Bütün diğer yasalarda olduğu gibi patronlar bu yasada da işçilerin lehine olan maddeleri uygulamaktan kaçacaklardır. Bu noktada görevimiz öncelikle böyle bir yasanın uygulamaya konulduğundan en yaygın bir biçimde duyurulması, bunun yanı sıra ve buna bağlı olarak da çırakların sorunlarının yasanın uygulatılmasıyla bir çözüme ulaşamayacağını vurgulanmasıdır.

Bizim bugünkü talebimiz, çıraklığın tümayle kaldırılarak en azından asgari ücretin ödendiği ve sigortanın uygulandığı endüstri meslek liselerinin ve erkek sanat okullarına yaygınlaştırılmasıdır.

Mevcut durumda Devrimcilerle düşen görev, böylece bugün ve vahşi bir sömür altında imetilen çırakların ekonomik-demokratik çıkarlarını savunacak ve onlar arasındaki samimi üncü unsurları siyasal açıdan eğitmede bir araç olarak kullanacak çırak derneklerinin oluşturulmasıdır.

Keçikıran halkının mücadelesi...

KEÇİKIRAN halkı, 14 senedir kanalizasyonsuz yaşıyor. 14 senedir pislikleri elleri ile taşıyor ve 14 senedir salgın hastalıklarla ölümler burun buruna.

Şimdilerde böyle yaşamın insanca yaşamakla ilgili olmadığı anlayıp yetsin artık dediler.

70'lik dedeler, analar, bacılar, çocuklar hak aramak için Fen İşleri Müdürlüğüne gittiler. Bu Keçikıran halkının Belediyeye ikinci başvurusuydu. İlkinde Çöp ve otobüs sorunlarına yeterince değeri olsa kısmen çözüm getirilmişti. Umutluymdu Keçikıranlılar. Fakat belediyeye vardıklarında umutları yok oldu. Belediye Fen İşleri Müdürü aşağıya inmedigi gibi Keçikıranlı dedeleri anuları yukarıya da kabul etmedi. İşittikleri önce hakaretin yanısıra soluğu geçiren bazı kişiler buraya ne geliyorsunuz gidin faşistlerle dövüşün dediler. Ama Keçi-

kiran halkına kimsenin faşistlerle kavga konusunda akıl vermeye hakkı yok. Çünkü Keçikıranlılar Faşistlere karşı dişe diş ölümlük bir mücadele veriyorlar. Sessiz sedasız ama yigit bir mücadele.

Belediye Fen İşleri Müdürü bu işten memnun kalmamıştı. O, 14 senedir pislikle boğuşan ama gık etmeyen Keçikıranlılardan memnundu.

Halka verdiği cevap şu oldu. 14 senedir böyle yaşıyorsunuz şimdi ne oldu. Bundan sonra da böyle yaşayın.

Keçikıran Halkı bundan sonra böyle yaşamayacak, belki yaşamayacak ama 14 senedir sadece seçimlerde kapısı çalınan Keçikıranlılar için çok şeyler değişti.

Bundan sonra soracak hesapları çok Keçikıran halkının, Birlik olup almamak hakları çok.

MISIR "Sosyal Emperyalizmin Saldırgan Yayılmacılığı"na Karşı "Savunma" Savaşı mı yapıyor?

SON günlerin dünya kamuoyunu etkileyen olaylardan biri de Mısır-Libya savaşıdır. Bu savaşın kökeni üzerine uzun çözümlere gerekçe değil. Ancak sadece genel olarak ÇKP ve ülkemizdeki yandaşların, özel olarak da Halkın Sesi oportünizminin dünyayı, akla karaysa boyayıp olayları tümüyle tahrip eden siyasetini teşhir etmektedir.

Kemalist hareketle birçok ortak noktalar taşıyan Nasır hareketi Mısır'da kapitalizmin yukarıdan aşağıya örgütlenmesini hızlandırmıştır. SSCB'nin ekonomik yardımlarıyla desteklenen Mısır'daki bu devlet kapitalizminin uygulandığı dönemde, bir yerli burjuvazi giderek güçlenmiştir. Bu güçlenen burjuvazinin ülkedeki siyasal iktidarı tümüyle ele geçirme ve ülkenin ulusal gündemi ve özellikle uluslararası siyasetini tek başına oluşturma mücadelesine Sedat yönetimi çıkmıştır. Burjuvazinin güçlendiği oranda, Mısır-SSCB ilişkileri zayıfladı. Mısır-ABD ilişkileri gelişti. Aslında, bölgede saldırgan İsrail'in varlığı söz konusu olmasaydı, Mısır-ABD yakınlaşması çok daha önceden gerçekleşecekti.

Mısır, emperyalizmle bütünleşme sürecinde yeni-sömürge bir ülke oldu. Mısır burjuvazisi, yeni-sömürge ülke yapısının neden olduğu ekonomik bunalımlar toplumsal bunalımlara dönüştüğü ölçüde saldırganlaştı ve Sedat yönetimi giderek faşist bir nitelik kazandı. Mısır, Sudan ve Suudi Arabistan'dan sonra ABD emperyalizminin bölgedeki Jandarma kerkollarından biri oldu.

Günümüz Mısır yönetiminin gerici ve anti-komünist niteliği, her geçen gün daha fazla somutlaşmaktadır. Geçen yıl, temel ihtiyaç maddelerine yapılan zam sonucu Kahire'de işçilerin ayaklanması üzerine Sedat yönetimi, Alman faşizmine özgü yasalar çıkardı. İşyerlerinde en küçük bir direnişte bulunanlar derhal tutulacak-

lar ve hükümetin tayin edeceği devlet işletmelerinde ölünceye kadar zorla çalışacaklardır.

Mısır egemen sınıfları, uzun yıllar, Fülstin sorununu ve İsrail'in saldırganlığını içlerecek emekçi sınıfların mücadelesini sapırdılar. İsrail'de gerici ve soven Begin'in seçilmesi kazanarak yönetime geçmesi, Sedat yönetiminin Fülstin sorunu ABD sayesinde, kısa dönemde, çözüm getirme olasılığını ortadan kaldırdı.

Bu durumda, toplumda keskinleşen sınıf çelişkilerine paralel olarak, kendiliğinden de olsa, sınıf mücadelesinin giderek yükselmesini, yeni bir dış düşman yaratılacak önlem gerekiyordu. Mısır'ın Libya'ya savaş açmasını bu çerçevede içerisindedir. Değerlendirmek gerekir. Ayrıca, Mısır ekonomisinin ABD emperyalizmine bağımlılığı arttıkça, Mısır ABD'nin bölgedeki saldırganlığını üstlenmektedir. Mısır saldırganının ilk hedeflerinden birinin, Tobruk liman kentini yakınındaki Sovyet teknisyenlerinin de bulunduğu güçlü radar başlı olduğu hatırlanması, Mısır-Libya savaşının diğer bir boyutunu bu sonuncu nokta olduğunu görürüz.

ÇKP Mısır'ın anti-Sovyet tavrını "süper güçler'e direnen bir" üçüncü dünya ülkesi"nin tavrı olarak görüyor ve gösteriyor. Böylece, Mısır'ın, bölgede ABD emperyalizminin ileri karakolu durumuna gelini ve ülkenin emekçi halk sınıf ve tabakaları için açık bir askeri cezaevine dönüştüğünü gözlerden gizliyor. Üstelik ÇHC, (Çin Halk Cumhuriyeti)'ni "Sovyet yayılmacılığı" ni "öaleyen" (I) bu "üçüncü dünya ülkesi" ne, karşılaştığı ekonomik güçlükleri, bir ölçüde hafifletmesi için "hiçbir karşılık almaksızın" (II) ekonomik yardım (I) bulunuyor (II) Halkın Sesi oportünistleri gerekleri ne denli tersine çevirirse çevirsin, ÇKP'nin üçüncü dünya tahlihinin anti-marxist ve son tahlilde karşı devrimci özü, yaşamın her somut gelişmesinde, bir kez daha somutlaşmaktadır.

KIBRIS KIBRISLILARINDIR

Kıbrıs'lı devrimcilerin basına açıklaması

OSMANLI İmparatorluğundan İngiliz Emperyalizmine teslim edilen Kıbrıs adası yıllarca İngiliz emperyalizminin sömürgeci olarak kullanılmıştır. Bu yıllarca sören emperyalist işgal altında dahi Kıbrıs halkı başta Kıbrıs proleteriyası olmak üzere çeşitli zamanlarda emperyalist boyunduruğu kaldırma için çeşitli ekonomik ve siyasal mücadeleye girişmişlerdir. Bunun bir neticesi olarak da 1960 yılında sömürgeci emperyalizmin neticesi olarak garantörlük maskesi altında ABD emperyalistleri Türkiye yedek gücünü adaya çıkarttı. Böylelikle Türkiye yolu ile Amerika Kıbrıs üzerinde 662 sahıplı oldu. Kıbrısın kaderini Birleşik Milletlerdeki görüşmelerde de, Kıbrıs halkının emperyalizme ve işgalci kuvvetlere karşı vereceği mücadele belirleyecektir. Kıbrıs halkının emperyalizme ve onun kukla ordularını ergeç Kıbrıs'ın Kovacak BAĞIMSIZ VE BAĞLANTISIZ KIBRIS'ı mutlaka kuracaktır.

BAĞIMSIZ KIBRIS KAHROLSUN EMPERYALİZM KAHROLSUN SOVENİZM İSGALENİ HAYET KIBRIS'A HÖRRİYET KIBRIS KIBRISLILARINDIR KURTULUŞA KADAR SAVAŞ KIBRISLI DEVRİMCİLERİNCE

çok emperyalist ülkelerin, geri kalmış ülkelerin madenlerine olan ihtiyaçlarının düzeyine bağlıdır. İhtiyaç büyüdükçe, çökümlü şirketlerin uygun vade ve koşulları kotarmaları giderek güçleşir. Doğal olarak bu pazarlıkta, geri kalmış ülkelerdeki hükümetlerin niteliği, son derece önemlidir. Ne var ki bu pazarlık, son tahlilde yaratılan değerlin bölüşülmesine gelip dayanmaktadır. Günümüzde geri kalmış ülkeler, hükümetlerin niteliği ne olursa olsun, gelirlerini geçmişe oranla daha çok arttırmaya çalışmaktadırlar. Bu çabalar genellikle vergi yasalarında gerçekleştirilen değişikliklerde somutlaşmaktadır. Bu değişikliklerde, ihtiyacı anlaşımlarının çözümlenmesinde özen gösterilmektedir. Örneğin Şili Hükümetlerinin vergi öncesi kârlardaki payları; 1930'da % 16'dan 1940'da % 28'e, 1950'de % 58'e ve 1965'de de % 69'a yükselmiştir. Bu yükselme, çökümlü tekel için güvensiz bir gelişme olarak kabul edilmiştir. Bu nedendir ki, 1944-1955 yılları arasında, dünya bakır üretimi % 20 oranında artarken, Şili'nin bakır üretimi yılda 54 bin tondan 40 bin tona düşmüştür. Bilindiği gibi Allende döneminde Şili Hükümeti, gelir arttırma yolunu bir tarafa iterek, bakır yataklarını ulusallaştırdı. Bu işe, çökümlü tekel için, daha doğrusu emperyalizm için yaralayıcı bir darbe idi. Çünkü bu devletleştirme, gerçek bir ulusallaştırmaydı. Gerçi, bu eyleminden ötürü, Şili Hükümeti çökümlü tekelere tazminat ödemeyi kabul ediyordu ama, bu çökümlü tekelere yetmiyordu. Çünkü, dünya bakır üretimindeki ve pazarlamasındaki denetimleri ortadan kalkıyordu. Oysa Şili'de bir ihtilal olmamıştı. İktidar, işçi sınıfının elinde değildi. Buna rağmen, emperyalizm bu yönetime bile göz açtırmadı ve faşist darbeyi tezgahladı. Bu örnekte şu önemli noktaları altını çizmek isteriz: Devletleştirme karakteri. Örneğin Bolonya da kalay madenlerini devletleştirdi ama bu devletleştirme dünya kalay madeni üretimi ve pazarlamasında denetim sahibi çökümlü tekelere etkilemedi. Bu nedenle, devletleştirme sorununu, mevcut yönetimin karakteri ile birlikte ele alınması gerekir. Aksi halde, yanlış yorum ve değerlendirmelerden kurtululamaz. Şili örneğinden çıkaracağımız ikinci ders de şudur: Gerçek devletleştirmeler, ancak ve ancak işçi sınıfının iktidarı ile gerçekleştirilebilir ve korunabilir. "İleri Demokrasi" lerde ya da "kapitalist olmayan yönlü"lerde gerçek devletleştirmelerin gerçekleşeceğine ve korunacağına inanmak ve bu eylemleri işçi sınıfının iktidarı yolunda birer koşul ve dayanak olarak görmek, tarihi bir yanılgıdır. Bugün bu tarihi yanılgı, S.S.C.B'nin geri kalmış ülkelerle ilişkileri çerçevesinde uyguladığı "devletten devlete" fon aktarımı (kredi, v.b.) biçimiyle uluslararası düzeyde somutlaşmaktadır. Doğaldir ki, bu yanılgı, S.S.C.B'nin dünya devrimci hareketine zaaf getiren bakış tarzının bir yansımasıdır.

Sonsöz Ve Polisario Kurtuluş Örgütü

Emperyalizme karşı sürdürülen halk savaşları, günümüzün baş çelişkisinin en sıcak ifadesidir. Geri kalmış ülkelerin kendi maden kaynaklarını emperyalizmin sömürü ve tasallutundan kurtarmaları, ancak ve ancak sürdürülen bu sıcak savaşların başarıyla sonuçlanması ile mümkün olacaktır. Angola demir, Vietnam ise kalay madenlerini, bu savaşın ardından emperyalizmin talanından kurtarabildi. Ve son olarak, Polisario Kurtuluş Örgütü, dünyanın en zengin fosfat kaynaklarının bulunduğu Sahra topraklarında filiz verdi.

- 1) Bu yazı, sadece yakındığı madenleri konu almaktadır. Bir başka deyişle, kömür ve petrol gibi yakıt türündeki yeraltı kaynakların kapsam dışı tutulmuştur. Çünkü bu kaynakları, diğer yeraltı kaynaklarına oranla ayrıca ele alınmalarını zorunlu kulan önemli ayırdedici özellikler göstermektedirler.
- 2) Zubiraki, Mitropolski, Kerov; "İlkel Toplum, Köleci Toplum, Feodal Toplum", Sol Yay. Mart 1976, S. 62.
- 3) Ahmet Yöçekök, "Emperyalizm Yörüngesinde Osmanlı İmparatorluğu, 1838 Nispet-i Şerheler" yapıtından kıtaran Tunç Tayanc, "Sanayileşme Sürecinde 40 Yıl", Milliyet Yay. S.18.
- 4) Sina Çıldır, "Zonguldak Havzasında İçli İktisatlarının Tarihi, 1848/1940", Yeraltı Maden Yay. Nisan 1977, S.11
- 5) "Afşin-Ebistan Entegre Projesi", Birlik Haberleri, TMMOB Yay. Ağustos 1976, Sayı 20, S.6, 7.

sektördür. Bu krediler, ya devletten devlete ya da konsorsiyumlardan devlete verilmektedir. Örneğin, ülkemizde inşa edilen Afşin-Ebistan Termik Santrali Entegre Projesinde, Dünya Bankası projenin gerektirdiği krediyi devlet garantisi ile T.K.I. ne verirken, araç-gereç ve teknolojiyi ise Batı Alman firmalarından satın almış-sın bir kuruluş olarak getirmiştir (6).

Sömürü mekanizmasında görülen ikinci biçim pazarlama faaliyetleri içinde gözükür. Çökümlü tekel için pazar egemenliği ve denetimi hayatı öneme sahiptir. Pazar egemenliği ve denetimi çökümlü tekelere kârlarını azamileştirme olanagını sağlar. Çökümlü tekelere, ne, ürettikleri madenlerin gerçek değerlerini eşit fiyatlarla satmaları, ne de geri kalmış ülkelerin pazara sundukları madenleri gerçek değerlerine eşit fiyatlarla satın almaları, Satışlarda gerçek fiyatların üstünde, satınalmalarda ise gerçek fiyatların altında bir fiyat öne sürerler. Her iki durumda da bir fiyat farkı doğar ki, bu da çökümlü tekelere kârlarını azamileştirme olanagını sağlar. Bu olgu o denli belirgindir ki, günümüzde çökümlü tekelilerin pazar denetimleri, üretimdeki denetimlerinden çok daha yoğunlaşmıştır. İşte bu nedenle, çökümlü tekelere, pazar denetimlerini yürütmek ya da bu denetimlerinde gerilememek için, genel olarak maden zenginlikleri (rezerv) üzerindeki denetimlerin aynı düzeyde kalmasına çalışılır. Doğal olarak bu denetim, geri kalmış ülkelerin maden zenginlikleri üzerinde yoğunlaşır. Buradan, emperyalist sömürünün varoluş koşullarını, yalnızca yabancı yatırım varlığı ile sınırladığımızıcağı, bir geri kalmış ülkenin pazar ilişkileri kanalıyla da madenlerini yok pahasına emperyalist ülkelere kapıtararak sömürülebileceği sonucunu vurgulayabiliriz (Örneğin, Türkiye'nin krom ve boraks madenlerinin pazar ilişkileri kanalıyla emperyalist ülkelere talanı gibi).

Çökümlü Tekelerin Önemli Bir-İki Yapısal Özelliği

Gerek sermaye ihracı, gerekse pazarlama faaliyetleri yoluyla sürdürülen sömürü mekanizmasını, çökümlü tekelin yapısal özelliklerini çerçevesinde ele almak ve değerlendirmek, bize önemli bir-kaç gerçeği yakalama olanagını verir. Bir çökümlü tekel, yalnızca tek bir ülkede kendine bağımlı şirketin değil, bir bütün olarak tekelin kârını azamileştirmeye çalışır. Böyle yapınca, aynı zamanda madencilik sektörünün yapısından gelen riskleri dağıtma imkânını elde eder. Bu riskten hareketle çökümlü tekel, üretimi, aynı ya da değişik ülkelerde kendine bağımlı şirketler arasında dağıtır ve programlar. Bu dağıtımda ya da programlamada, genellikle şu kistaslar rol oynar: Görelî maliyetler, kaynak-pazar ilişkısından doğan tercihler, anlaşmaların gereği olarak en az üretim düzeyini tutturma zorunluluğu ve siyasal risk derecesi. Bu kistaslar ışığında programlarını çizen çökümlü tekel, son derece esnek bir strateji ile hareket ederler. Geri kalmış bir ülkeden, bir çökümlü tekel karşısındaki gücsüzlüğünün nesnel dayanakları bu noktalarda yatmaktadır. Diğer taraftan, çökümlü tekelin, tekelci transfer fiyatlarında dünya fiyatlarını temel almazlar. Ancak kârlarını, kendilerine bağlı bir teker içinde toplamasını düzenleyebilirler. Bu düzenleme ile hem vergi ödentilerini en azadılar, hem de kâr transferine konacak kısıtların dan kurtulmuş olurlar. Manvevizt kaynağımız üzerindeki çökümlü tekelin yıllardır sürdürdüğü faaliyetleri, tüm bu gerekçeleri gözlemek mümkündür. (Bir çökümlü tekel olan Austurya kökenli Voitscher Magnezit Werke'nin bir alt kuruluşu olan Manvevizt A.Ş., 1962 yılından beri faaliyettedir. Bu şirketin manvevizt kaynağını eritip tükettiği bilinen bir gerçektir.)

Gerikalmış Ülke Hükümetleri ile Çökümlü Tekeler Arasındaki Pazarlık

Bir başka önemli nokta da çökümlü tekelin geri kalmış ülke hükümetleri ile olan pazarlıklarıdır. Genel olarak, geri kalmış ülkelerde yatırım yapan çökümlü tekelere, çok uygun vade ve koşulları kotarabilmektedirler. Bu kotarma daha

III. BÖLÜM

"ÇAĞIMIZ KAPİTALİZMDEN SOSYALİZME GEÇİŞ ÇAĞIDIR"

Bu sözler günümüzde, çağımızın genel karakteristiğini açıklayan bir slogan olmaktan çok daha ilerde, dünya devriminin ilerleyişinin ortaya çıkardığı somut pratiğe ilişkin bir gerçekliği de kapsayan bir anlamla yüküldür.

Bugün dünyanın büyük bir bölümünde teşkil eden birçok Avrupa, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkesinde sosyalizme geçiş süreci pratiği yaşanmaktadır. Kapitalizmden sosyalizme geçiş süreci sorunları bugün artık Lenin'in yazdığını, başlarında ifade ettildiği gibi ilerleyiş alt bir sorun olmaktan çıkmıştır. Bu nedenle bugün geçiş sorunu üzerine yapılan tartışmaları soyut-teorik tartışmalar olarak değerlendirmek doğru değildir. "Sosyal demokratik hareket (sosyalist hareket DY) özünde, uluslararası bir harekettir" diyor Lenin Ne Yapmalı da. "Bu sadece sövenizmle mücadele etmemiz gerektiği anlamına gelmez. Aynı zamanda genç bir ülkede yeni başlayan hareketin, ancak öteki ülkelerin tecrübelerinden yararlanabilirdiği takdirde başarılı olabileceği anlamına taşır. Bu tecrübelerden yararlanabilmek için bunları sadece bilmek yetmez. Gereken şey bu tecrübeleri eleştirici bir gözle inceleyebilmek ve bunları bağımsız olarak deneyden geçirebilmektir. Çağdaş işçi hareketinin ne muazzam ölçüde büyüdüğünü ve kollara ayıldığını takdir eden kimse, bu görevi yerine getirebilmek için ne büyük teorik güçlere ve siyasi tecrübeye (aynı zamanda devrim tecrübesine de) muhtaç olduğunu anlayacaktır." (Ne Yapmalı, Sol Y.S. 33)

1902 yılında yazılan bu satırlarda bugün için fazla yada anlamsız sayılabilecek tek bir kelime yoktur.

GEÇİŞ DÖNEMİ TEORİSİNDE VOLANTARİST VE EKONOMİST SAPMALAR

Günümüzde uluslararası düzeyde-özellikle devrimini yapmış ülkelerde-proletarya hareketi içinde ortaya çıkan sapmalar marksist-leninist geçiş dönemi teorisi açısından volantarist ve ekonomist nitelikli sapmaları sergilemektedirler. Bunu en açık bir biçimde uluslararası düzeydeki Çin-Sovyet kutuplaşmasının da gözlemlemek olanaklıdır. Geçiş dönemine ilişkin birçok konudaki farklı yaklaşımların incelenmesinde modern revizyonizmin bu soruna yaklaşımındaki çok açık ekonomizm karşılık (belki de buna bir reaksiyon niteliğinde) ÇKP'nin volantarist (iradeci) nitelikte bir yaklaşımını sergilediği gözlemlenebilir. Bir yan sosyalizmi (sınıfsız toplumu) "bolluğun yaratıldığı" bir ekonomik gelişmenin" otomatik sonucu olarak görür ve üretim araçlarının özel mülkiyetinin devletleştirilmesinin ve üretici güçlerin geliştirilmesinin belirleyiciliğine bağlar. Bunda, yeni insan ilişkilerinin yaratılmasındaki proletaryanın ideolojik politik eyleminin belirleyiciliğini, ideolojik ve kültürel devrimin sürekliliğini gerekliliğini yadsır, diğer yan, politikanın belirleyiciliğini abartarak, zaman zaman ekonomik faktörlerin rolünü tamamen reddeden ve -genelde-ki idealist eğilimlerin bir ürünü olarak -iradeci" yaklaşımını ortaya koymaktadır. Gerçi Mao Ze Dün'ün "Jirgoc yazısında Sovyetlerin "tek bakakaya yürümeye çalışmaları"na karşılık (ki bu terim onların politikaya önem vermelerini ifade etmek için kullanılıyor) endilerinin "iki bacak üzerinde yürükleri" vurguların. Ama gerçek bunu togluamlıyor ve de "sosyal emperyalizm teorileri" birçok noktada bir başka "tek odaklılığı" (ki bu kez söz konusu olan olitikanın yada iradeci yönünü tek yanlı e alınırdığı) sergilemektedir.

Sınıfların ve sınıf mücadelesinin gelişmiş biçimler altında da olsa) irilğini sürdürüleceği bir "tarifhesel çağ"ta kabul eden proletarya diktatörlüğü kapitalizme ve komünizme ait özellikleri bir arada (içişç) buldukları ve bu

ikiisi arasındaki çetin bir mücadelenin sürdüğü bir dönemdir. Proletaryanın sınıfların ve onun varlığının bir ürünü olan Devlet'in ortadan kaldırılmasına yönelik bilinçli eylemi (ki proletarya diktatörlüğü bundan başka bir şey değildir) olmaksızın sınıflar yokolmayacaklardır.

Sınıfsız toplumu yaratılması (ki Lenin "Sosyalizm sınıfların kaldırılmasıdır" diyor) proletaryanın ideolojik, politik ve ekonomik alanlardaki eyleminin bir ürünü olacaktır. Üst yapılar düzeyinde sınıflı toplumların yüzyıllardan beri gelen tortularının, burjuva alışkanlık, költür, ahlak ve geleneklerinin sökülüp atılması, burjuva yaşam tarzının terk edilmesi, bunun yerine yeni toplumsal ilişkilerin yerleştirilmesi, ekonomik düzeyde bütün bunların nihai olarak gerçekleşip yerleşebileceği bir maddi ortamı yaratılabilmek; bunun zorunu temel olan ihtiyaçların yerleri bir karşılanmasını sağlayabilecek olan bir üretim seviyesine ulaşabilmek için önce üretim araçlarının özel mülkiyetini kaldırarak, bu suretle üretim güçlerinin hızla bir gelişimini hazırlayarak mülkiyetin tüm topluma ait olduğu bir bolluk ortamının gerçekleştirilmesi gerekmektedir. Bu sosyalizmin inşasının proletaryanın alt yapı ve üst yapı düzeylerindeki birbirleriyle ilişkili ve birbirlerine kopmaz bağlarla bağlantılı eyleminin gerekliliği demektir: Bu ikisi arasındaki ilişkinin içinde bulunulan somut, siyasi, tarhi, toplumsal, psikolojik vb. koşulların gereklerine uygun bir çözüm gereklidir.

Bütün bunlar için siyasi iktidarın proletaryasının elinde olması, önce siyasi iktidarın ele geçirilmesi ve daima korunması zorunludur. Sosyalizm proletaryanın siyasi-ideolojik-ekonomik alanlardaki bütünsel eyleminin ürünü olacaktır.

"Bir bütün olarak ele alınan toplumun tutarlı olarak ve derece derece gelişmesi- üst yapılarla tabanın ulaşması-buna rağmen bir çok sorunun çözülmesini gerektirir ve çatışmaların içinde oluşur. Subjektif etken yani aynı zamanda fikirler ve bilgiler üst yapılar ve devlet, bir kelimeyle politik unsur tayin edici olurlar. Halbuki parti bütün bu unsurları bir noktada toplar ve onlara hakim olur. Sorunlar ne kadar karmaşık olurlarsa, çelişkiler ne kadar derinleşirlerse, PARTI-"subjektif etken" ve objektif bilginin üst geçit olarak- o derecede önem kazanır; ve PARTI birliği ile "Parti ruhu" o derecede kesin bir rol oynar... Parti bir amaçla gereç arasında, fikirle an arasında, bilgi ile kitleler arasında, kendinden gelmekle ile bilgi edinmiş bilinç vb. arasında, aracı olarak kalmaktadır. Ancak o, bu ulaşımın esas organı kesin etkili etkeni olmaktadır." (H. Lefebvre, V.I. Lenin, s. 165)

Geçiş dönemine ilişkin sapmaların önemli bir kısmı sınıfsız toplumu üretici güçlerin gelişiminin arkasından gelecek bir olay olarak görür, yada en azından, üretici güçlerin düzeyinin yükseltilmesinin ideolojik-siyasi-kültürel vb. gelişmelerin itici gücü ve devrindiricisi sayan bir ekonomizmle tekabül eder.

Bir diğer önemli kısmı ise çoğu kez bunun tam tersi bir eğilimi taşır. "Sosyal emperyalizm" teorilerinde ve ÇKP uygulamalarında buna açık olarak gözlemlemek mümkündür.

"SOSYAL EMPERYALİZM" SAFSATALARI...

Sosyalist sistemin parçalanması 1960larda ÇKP ve SBKP arasındaki bir dizi anlaşmazlığın çıkması ile başladı. ÇKP 1963 lere açıklanan önül mektuplarında "kardes komünist partilerinin bazen revizyonizme kaydığını" ima etmesinin sonra-özellikle 1968 lenden sonra-keskin dönüşlerle Sovyetler Birliğini kapitalizme geri dönmekle, emperyalist olmakla itham etmeye başlamış ve bu gelişim Sovyetler Birliği tüm dünya halkalarının baş düşmanı ilan etmesine ve buna uyumlu bir politika izlemeye koyulmasına kadar ulaşmıştır.

Bu politika ve iddialara haklılık kazandırmaya çalışan "Sosyal emperyalizm teorilerinde" daima eklektik (seçmeç) bir özellik görülür. "Teori"nin "kanıtlanmasında" herşeyden, bilimsel ve birbirleriyle tutarlı olsun olmasın herşeyden yararlanılmaya çalışmaktadır.

SOSYALİST SİSTEMİN SOVYET-ÇİN KUTUPU

GEÇİŞ DÖNEMİ SORUNLARI VE "SOSYALİZM"

Buna her ülkedeki ÇKP takipçilerinin "kendilerine göre" getirmeye çalıştıkları açıklamaları da katmak gerekir. (Örneğin Ölkemizdeki, Sovyetlerin sahip olduğu uçaklar ve gemiler üzerine yapılan "İlginç" açıklamalar (I) gibi) "Teori"nin incelenmesindeki bir "zorluk" buradan leri gelmektedir. Bunları bir yangı bırakacak olursak "sosyal emperyalizm teorisi"ni şu şekilde özetlemek olanaklıdır:

Revizyonizm burjuva ideolojisi. Sosyalizmle sınıf mücadelesi (komünist partiler içinde de aynen) devam eder. Revizyonizmin iktidara gelmesi burjuvazinin iktidara gelmesi demektir. Bu nedenle sosyalist bir ülkede revizyonizm partiyeye egemen olursa, o ülke kapitalist bir ülke haline gelir. Sovyetler Birliği devlet iktidarını ele geçiren hain Kruehov kılığı, Sovyetler Birliği'nin kapitalizme geri döndürerek Hitler tipi bir faşist diktatörlüğe döndürdü. "Devlet iktidarının değişmesi otomatik olarak devlet mülkiyetinin de tabiatının değişmesine yol açar. Böylece sosyalist devlet mülkiyeti tekeli bürokrat burjuvazinin mülkiyetine sosyalist devlet ekonomisi ise bir tekeli devlet kapitalizmi ekonomisine döndürmüştür." (Sing-Feng Aydınlik, S. 59)

"Sosyal emperyalizm" teorileri aşağı yukarı bundan ibarettir. İleri sürülen bu tahiller marksizmin en ince ve özül noktalarının aşırı basitleştirilmelerine dayanır. Onda tüm bilimsel ve diyalektik özül yok eder ve giderek sınıf mücadelesinin maddeci kavranılışının reddi ile marksist leninist geçiş dönemi teorisinin iradeci bir sapırılmasından öte, marksizmin bütünsel bir reddine (revizyonizme) varır.

Bu yazıda konuya ilişkin belli başlı sorunlara değinilecektir.

I

"Sosyal emperyalizm teorileri" işçi sınıfı hareketi içindeki mücadeleleri basitleş bir şekilde burjuvazi ile proletarya arasındaki mücadeleye indirgemektedir. Bu, ondaki, kaba bir iki çizgi mücadelesi şeklinde sistemlemektir. Doğru çizgiyi (Mao Ze Dün'ün düşünce) izleyenler (revizyonistler) de burjuvazi temsil etmektedirler. Yanlış çizgi "kapitalizme geri dönmeyi" ister. Partideki iki çizgi mücadelesini yanlış çizgi (burjuvazi) kazanırsa, burjuvazi iktidara gelir ve o ülkede kapitalist (emperyalist) bir ülke haline gelir. Bu düşünce tarzının marksizmin bütün derinliğini yok eden, sınıf mücadelesinin karmaşık yapısını yokeden bir "dök mantığa" dayandığı açıktır. İşaret etmek gerekli işçi sınıfı içindeki ideolojik ayrılık ve mücadelelerin burjuvazi-proletarya mücadelesine özdeşleştirilmesi, işçi sınıfı hareketleri içindeki ayrılıklara proletarya-burjuvazi mücadelesinin en keskin biçimlerinin zor metotlarının sokulmasına kapı açmaktır.

Proletarya diktatörlüğü döneminde de sınıflar mücadelesi devam eder. Ama değişik biçimler altında. Ve parti içindeki mücadelede revizyonizm, özünde ve son tahlilde burjuva ideolojisine takabül etmekte beraber, bu ikisi basitleş özdeşleştirilemez. Marksizm yanları birbirinden ayırmaz, ama aralarındaki sınır çizgilerini de silip atmaz. Bu nedenle proletarya partisinde revizyonizmin hakim olmasını, burjuvazinin iktidara gelmesi ve ülkenin otomatik olarak kapitalist bir ülke haline dönüşmesi olarak değerlendirmek kabul edilemez. Stalin bu konuyu doğru olarak şöyle ele alıyordu: "Sosyalist gelişme çerçevesinde her ne kadar henüz kökleri sökülmemiş olsa da, kapitalizm daha önceden devrimsel olduğu halde, komünizmde sağ sapma, komünistlerin bir bölümünde meydana gelen belli belirsiz ve henüz bilincinde olmadıkları, ama gene de bir eğilim olarak politizmi genel çizgisinden burjuva ideolojisine doğru sapmadır..." (abc) pro-

letarya diktatörlüğünün zorlaşması, kapitalizmin yeniden dirilmesi şartlarının artması (abc) anlamına gelir. Demek ki partimizde sağ sapmanın zaferi, ülkemizde kapitalizmin yeniden dirilmesi (abc) egemen olması için, zorunu koşulların çoğalması anlamına gelir." (abc) Leninizmin Sorunları, Sol Y.S. 258)

İki yaklaşımdaki fark son derece açıktır. Birisinde "otomatik" bir sonuç, diğerinde "koşulların çoğalması" birinde "burjuva ideolojisi" diğerinde "burjuva ideolojisine doğru bir eğilim", bu ikisi arasındaki farklılıklar marksizme suni mantık arasındaki farklılıklardır.

II

Revizyonizm iktidarının (partideki zaferinin) otomatik olarak kapitalizme dönüşü yaratacağı düşünceyi, proletarya partisi içindeki sağ düşünceye sahip olanları burjuvaziye özdeşleştirmeye dayanır. Bu özdeşleştirme sınıfların üretim içindeki fonksiyonlarını hesap etmeyen ve ideolojik kriterlere dayalı bir tasnifini getirmektedir ki, bu bilimsel sosyalist düşünce yerine idealist düşünceyi geçirmek demektir. Revizyonizm işçi aristokrasisine dayanır. İleri aristokrasisi, sömürücü sınıfın kendi egemenliğini sürdürülebilmek için işçi sınıfına verdiği tavizlerin bir sonucu olarak ortaya çıkan bir ara tabaka olarak sömürücü (hakim) sınıfın kendisi ile özdeşleştirilemez. Evet, her şey gibi sınıf ve tabakalar da birbirine dönüşebilir. Belirli koşullarda proletarya burjuvaziye, burjuvazi de proletaryaya dönüşebilir. Bu arada işçi aristokrasisi de, bürokrasi de hakim sınıf haline dönüşebilir.

Bu olasılık, teorik olarak reddedilemez. Ama bu iddiaya dayalı olarak bir tahil ileri sürülüyorsa, bu dönüşümün somut olarak kanıtlanması gerekir. "Sosyal emperyalizm teorileri" bu konuda, onun, (bürokrasi) partiyeye ve devlete egemen olması dolayısıyla, tüm üretim araçlarının mülkiyetine sahip olduğunu onun bu suretle tekeli devlet burjuvazi haline döndürdüğünü basitleş ileri sürmeyi yeterli görür.

III

Revizyonizmin egemenliğinin, burjuvazinin iktidara gelmesi ve otomatik olarak kapitalizmin gelmesi demek olduğunu ileri sürmek geçiş sürecinde üst yapının belirleyiciliğini tek başına ele almak ve diğer faktörleri hesaba katmamaktadır. Daha önce geçiş sürecinde proletarya diktatörlüğünün (siyasi üst yapının) belirleyiciliği üzerinde durmuş-tuk. Sınıf farklılıklarının esas olarak ortadan kalkmasına kadar politikanın belirleyiciliğini kabul etmek zorunludur. Ne varki ÇKP teorileri bu konuda politik faktörü diğerlerinden soyutlayarak ve onun rolünü abartarak tek başına ele almakta ve iradeciliğe (volantarizme), dönmektedirler.

Gerçekte geçiş döneminde politikanın belirleyiciliği sorunu bu şekilde ele alınamaz. Politik ekonomik etkenler arasında ilişki sosyalizmin kuruluşu süreci içinde başından sonuna kadar aynı şekilde görülemez. Devrimin hemen sonrasında, henüz sosyalist ilişkilerin tamamen yok sayılabileceği bir toplumda sosyalist üretim ilişkilerinin kuruluşunu ileri aşamalarında bir toplumda politikanın rolünü ve geri dönüş sorunu aynı biçimde ele almak doğru olmaz.

Onlar sınıf mücadelesinin devrimden sonra da devam edeceği doğru ilkesini, sınıf mücadelesinin basit olarak ve aynen devam edeceği biçiminde anlayıyorlar. Oysa Lenin proletarya diktatörlüğü döneminde "sınıflar varlığını sürdürceklerdir ama her birinin proletarya diktatörlüğü döneminde yönü değişmiştir. Bunlar arasındaki ilişkiler de değişmiştir. Proletarya diktatörlüğü döneminde sınıf mücadelesi ortadan kalkmaz, sadece başka biçimlere bürünür." (I)

"AL - EMPERYALİZM" SAFSATALARI

Köylü İttifakı, s. 192)

Kruchev hain kitliği sinsi bir darbe ile iktidarı ele geçiriyor. Proletaryayı ve halkı aldatarak kapitalizmi geri getiriyor! Bir kitliğin, bir hain ve dönöker takiminin inançlarını yitirerek Sovyetler Birliğini kapitalistleştirilmesi Bu açıklamaya Charles Bettelheim, bilimsel bir temel kazandırmak için çalışmaktadır. "Sosyalizm açısından karar vericiler olan ekonominin "düzenlenme" biçimi değil, fakat daha ziyade "İktidardaki sınıfın" yapısı olduğu" savından hareket eden Bettelheim yönetimdeki partinin kitlelerin başının zayıflayıp kopması ile, (partinin sınıfın yerini alması ile) ve bu suretle "İktidar araçları kitlelerden ayrıldığına, onlara egemen olduğunda" İktidar aygıtının "safca ve basitçe" burjuva devlet aygıtı haline geldiğini ileri sürmektedir. Bettelheim'in sosyal emperyalizm teorisi Stalin döneminde de gözlenebilecek olan olgulara dayanmaktadır. Stalin dönemi Rusyasını da sosyal emperyalizm çerçevesi içine almaktadır. Ama ÇKP de ve takipçileri de böyle bir yaklaşım görülmez. Olar Stalin dönemi Rusyasını da aynı şekilde suçlamaktan kaçınırlar. Bundan kaçınmanın ÇKP ve takipçileri için "politik" bir amaç taşıdığından kuşku edilemez.

IV

Yöneticilerin, revizyonist ideolojili benimsenmeleriyle birlikte yeni tipte bir devlet burjuvazisine dönüşmesi, ve toplumun da tekelci devlet kapitalizmine dönüşmesi, sosyalist devlet mülkiyetinin, (revizyonizmin devlete egemen olması ile birlikte) kapitalist devlet mülkiyetine dönüşmesi" tezine dayanmaktadır. Zira, devlete sahip olması nedeniyle yöneticiler, üretim araçlarının tasarruf yetkisine sahip olmaktadır. Bu üretim araçlarının kapitalist özel mülkiyet biçimindeki tasarruf yetkisi ile özdeşleştirilmektedir. Bu mümkün müdür?

Partiyel ve devleti ele geçiren revizyonistler kapitalist özel mülkiyete özdeş kılınabilecek bir kullanımı (tasarruf) yetkisine hemen sahip olabilir mi? Bütün bir toplumun çıkarları doğrultusunda olan üretim hedeflerinden, bir sömürücü azınlığın, yeni bir burjuvazinin çıkarları için" üretim hedeflerine "safca ve basitçe" sessizce ve hemen yönelmek sözkonusu olabilir mi? Kapitalist sömürünün (tam olarak olmasa bile) en ağır biçimlerinin tasfiye edilmesi gibi bir "kazanılmış hak" sahibi olan bir toplum, hakların yeniden ve birdenbire elinden alınmasında, nasıl "aldatılır", "kandırılabilir"? Üretim hedefleri ve ürünlerin pay edilmesi sonuçta kitlelerin yaşam standardı üzerindeki kesin ve saklanamayacak bir somutluk taşıyor. Bu nedenle iktidarı eline geçiren revizyonist kitliğin üretim hedeflerini ve ürünlerin dağılımını serbestçe kapitalist hedeflere tamamen bir sömürücü azınlığın çıkarlarına-yönelmesi sözkonusu olamaz.

Bu biçimde sınırlı bir tasarruf yetkisinin ise kapitalist devlet mülkiyetine (ve sınırsız tasarruf yetkisi taniyan kapitalist özel mülkiyete) özdeş sayılması hiçbir anlam taşımaz. Revizyonizmin, devlet iktidarını ve üretim araçları üzerindeki kontrol yetkisini ellerine geçirmeleriyle elde ettikleri olanak sosyalizmin ve sınıfsız toplumun inşası hedeflerine yönelik, bilinçli bir uygulamayı durdurmak, bunu tersine toplumdaki sınıf ayrıcalıklarını, farklılıkları arttıracak yönde bir uygulamaya girişmektedir. Bu, sosyalizme ilerleyişin durdurulmasıdır. Bu, kapitalizmin görünmesi yönündeki bir gelişme sayılmamalıdır. Ama bu bizzatlı kapitalizmin kendisi olarak görülemez.

Sosyalist devlet mülkiyetinin, devlete bir revizyonist kitliğin egemen olmasıyla, kapitalist devlet mülkiyetine hemen dönüştüğü ileri sürülemez. Bu, (ona) bunu gerçekleştirme olanağının

sağlanması olarak ifade edilebilir. Toplumun devlet mülkiyetinin ve revizyonist bürokrasinin nitelik değiştirilmesi, hepsi somut olarak gözlenmesi gereken, tarihsel gelişmelerin tamamlanmasına bağlıdır. Sınıf farklarının esas olarak ortadan kalkacağı, ve mülkiyetin tüm topluma aidiyetinin, (kollektif mülkiyet yerine tüm halkın mülkiyetinin geçmesi) gerçekleşmesine kadar bu olanaklıdır. Kapitalizme geriye dönüş olanaklıdır. Ama kapitalizmin "yeniden dirilmesi" olanağının çoğalması ile, bunun gerçekleşmesini birbirine karıştırmak diyalektiklerin yerine soflizmi geçirmektedir.

Gerçekte "sosyal emperyalizm" teorilerinin en temel dayanağı da bu noktada yaimaktadır. Revizyonizmin İktidara geçişi onun devlete ve üretim araçlarının tasarruf yetkisine sahip olması nedeniyle yeni bir burjuvazi haline dönüşmesinin kanıtı olmaktadır. Oysa tekelci devlet mülkiyetine dönüşümü, üretim araçlarının tasarrufundaki somut bir gerçeklikten değil, bir hukuksal olanaktan "yöneticilerin" düşünce yapısından, desteklenmektedir. Revizyonistler devlet mülkiyetine sahip oldukları için yeni bir burjuva sınıfı haline geliyor. Sosyalist devlet mülkiyeti, ona "yeni bir burjuvazi" egemen hale geldiği için kapitalist devlet mülkiyetine dönüşüyor; Bu, "sosyal emperyalizm" teorilerinin "en ince" noktasındaki TOTOLOJİSİDİR.

"Sosyalizm açısından karar vericiler olan ekonominin "Düzenlenme" biçimi değil, fakat daha ziyade "İktidardaki sınıfın" yapısı" dır diyor Bettelheim. "İktidardaki Sınıfın" yapısı ile onun üretimini yönetilişindeki fonksiyonlarına değil, ideolojik yapısına göre belirlenecektir. Yöneticilerin düşüncelessi otomatik olarak, toplumun niteliğini belirleyecektir: Bu "sosyal emperyalizm" teorilerinin sosyalizmin ilerleyen bir uygulamasında ortaya çıkan alt yapıdaki ve üst yapıdaki (siyasal İktidar dışındaki) maddi olan ve olmayan unsurların rolünü, onların basitçe bir restorasyonunu engelleyen (direnen) rolünü reddeden ve sadece üst yapının tek başına belirleyiciliğini kabul eden İradecilliği İdealizmdir.

V

"Sosyal emperyalizm" görüşleri onun teorik tutarsızlıklarından kaynaklanan gelişmesi bir çeşitlilikle sahiptir. Yukarıda tartışılan tezin zaafı çok kere bu "teori"nin, Sovyetler Birliği'ndeki sınıfların varlığı sömürünün varlığını para-sözleşme farklılıklarının varlığını ileri sürerek "desteklenmesine" neden oluyor. Kimi zaman bankaların varlığı bile (kapitalizmin varlığına) bir kanıt olarak ileri sorulur. Meta üretiminin varlığı gerekçe gösterir. Bu arada gelişmiş bir şekilde rakamlar, İstatistikler ver. verilir. (Tablolarla yer altında özel fabrikaların varlığı şeklindeki -bu tezleri sınırsız bir renklilikle ulaştırın İddiaları da hatırlamayıız!)

Sovyetler Birliği geçiş süreci içindeki bir toplumdur. Yukarıdaki kategorilerin tümü (pazar, meta üretimi sınıfların varlığı vb.) geçiş toplumlarına has özelliklerdir.

Sömürünün, sınıf farklılıklarının, pazar ve piyasa kategorilerinin kalkması için sınıfsız toplumun kurulması gereklidir.

Sınıfsız toplumun kurulması, köyle şehir arasındaki (işçi ile köylü arasındaki) farkın ortadan kaldırılmasına bağlıdır. Bu nedenle Sovyetler Birliği'nde söz konusu kategorilerin varlığı pazarla olan arasındaki gelişkinin varlığı kapitalizmin varlığına kanıt olarak ileri sürülemez. Bunlar üzerinde uzunca boyulu durmak dahil gereksizdir.

VI

Buğün Sovyetler Birliği'nde söz konusu olan sosyalizme geçiş süreci içindeki bir gerilemedir. Sosyalizmin

inşasında ki bir duraklamadır. Revizyonizmin partiye (ve devlete) egemen olmasının bir sonucu olarak sınıf farklarının ortadan kaldırılmasına yönelik bir uygulama yoktur. Revizyonizm, bu farklılıkların üretici güçlerin gelişiminin olumsuz bir sonucu olarak gerçekleşeceği İddiasıyla; bunları koruyup, geliştirilen bir politika uygulamaktadır. Oysa proletarya diktatörlüğü sınıfsız toplumun İdeolojik-ekonomik-politik alanlardaki İradeli uygulamalarının sonucu olarak gerçekleşebilir. Ekonominin ve yeni İnsan ilişkilerinin, yeni kültürün örgütlenilmesi ve yaratılması; sosyalizmin kuruluşu alt yapı ve üst yapı düzeyinde birlikte yürür.

Proletarya partisi ve onun sosyalist eylemi bu gelişmenin odak noktasını oluşturur. Revizyonizmin partiye egemenliği, geçiş sürecini kesintiye uğratır ve geriye dönüşü olanaklı kılar.

Bir okuyucumuz (İstanbul'dan) yazdığı bir mektupta şöyle diyor. "Emeğin Birliğinden bir arkadaşına "Brejnev, kendisi proletarya diktatörlüğünü kaldırdığını söylüyor. Hala nasıl oluyor da siz SSCB de proletarya diktatörlüğü olduğunuzu savunuyorsunuz" diye sordum. O da bana proletarya diktatörlüğünün kişilerine İradesine bağlı birşey olmadığını, kişilerin kaldırdım demesiyle proletarya diktatörlüğünün kalkmayacağını söyledi. Şöyle bir örnek de verdi. Carter ben Amerika'daki burjuva diktatörlüğünü kaldırdım dese, burjuva diktatörlüğü kalkar mı?"

Emeğin Birliğinden arkadaşın cevabı onun marksist-leninist geçiş dönemi teorilerini, proletarya diktatörlüğü teorilerini yeterince kavradığını ortaya koyuyor. Onun hatasının özellikle ülkemizde yaygın olan "Sovyetler Birliği sosyalist bir ülkedir, sosyalist bir ekonomisi vardır. Bu yüzden proletarya partisi ne yaparsa yapar, bir şey değişmez, hatta onlar kendi İradelerine rağmen sosyalizme uymaya mecburdurlar" gibisinden bir ekonomizme dayandığına kuşku yoktur. Brejnev tek başına bir adam değildir. 20 yıldır Sovyetler Birliğinde egemen olan bir çığızlı temsil etmektedir. Ve bu çığız SBKP'ye egemendir. Proletarya diktatörlüğünün proletaryanın örgütlü olarak yönetime katılımının ve sosyalist politikalarının uygulayabilmesinin temel aracı partidir.

Bu nedenle partiye rağmen, proletarya diktatörlüğü savunulamaz. Carter burjuva diktatörlüğünü kaldırdım dese, burjuvazinin diktatörlüğü kalkmaz. Çünkü tekelci burjuvazi Amerika'da tüm ekonomiyi, bankaları ve devlet İdaresine her şeye egemendir.

Ama, işçi sınıfı adına üretim araçlarına, merkezi plan mekanizmasına, bakanlıklara ve tüm devlete egemen olan parti sınıfsız toplumun inşası görevlerinden sosyalizme doğru ilerlemeye devam mı edecek? Yoksa vaz geçemez mi? Böyle bir düşünce tarzı mekanizma altı değildir! Üst yapıların, politikanın rolünü marksizmin reddettiği suçlamalarına karşı Engels, "Eğer siyasal güç, İktisadi olarak İktidarsız, proletaryanın siyasal diktatörlüğü için niçin savaşalım?" diyordu. (C. Schmidt'e mektup)

VII

Gerçek şudur ki, Sovyetler Birliğinde, kökü geçiş sürecinin karmaşık sorunları içinde yatan bir dizi nedenlerden ötürü, 1950'lerde partiye revizyonizmin egemen olmasıyla, sosyalizmin kuruluşuna doğru olan gelişme durmuştur. Bu "eskinye ve çürüyen kapitalizmle yeni doğan ve gelişen komünizm arasındaki mücadele" de kapitalizm ögelerinin yeniden dirilebilme umutlarının doğması kapitalizmin canlanması demektir. Bu geriyeye doğru bir gelişme bir geriye dönüş sürecidir. Bu süreç, kapitalizmin yeniden dirilmesi ile sonuçlanmasından olmaktadır. Bir ülkede, sınıflar yok olmadıkça ve kapitalizmin uluslararası düzeydeki dev güçlerinin kuşatması sürdüğü kapitalizmin restorasyonu mümkündür.

Ancak, bu Sovyetler Birliğinin bir süre sonra kapitalizme geçeceği anlamına gelmez. Geriye dönüş düz olmayan, İnişli çıkışlı bir süreçtir. Revizyonizmin partiye egemen olmasına rağmen kapitalizme geri dönüşüme İstir. Bunun çeşitli

nedenleri vardır. Ki başlıcaları İçte (S. Birliğinde) alt ve üst yapı düzeyinde (maddi ve Kültürel-İdeolojik vb.) ve dışta var olan (dünya sosyalist hareketleri gibi) etmenlerin yarattığı direnme güçleridir. Bu gibi bir dizi etmeden ötürü Sovyetler Birliği geçiş süreci İçindeki dar bir alana sıkışıp kalmıştır. Bu, Sovyetler Birliğindeki İdeolojik yozlaşmaların, kitlelerin depolitasyonunun, üretimi arttırmak için maddi özendiricilere giderek daha çok İhtiyaç duyulmasını getiren, ve toplumsal hayatta giderek daha çok bir tüketim toplumuna benzemeye yönelen bir gelişmeyi getirmektedir.

VIII

SBKP yöneticileri son zamanlarda, artık komünizmin

birinci aşamasına geçildiği gerekçesiyle proletarya diktatörlüğüne gerek kalmadığını, Sovyet devletinin bir halk devleti haline dönüştüğünü ileri sürmüştü ve bu görüş yeni Sovyet Anayasası tasarisında ifade edilmiştir. Komünizmin birinci aşamasına geçildiği ileri sürüyor: Bu İddia ilk kez 1960'lara gelirken Kruchev tarafından ileri sürülmüştü. Oysa, Kruchev'in bu İddiaları ileri sürmesinden kısa bir süre önce "tarım ve sanayi arasında fark incelenirse (bu farkın) sanayimizde üretim araçlarının ve üretilen nesnelere halkın hain olmasında, oysa tarımda bütün halkın değil, bir grubun, kolhozun mülkiyetinde bulunmasında" Bu olgu meta dolayımının durumuna varır. Ve ancak bu farkın yok olmasıyla İleri ki meta üretimi ondan doğan bütün sorunlarıyla birlikte yok olabilir. Böyle olunca tarımla sanayi arasındaki esasa değil bu farkın yok olmasının bizim için birinci derecede bir önemi olması gerektiliği yadsınılmaz." (J. Stalin: Son Yazılar s. 82) 1952'lerde birinci derecede bir sorun olan bir meselenin Kruchev döneminde 1-2 yılda çözüldüğünü tartışmak İsteyen çıkmaz herhalde. Peki, Kruchev döneminde bu güne durumun değiştiği konusunda ciddi bir delil var mı? Köylü ile işçi arasındaki fark esas olarak kalktı mı? Kollektif mülkiyetin bir biçimi olan Kolhoz mülkiyeti, ileri tüm halkın mülkiyetine bıraktı mı? Üstelik, farklılıkların kalkması yerine, artması yolundaki (teşvik, prim, fabrika ölçeğindeki kârlılık sisteminin getirilmesi vb.) uygulamalar ortada duruyorken sınıfsız toplumun birinci aşamasına geçildiğinin İlanı ne anlama gelir? Dahası toplumda kendisine ayrıcalıklı bir konum sağlayan bürokratik-İktidarkar bir sosyal tabana sahip olan revizyonizmin denetimindeki muazzam bir devlet aygıtı, Örcüli memurları, polisi, mahkemeleri, ordusu vs. vs. ortada duruyorken diktatörlüğün yerini halkın devletin aldığı ileri sürmek ne anlam taşır?!

IX

Sovyetler Birliğinde revizyonizmin egemenliğinden ve geriye dönüşün sözlenmemiz kimi çevrelerce eleştiriliyor. "Örneğin Devrimci Derleşiş" gazetesinde şöyle yazıyor: "Aydın gençlik kitliğin çoğunluk olan Devrimci Gençlik grubunun Sovyet Sosyal emperyalizmi anti-marksist tezine karşı aşırı tavizkar, neredeyse uzlaşan ("Sovyetlerde revizyonist diktatörlük İktidardadır. Geriye dönüş başlamıştır, ama henüz sosyal emperyalist aşamaya ulaşılmamıştır. İlerde sosyal emperyalist olabilir" tarzındaki) tutumlarının önemli rolü olmuştur. Çünkü bu görüşün mantıklı sonucu Sovyet Sosyal emperyalizmi tezinin doğruluğudur..." Anlaşılması zor bir düşünce ve mantık 'arzi. Önce, bizim söylediklerimizin İyİ anlaşılmasını görüyoruz. İkincisi, "sosyal emperyalizmi" teorilerinin safsatalarını açığa çıkaran tahillilerimizin "mantıklı sonucu" nasıl olurdu bu teorilerin doğruluğu olabilir. Böylesi bir sonuç ancak ondan "mantiksiz" bir yolla çıkarılabilir. Bizim Sovyetlerde "geriye dönüş sürecinin" söz atmemizden "ilerde sosyal emperyalizm olacak" gibi bir sonuca ("mantıklı" olarak) nasıl ulaşılır? Besbelli, bizden İstlenen "ilerde geriye dönüşün ayrı olamayacağı konusunda" bir felva çikartmamız!

Ama, bilimin vermediği bir geriyeye bizden almakla ne halledilebilir? En İyisi görüşümüzü "İttak"lar çerçevesinde değil bilimsel yonden tartışmak(x)

(Devamı 15. sayfada)

Devrimci Yeraltı Maden-İş işçileri gerici bir saldırıyı daha defettiler

10 AĞUSTOS günü Ankara'da bir basın toplantısı yapıldı. Bu basın toplantısında yapılan basın açıklaması 12 Ağustos tarihinde sadece Politika gazetesinde yayınlandı. Bir de Türkiye dışından, Türkiye devrimci hareketini yönettiklerini iddia edenlerin radyolarından okundu.

Basın açıklamasını Yeraltı Maden-İş genel sekreteri Abdullah Yılmaz yapıyordu.

Basın açıklaması Politika gazetesinde bazı açıklamalarla çıktı. Abdullah Yılmaz bu açıklamalarında Ulusal Demokratik Cephe'ye katılmayı savunuyor. "Devrimci Yol dergisi çevresinde toplanan işçi sınıfı biliminin uzak, onun siyasetine ters bir avuç maceracı" Yeraltı Maden-İş'i işgal ettiğini bildiriyordu. Açıklamada bazı suçlamalar vardı. Devrimci Yol siyasetini benimseyenlerin "Maoistlerin Sınıf Sendikaları Konfederasyonu" kurmuş yolundaki çalışmalarına paralel çalışmalar yürüttüklerini ileri sürüyor. Sendika Genel Başkanı Çetin Uygur'un kariyerizm nedeniyle aldatıldığını ve Sendikamızın olanakların bu siyasi çizginin eline devrettiği suçlamasını yöneltiyordu. Bu şekilde hezeyan ürünü, ihbar, suçlama ve kara çalınmadan ibaret açıklamalarla ortaya çıkan olaylar Ağustos ayı başındaki Merkez Yürütme Kurulu'nda patlak vermekle beraber kökleri geçmiye uzanıyor.

Yeraltı Maden-İş Sendikası, 1975 yılı başında kurulmuştu. Yeraltı Maden-İş'in DISK'e katılma kararı ve istemi bir sonuca bağlanmazken, MAB-İS adındaki bir sendika DISK'e alındı. Bu sendika daha sonra adını DEV MADEN-SEN olarak değiştirdi. Yeraltı Maden-İş'ten de, Dev Maden-SEN'e katılmayı istendi. DISK üst yönetimi deklere bu şekilde Yeraltı Maden-İş'in devrimci sendika-

çılık ruhunu yok edeceklerini düşünüyorlardı.

Yeraltı Maden-İş buna karşı direndi. Tek başına zorlu bir mücadeleye girdi. Kendi ayakları üzerinde tek başına durmayı öğrendi. Ancak, bugün sendikal mücadele sendikamızın yönetim kadroları ve sendika çalışanları arasında ideolojik mücadeleden uzaklaşmayı beraberinde getirdi. Gelişen Devrimci Hareket karşısında ürken ve ekonomik mücadelenin rolünü abartan bir akım sendika içinde filizlendi. Bu akım, DISK üst yönetimindeki benzer bir akımla bağlantıya geçti ve Yeraltı Maden-İş'in "temizlenmesi" için bir komplolar hazırladı.

Bu komploya göre, Yeraltı Maden-İş, sarı-reformist özü birçok olayda kanıtlanmış Dev Maden-SEN'e katılacak, Sendikadaki Devrimci unsurlar tepeden inme bir şekilde tasfiye edilecekti.

Oyunun açığa çıkması 1 Mayıs olaylarından sonra Abdullah Yılmaz'ın basına yaptığı açıklamayla oldu. Abdullah Yılmaz bu açıklamada şöyle diyor: "Taksim alanındaki işçi sınıfı ve emekçi halkın 1 Mayıs'ı yaşatma gayretlerine karşı, dışardan yapılan silahlı saldırılar tarihi rengini ortaya koymuştur. Bu tür eylem ve akımlar, Troçkizmin günümüzde isim değiştirmiş şekli olan maoizmin eseridir. Bu tür eylem, akım ve saldırıları nefretle kınıyoruz."

Basın açıklamasında 1 Mayıs olaylarının gerçek suçlusu ve tertipçileri olan CIA, MIT, KONTRGERILLA gibi örgütlerden ve oligarşinin katılım ve provokasyonundan tek kelime yoktu. Ayrıca, o güne kadar Yeraltı Maden-İş yetkili kurullarının kesinlikle hiç kullanılmaması olan yoni bir terim, "Maoocu" terimi kullanılıyor ve revizyonistlerin sığıyla suçlamalara gidiliyordu. Oysa savcı bile hazırladığı raporda gerçek suçluları açığa çıkarıyordu.

Bu açıklama ideolojik mücadelenin gereğini ortaya çıkardı. Hazırlanmakta olan komplo su yüzüne çıktı. Abdullah Yılmaz ve arkadaşları, bu demecin hasta olduğu bir zamanda verildiğini, gazetelerin haberi çarpıtarak verdiklerini ileri sürerek erken açığa çıkan komployu örtbas etmeye kalktılar.

Daha sonra komplo başka yerlerde de açığa çıktı. Ücretli kadrodan Cevat Taşiran, Yeni Çeltik'te işçilerle yaptığı konuşmalarında Dev Maden-SEN'e katılacaklarını, "Öreten biz yöneten de biz olacağız" da somutlaşan doğru mücadele ve hedef tesbitiyle başarılı olduk, olmaktadır.

Merkez Yürütme Kurulu, bu hataları nedeniyle Cevat Taşiran'ın Yeni Çeltik'teki görevinden almayı ve başka bir bölgede çalışmaya göndermeye karar verdi.

Yeraltı Maden-İş'e yönelen gerici saldırı bundan sonra yoğunlaştı.

Abdullah Yılmaz ve ücretli kadroda çalışan dört kişi Merkez Yürütme Kurulu'nun bu kararını tanımadıklarını ve bu karara karşı direneceklerini açıkladılar. Sendikada fiili bir durum yaratmak için provokasyonlara giriştiler. Merkez Yürütme Kurulu'nun kendilerine verdiği görevleri yerine getirmedi. DISK örgütlenme dairesi başkanı ve örgütlenme uzmanıyla bir süredir sürdürdükleri gizli görüşmeleri açığa yürütmeye başladılar.

Sendikadan kaldıkları boş haber bülteni kağıtlarına bastıkları ve basın açıklamasıyla meşru bir görünüm kazanmaya çalışarak bir basın toplantısı yaptılar ve yine sendikadan kaldıkları defterlerdeki adreslere bu basın açıklamasını gönderdiler.

Revizyonist-gerici komplo henüz olgunlaşmadan açığa çıktı. Yuvuz hırsız ev sahibini bastırır misali, komplocular bu kez karşılarındakileri komploculukla suçlamaya başladılar.

Bu gelişmeler ve Abdullah Yılmaz'ın politikada çıkan demecinden sonra sendikamızın örgütlenmiş bulunduğu işçilerin çok sayıda işçi Genel Merkezi geldi. Ve 13.8.1977 tarihinde ortak açıklama yaptılar. İşçilerin basın toplantısında şöyle denildi:

"Yola çıkışımızdaki inanç ve kararlılığımız, gördüklerimiz ve yaşadıklarımızla katbekat artmaktadır. Yola çıkışımızdaki mücadeleimizdeki rehberimiz kendi sınıf bilimizimizdi ve ona her geçen gün daha fazlasıyla öğrenerek, sıkı sıkıya sarılarak yürüyoruz. Bu bilimin ardına saklanarak, ağızlarından döşürmeyecek bizim yanımızda yürüyemeyenler (özellikle) düşüşünü görüyoruz. Onlar o düşüşlerinin içinde kalacak, bizler işyerlerimizden başlayan ekonomik ve demokratik haklarımızın alınmasından nihai kurtuluşumuza kadar uzanan mücadelenin içinde yürümekteyiz ve yürüyeceğiz."

Bu var oluşumuz doğru mücadele, doğru örgütlenme anlayışımızla sağlanmaktadır. Uzmanı kuşrukçu olmadık. Kendi örgütümüzde, örgütlenmişliğimize güvindik. "Bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır". "Öreten biz yöneten de biz olacağız" da somutlaşan doğru mücadele ve hedef tesbitiyle başarılı olduk, olmaktadır.

Bizler YERALTI MADEN-İŞ'te söz ve karar sahib-

liğinin işçilerde olduğunu bir kez daha vurgularken işçilerin mücadelesini egemen sınıfların tanyacağı ögürlüklere ve ekonomik alana hapsitmeye çalışanlara aramızda yer veremeyeceğimizi de açıklarız.

Son olarak şunu söylüyoruz. KURULUŞUMUZUN İKİNCİ YILINA GİRERKEN BAŞ KALDIRAN GERİCİ BİR HAREKETİ DEFETK. ÖNÜMÜZDEKİ GÜNLER E DAHA GÜÇLÜ VE KARARLI GİRMEKTEYİZ!"

Abdullah Yılmaz ve arkadaşları, DISK üst yönetiminin bir kanadının desteğiyle tezgâhladıkları komplonun tutmadığını görünce, bu kez oyunun başka bir perdesini Yeraltı Maden-İş'in yetkili olduğu Yeni Çeltik'de tezgâhlamaya kalkıştılar. Ama, işçi sınıfı onlara ağır bir ders verdi.

Merkez Yürütme Kurulu'nun kararına karşı isyan edenler, DISK örgütlenme dairesi uzmanlarından Bingöl Erdumlu ile birlikte 14 Ağustos 1977 günü sabah 5 civarında Yeni Çeltik'e geldiler. Yeni Çeltik işyerinde çalışan 1000'e yakın işçinin baş temsilcisi olan Osman arkadaşları Havza'ya çağrıldılar. Bingöl Erdumlu, "Biz DISK adına geliyoruz, DISK, Yeraltı Maden-İş Sendikasını üyeliğe kabul etti. Bunu bir mektupla bildirdi. Çetin Uygur bu mektubu saklıyor" dedi. Mektup kendisine sorulduğunda da 12.8.1977 tarihli bir mektubun fotokopisini gösterdi. Mektup, DISK örgütlenme dairesi başkanı Fehmi İşiklar'ın imzasını taşıyordu ve Yeraltı Maden-İş Merkez Yürütme Kurulu'nu görüşmek üzere 24 Ağustos günü DISK genel merkezinde toplantıya çağırıyordu. Mektupta DISK'e üye olarak kabul edilmeye ilişkin hiç bir şey yoktu.

Yeni Çeltik işyeri baytemsilcisi, bu mektubun Yeraltı Maden-İş genel merkezine gönderilmesi gerektiğini, yazıldıktan bir buçuk gün sonra böyle bir mektubun Yeni Çeltik'e getirilmesinin arkasında oyunlar olduğunu söyledi. Bunun üzerine baş temsilci Osman arkadaş çağrılmış bulunduğu evde hapsedildi. DISK adına geldiğini açıklayan Bingöl Erdumlu ise, Abdullah Yılmaz'larla birlikte Yeni Çeltik işyerine gittiler.

Ancak, işçiler onlara gerekli cevabı bir kez daha tekrarladi. Ve bu komplocuların işyerinden kovular. Komplocular bunun üzerine işçilere saldırmak cesaretini gösterdiler. Bunun üzerine işçilerden de hakettikleri ders aldılar.

Bu arada Bingöl Erdumlu'nun elden getirdiği ve "DISK'e katılmamız kabul edildi" şeklinde açıkladığı mektup Yeraltı Maden-İş'in genel

merkezine daha sonra geldi. Mektubun üzerindeki dağca komployu bir kez daha açığa çıkarıyordu. 14.8.1977 günü sabah 05'te Yeni Çeltik'e ulaştırılan mektup 13.8.1977 günü Ankara/Yenişehir postahanesinden postalanmıştı. (DISK'in genel merkezi ise İstanbul'dadır.)

Bu gelişmeler Yeraltı Maden-İş Sendikası'nın 19/20 Ağustos günleri toplanan Merkez Yönetim Kurulu toplantısında değerlendirildi, isyançıların Sendikayla ilişkileri oybirliğiyle kesildi.

Toplantı sonunda yapılan basın açıklaması özetle şu şekildedeydi:

"Merkez Yönetim Kurulumuz 19/20 Ağustos 1977 tarihlerinde toplanarak Devrimci Sendikal anlayışımız içinde yer alan işçilerin söz ve karar sahipliği ilkesine dayanarak sendikamızın güçlü ve kararlı adimlarla işçi sınıfı mücadelesi içinde yerini alacak ve devam ettirecek kararlarını almıştır. Bu kararlar Merkez Yürütme Kurulumuzun sendikamızın Amasya Şubesinde başgösteren ve tüm sendikamızın yok etmeye amaçlayan uzlaşmacı, reformist eğilimin sorumlusu Şube Başkanını görevden alma ve aynı kişiyi Merkez Eğitim Sekreterliğinden alınarak sendikamız eğitim kadrolarının oluşturmaması kararlarının ortaya çıkardığı gelişime kökten son veren kararlar olmuştur."

Başkaldıran gerici hareketi katılan 6 kişi sendikadan atılmıştır.

"Yürütme ve Yönetim Kurullarımızın kararları, sağlığı ve kararlı gelişimimizin, işçi sınıfı bilimini kendimize rehber kıldığımız doğru mücadelenin gelişimimizin, işçi sınıfı bilimini kendimize rehber kıldığımız doğru mücadelenin kanıtlayıcı belgeleridir. Örgütümüz ikinci yılını doldurmuş sınıf uzlaşmacı reformist yani işçi sınıfı mücadelesi içindeki gerici bir hareketi defetmiş, dimdik ayakta durmaktadır. Yılların soğuk ve sömürsüyle şişen ve şiştiğince de daha da azgınlaşan yerli-yabancı maden patronlarının korkulu rüyası, maden işçilerinin devrimci sendikal örgütlenmeler olarak vardır. Maden işçilerinin, işçi sınıfının var olduğu her yerde doğru mücadelesi, doğru örgütlenme anlayışı ve doğru çalışmasıyla dünden daha güçlü olarak ve arınmış olarak vardır."

Merkez Yönetim Kurulu toplantısından sonra, Yeni Çeltik, Aşkale, Hekimbaşı, Tomarza, Belbaşı İzmir'den gelen işçi temsilcileriyle bir toplantı yapıldı. Bu toplantıya katılan 43 işçi temsilcisi, Merkez Yürütme Kurulu ile birlikte DISK örgütlenme dairesi başkanı Fehmi İşiklar'ın çağrısına üzerine yapılacak toplantı için İstanbul'a gitti.

24.8.1977 günü DISK'in Merkez'deki binasında Fehmi İşiklar'ın da katıldığı ve 3 saate yakın süren bir toplantı yapıldı. Yeraltı Maden-İş adına işyerlerinden gelen temsilciler DISK'in tutumunu eleştirdiler. İşçi sınıfının birliğini daima savunduklarını ve savunmaya devam edeceklerini, DISK'in işçi sınıfı mücadelesini sadece ekonomik-demokratik mücadeleyle kısıtlamak istediğini, asıl olan politik mücadele doğrultusundaki çalışmalarını yapmadığını, tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesini uygulamadığını, işçi sınıfının dünya görüşünü işçi sınıfı içinde yaygınlaştırmaya

DUYURU

1 - Sendikamız Yeraltı Maden-İş Merkez Yönetim Kurulu'nun 19-20.8.1977 tarih ve 2/4 sayılı toplantısının 2-3 No'lu kararlarıyla Merkez Onur Kurulumuzun 21.8.1977 tarih ve 3 sayılı toplantısının 1 No lu kararlarıyla Abdullah Yılmaz, Ali Mirzaoğlu, Müfit Sokallı ve Cevat Taşiran'ın sendikamızla ilişkisi kesilmiştir.
2 - 20.8.1977 tarihinde bu yana kayıp olan sendikamız karar, üye kayıt ve adres defterleriyle, mühürün geçersiz olduğu ve yenilerinin geçerli olduğu duyurulur.

Yeraltı Maden-İş Sendikası Merkez Yönetim Kurulu Adına:
Genel Başkan
Çetin UYGUR

çalışmadığını açık açık söyle-
dir. Bugüne kadar kendi
büyüklerine güvenerek var ol-
duklarını, DISK'e katılmak
istediklerini, ancak Devrimci
Sendikacılık İlkelerinden ke-
sinlikle taviz vermeyeceği ka-
rarlı olduklarını bildirdiler.

Bugün Yeraltı Maden-İş
Sendikası geçmiştekinden da-
ha güçlüdür. Daha bilinci bir
birlik içindedir. Ekonomik-de-
mokratik mücadeleyi politik
mücadelenin görevlerine ba-
gımlı kılarak yürütmektedir.
Örgüt içindeki komplecu kari-
yeristlerin defetilmesi ve onlar
aracılığı ile gündeme getirilen
revizyonist gerici saldırının,
mücadelenin daha güçlü olarak
verilebilmesini sağlayacaktır.

Ayrıca bütün bu olanlar,
DISK üst yönetimini elinde
bulunduran reformist-revizyon-
ist-sendika ağaları ittifakının
İŞÇİ SINIFININ BİRLİ-
Ğİ'nden neyi anladıklarını da
belgeleyen bir örnek olaydır.
DISK'in başına çöreklenen
reformistlerin, revizyonistle-
rin, sendika ağalarının oluş-
turdukları işçi sınıfı düşmanı,
gerici ittifak, kesinlikle işçi
sınıfının birliğinden yana de-
ğildir. Onlar sadece kendi dar
 çıkarlarının peşindedirler.
Kendi çıkarlarına ters düşen
herşeyi yok etmek isterler ve
bunu da işçi sınıfının birliğini
bozmak pahasına da olsa
yaparlar. Sosyal-İş, Turizm-
İş, Petrol Kimya-İş, Keramik-
İş, Beton-İş, vs. örnekleri
bunun kanıtlarıdır. Bunlar
gibi daha sayılamayacak ka-
dar çok örnek vardır. Yeraltı
Maden-İş Sendikasında işte bu
nedenlerden dolayı şimdiye kadar
DISK'e alınmadı. En son
olayda da bu, DISK üst
yöneticilerinin Yeraltı Maden-
İş'e kendi revizyonist-reform-
mist anlayışlarını kabul ettir-
meye ve sendikayı parçalaması
ya, amaçlayan girişimleri ile de
bu bir keres daha ortaya çıktı.

Devrimci Yol siyasetinin
ise, DISK'e ilişkin tavrı açıktır.
Devrimci Yol, işçi sınıfının
birliğinden yanadır. Devrimci
Yol namı genelinin tek merkezi
demokratik kitle 5 r g 0 t 0
DGDF, örgütmenlerin TOB-
DER'deki birliğinden vs. ya-
naysa, yani tekkellere karşıysa,
işçi sınıfının da DISK'teki
birliğinden yanadır.

Ancak, DISK üst yöneti-
mine reformist-revizyonist-
sendika ağaları ittifakı hakimdir.
DISK'in tabanı ise, Türki-
ye işçi sınıfının en militan ve
ileri kesimlerinden oluşmaktadır.
15-16 Haziran olaylarını,
DGM direnişini, Demir Dök-
üm, Singer, Profilo direnişle-
rini, 1 Mayıs'ları gerçekleştiren
DISK tabanındaki militan
öncü işçilerdir. DISK üst
yönetimindeki gerici ittifak
işçi sınıfının devrimci atılımını
reformizmin kuşruğuna tak-
maya çalışmaktadır. İşçi sin-
fının en geniş kesimlerinin
DISK içinde birleşmesine en-
gel olan bir sendikacılığı sür-
dürmektedir. DISK, ancak bu
işçi ittifakı yönetiminden
kurtulduğu, gerçek devrimci
bir konfederasyonu olabildiği
taktirde Türkiye işçi sınıfını
kucaklayabilecektir. Bu po-
tansiyel DISK tabanında var-
dır. Gündemdeki g e r e v .
DISK'i bu gerici ittifaktan
tehakkümünden kurtarmak,
devrimci işçileri yönetime ge-
tirmek. Devrimciler bu u-
ğruda amansızca mücadele e-
decektirler.

SENDİKALARDA GERİCİ
YÖNETİMLERE SON!
DEVRİMCİ İŞÇİLER
SENDİKA YÖNETİMİNE!
DEVİRİM İÇİN TEK YOL
DEVRİMCİ YOLU!

İNŞAAT İŞÇİLERİ

Çorum, saat kulesi
dibi inşaat işçilerinin
direnişi tüm baskılara
karşın devam ediyor.
Aşağıda, işçilerin bize
gönderdikleri mektu-
bu yayınıyoruz.

MÜCADELE BAŞARIYA ULAŞACAKTIR!

Biz Çorumlu inşaat işçile-
riyiz. Herkesin yediğini yiye-
meyen, herkesin giydiğini gi-
yemeyen, yaşamını bileğinin
gücüne bağlamış, bir gün
çalışmayınca diğer gün aç
kalan ve genel olarak patronla-
rının istediği gün ve yerde iş
bulabilen inşaat işçileriyiz.

Bu şartların kötü kaderi-
miz olmadığını anladığımız ve
yaşamımızı ancak tek bir
yürek ve tek bir yumruk
olarak mücadele etmekle de-
ğiştirebileceğimizi anladığımız
andan itibaren, işverene karşı
gündeliğimiz 200 TL olması
için direnişe geçtik.

Direnişimizi demokratik
ve devrimci güçler destekledi-
ler. Biz saat kulesi dibi işçileri
olarak işverenlerin stratijima
brdükleri yoksulluk ve zulüm
ağını kırarak için örgütlenme
ve sendikalaşma doğrultusunda

da bilinçli ve kararlı bir
çabamız içindedir.

Patronların bugüne kadar
bize oynadıkları oyunların ba-
zılarını şunlar:

-İşverenler kendi araların-
da anlaşıp işleri bir müddet
durdurarak bizim aç kalıp
yılınlağa düşmemizi bekledi-
ler.

-Direnişimizi kamuoyuna
duyuran pankartları afişleri
yirttirdiler.

-Ülkü Ocaklı işçi düşmanı
faşistleri üzerimize saldılar.

-Saat 8'den, 8.30'dan son-
ra gelecek, siz bu saatten sonra
iş bulamazsınız, gelin 100
TL'den çalışın dediler.

-Ustayı kabala olarak ve-
rilen ve aslında 10-12 saatte

yapılabilecek olan bir işi,
işçinin sırtına yükleyerek biz-
lerin daha fazla sömürülmesini
ustanın eliyle gerçekleştirmek
istediklerini gördük. Ve usta
ile bizler, yani iki emekçi
kesim karşı karşıya getirildik.

-Direnişimiz sırasında,
Ankara'lı arkadaşımız Kürt
Ali'yi, ilericilik maskesiyle ta-
nınan gerçekte ise, patronların
sözcülüğünü yapan Veli Can,
oligarşinin resmi güçlerine (po-
lisine) yakalatarak bir gün
işkence ettirdiler. Direnişten
vazgeçmesi için baskı yapıp
direnişe ön ayak olanların ve
direnişimizi destekleyen dev-
rimcilerin isimlerini söyletmek
istediler.

Ne bu pankart yırtmalar,
ne patronların yalanları ve ne
de işkenceler bizleri yıldıra-
bildi. Biz gene de tek bir yürek ve

sıkı bir yumruk gibi kendi
haklarımızı kendi ellerimizle
işverenlerden gerektiğinde zor-
la alabileceğimizi inanarak
örgütlenme yolunda ilerliyo-
ruz.

Aslında bizim sıkı yum-
rugumuzu açamayan işveren-
ler hırslarından her sabah
neredeyse karşımızda ağlaya-
cak hale geldiler. Yani kârdan
zarar etmenin yığınlağıyla ge-
ne de her sabah 200 TL'den bir
miktar işçi götürmek zorunda
kaldılar.

ÖYLEYSE ESİT İŞE ESİT
ÜCRET MÜCADELESİNDE
İLERİ
KAHROLSUN EMEGİN VE
EMEĞİNİN SÖMÜRÜSÜ..
YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ
ÖRGÜTLENME
YOLUNDAKİ KARARLI
MÜCADELESİ!
ÇORUM İNŞAAT İŞÇİLERİ

SEÇİMLER

NİĞDE- Niğde Yüksek Öğrenim
Derneği adına bir yazı gönderen
yönetim kurulu başkanı Aydın
Birdal arkadaşız özetle şunları söyle-
mektedir: NİYÖD, 1975-76 ög-
renim döneminde kurulmuştur.
Niğde devrimci gençliğinin faşis-
me karşı mücadelesinde önemli
bir yere sahiptir. Devrimci Yol
siyasetini savunan arkadaşlar sü-
rekli olarak anti-faşist hareketin
en ön safında yer almış ve
yapılan dernek seçimlerinde de
kitlelerin güven ve desteğini nasıl
kazanılacağına en büyük örneği-
ni sunmuştur. Meslek Yüksek
okullarının direnişlerine destek
olunması için bir günlük uyarı
direnişi yapılmıştır. Muhalefetin
bütün provokatif çabalarına rağmen
Devrimci Yol siyasetini sa-
vunan arkadaşların kesin insiya-
tif kullanmalarıyla direniş baş-
larıyla sonuçlandırılmıştır. Halkın
Kurtuluşları bu tür bozguncu
tavırlarıyla kendilerini nasıl tecrit
ettiklerini aynı şekilde 22.8.1977
de yapılan NİYÖD seçimlerinde
de göstermişlerdir. 149 kişinin
katıldığı bu seçimde 100 oyu
Devrimci Yol grubu almış, Halkın
Kurtuluşları ise 49 oyu alabil-
miştir. SBKP yanlısı revizyon-
istlerin yönetim kurulundan ve
istemeleri kabul edilinceye, ce-
kimseler kalarak o kullanılmamış-
lardır. Seçimi kaybetmeyi haz-
medemeyen HK'çular provokas-
yon yaratmak istemişler fakat
devrimcileri oyuna getiremez-
lerdir. Seçimler sırasında, 31 ki-
şinin imzasını taşıyan bir öne-
ri, Divan Başkanlığına sunularak
NİYÖD'nin DGDF'ye katılması
önerilmiş ve muhalefetin bütün
engellemelerine rağmen bu
önerge oy birliği ile kabul edil-
miştir... Bütün devrimci dostlara
selam olsun.

MİLAS- 21 Ağustos'ta Milas lise
ve yüksek öğrenim gençliğinin
örgütü olan MYOD (Milas Yük-
sek Öğrenim Derneği)'ün, olağan
genel kurulu yapıldı. Genel kurula,
devrimci Yol, KSD, İGD,
Halkın Kurtuluşu, Halkın Sesi
siyasetleri katıldılar. Seçim son-
uçları şöyledir:

Devrimci Yol+ 60, İGD+KSD =
40, HK ve HS seçimlere katıl-
mamıştır.

MENGEN- Mergen Demokratik
Kültür Derneğinin 11. olağan
Genel Kurulu'nun 20 Ağustos
1977 cuma günü yapıldığı bildi-
rilmektedir. Kongrede konuşmacılar
Devrimci Yol siyasetini kitleye
anlattılar. DGDF'na katılma öne-
riisi 21 oylumla oy'a karşılık Ay-
dınlık taraftarlarının 4 olumsuz
oyle kabul edildi.

BERLİN (23 Ağustos 1877):
Hiç aksatmadan devranı bir
şekilde "DEVRİMCİ YOL" ga-
zetesini geniş yığınlarla ulaştır-
dığımız büyük bir gururla izle-
mekteyiz. Bize gelen gazeteler
de aynı şekilde gerekli yerlere
iletilecektir. Yeni bir gelişmeyi
siziye bildirmeyi gerekli gör-
mekteyiz. Aynı görüşün Berlin'de
zateni çözümlenmiş doğru olma-
dığını düşünerek "Türkiye Dev-
rimci İşçiler Birliği" ile "Türki-
ye İşçi Gençlik Birliği"ni birleş-
tirdik.

Devrimci uğraşlarınızda başarı
düklerimizle tüm dostlarımızı
selam, sevgi ve saygılarımız
iletiyoruz.

Türkiye Devrimci İşçileri Birliği

Zindanlar Boşalsın Genel Af

BİZLER bozuk düzenin
kurbanları olarak hak-
sız yere cezaevlerine doldurul-
muş tutuklu ve mahkumlarız.
Bozuk düzen her birimize
eşkiya, katil, hırsız, anarşist
damgasını vurmuştur. Bu dü-
zen değişmediği sürece daha bir
çoğumuz bu dangayı taşıya-
cağıktır. cezaevlerine doldurula-
cağıktır.

Oysa bilinmektedir ki ger-
çek suçlu bizi bu yola sokan
bozuk düzenin çarklarıdır.

Tüm cezaevlerinde olduğu
gibi bu cezaevinde de halkımızı
sömüren, ezenlerden kimsö
yoktur.

Olağanüstü durumlarda
bazıları "trafik" suçundan
düşmektedir. İşte bunlardan
bir tanesi arkadaşlardan birisi
ile konuşurken aynen şöyle
söyledi: "Ashnda cezaevine

düşmeyectim de Devlet zen-
ginlerin Devleti demesinin
zenginler de cezaevlerinde ya-
tıyor desinler diye, mahkeme-
ye kadar (bu süre 16 gündür)
cezaevine girmeyi kabul et-
tim."

Gerçekten de doğru söy-
liyordur. "Çünkü devlet bir
avuç azınlığın devleti" idi.
Elbette mapushaneler on-
lar için yapılmamıştı... Ma-
pushaneler bizler için, aç kal-
mamak için adam öldürenler,
yol kesenler, hırsızlık yapanlar,
halkın sömürülmesine,
ezilmesine karşı çıkanlar için
yapılmıştır.

Dahası, bütün bu olan-
ların yanında cezaevlerinde
müdürlük, yöneticiler biz halkın
çocukları üzerinde korku
ve terör estirmek istemektedir.
Son olarak cezaevi müdürü bir
arkadaşımızı odasına çağırıp
dövmüş ve tehdit etmiştir.
Devletin arkadaş bu durum
üzerine dilekçe yazarak savcı-
lığa başvurmuştur. Bunun ü-
zerine müdür dilekçeyi almış
için tehditler savurmuştur.
(Hücreye atarım, falakaya ya-
tırırım. v.b.) Tüm bu tehditleri
sonuç vermemiştir.

Bu olayların ışığı altında
cezaevinde konuşulan tek ko-
nuş "GENEL AF" konusudur.
Bütün gün kulaklar radyodan
ayrılmaktadır. Derginizin
bir süreden beri süren "GE-
NEL AF" ve bu doğrultudaki
tüm çabalarınız desteklediği-
mizi halkımız duyarız.
ÇORUM CEZAEVİNDE
BAZI TUTUKLU VE
MAHKUMLAR

Yaşasın çay üreticilerinin ve çay fabrikası işçilerinin mücadelesi

Doğu Karadeniz'de çay üreten ve çay fabrikalarında çalışan emekçiler yoğun bir baskı ve sömürü altındadır. 130 bin aile geçimini çay üreticiliğiyle sağlamaktadır. Bu ailelerin dörtte üçünün toprağı 5 dönümün altındadır. Kendi topraklarında fiili olarak çalışmaktadırlar. Küçük üretici köylüler bir taraftan fiili olarak çalışmaktadırlar. Küçük üretici köylüler bir taraftan tecüci ve toptancı-aracı tüccarların, diğer taraftan devletin elinde inlemektedir. Üretilen çayın bir kısmı satın alınmakta, üretici sürekli mağdur edilmektedir. 1974 yılında kuru çayın kilosu 45 liraya mal olmuşken, oligarşinin yapsal sorunu olan döviz darboğazına çözüm arama çabası içinde kilosu 560 kuruştan çok miktarda çay ihraç edilmiştir. Oligarşi kendi sorunlarını emekçi halkın sırtına yüklemeye çalışmakta, çay üreticileri de kendi paylarına düşeni üstlenmek zorunda kalmaktadırlar.

Devrimciler, oligarşinin açık sömürü altındaki çay üreticilerini bankalara, tefecilere ve Tekel'e karşı örgütlemeli ve politik mücadeleye bağımlı bir şekilde ekonomik-demokratik mücadeleye sokmalıdır.

Doğu Karadeniz'deki 34 çay fabrikasında da 8 bin devamlı, 30 bine yakın geçici işçi çalışmaktadır. Bu işçiler gangster sarı sendikaların elindedir veya sendikasızdır. Devrimciler bu işçiler üzerindeki baskılara karşı işçi sınıfının öncü unsurlarını sabırla eğitmeli, işçilerin birlik ve beraberliğini sağlamalı ve mücadeleyi geliştirmelidirler.

Çay üreticileri ve çay işçilerinin sorunları aşağıda daha ayrıntılı olarak verilmiştir.

ÇAY üretimi sürecinde, küçük üreticilerin (müstahsillerin) sorunları, üretimin başından ta bunun satımına kadar devam eder. Küçük üretici, çayını sattıktan sonra da rahat bir soluk fırsatını bulamaz. Parasını alabilmek için bin bir engeli aşmak zorundadır.

Çay üreticiliğinde, diğer üretim alanlarından farklı, ayırıcı özellikler ve bu özelliklerden kaynaklanan farklı sorunlar vardır. Örneğin, bir üreticinin verdiği çayın toplam değeri 60 bin liraya geçerse, üreticiden yüksek düzeyde vergi alınmaktadır. Emegi ile üretim yapan, fazla ürün elde eden küçük üreticiler böylece, bir bakıma cezalandırılmış olurlar.

Çay, tiz bir bakım isteyen bir üründür. Çayın bakım giderleri sürekli artma eğilimi gösterir. Gübre fiyatları, çapalama, bakım vs. masrafları her mevsim bir geçenekinden daha fazla olur. Buna karşılık, çay taban fiyatları ise, bu masrafların, hayat pahalılığının, enflasyonun çok altında tutulmaktadır.

Çay üreticileri, çaylarını iki-üç yılda bir budamak zorundadırlar. Budanan çay iki yıl ürün vermez. Ancak iki yıl sonra, üretimin giderek artmasıyla budamadan önceki üretim düzeyine ulaşabilir. Bu durum, özellikle küçük üreticiler için büyük sıkıntılarının kaynağı olmaktadır. Çünkü bu arada geçen süre içinde, üretici kendi topağı toprağını dahi istediği gibi kullanamaz. Bu yüzden de toprak boş kalır. Yani üretici istese dahi kendi toprağında bir başka ürün ekemez. Ayrıca, budama işlemi de oldukça fazla emek isteyen, masraflı ve uzun süren bir iştir. İşte bütün bu zor koşullar altında bin bir emekçi üretilen çay, üretim sürecindeki defter yetmezmiş gibi satılması sırasında da küçük üreticinin sırtına yeni sıkıntılar yüklemektedir. Besbelli ki bu sıkıntılarının nedeni ne üreticinin çay üretmiş olması, ne de üretilen çayın kendi özelliğidir. Bütün bunlar küçük üreticileri iliklerine kadar sömürmekte varışan tefecilerin, tüccarların ve oligarşinin devletinin yarattığı zorluklardır.

Bu durum, en açık şekliyle-

YAŞASIN ÇAY ÜRETİCİLERİNİN VE ÇAY FABRİKALARI İŞÇİLERİNİN TEKEL'E KARŞI ORTAK MÜCADELESİ...

ÇAY EMEKÇİLERİNİN FAŞİZME KARŞI BİRLİĞİNİ SAĞLAYALIM.

ÇAY ÜRETİCİLERİNİN ALACAKLARI EN KISA ZAMANDA ÖDENMELİDİR...

12/DEVİRİMCİ YOL/1 EYLÜL 1977

le çay alımı sırasında görülür. Küçük üretici çayını satmaya götürürken ilk güçlük taşıma esnasında ortaya çıkmaktadır. Çaylar, tarlalardan çay alm yerlerine en ilkel yöntemlerle, sepette sırta yüklenerek taşınmaktadır.

Çay alm yerleri, üreticilerin ihtiyaçlarını karşılamakta yetersiz kalmaktadır. Üretici, çayını teslim etmek için saatlerce sıra beklemek zorundadır. Halbuki, bölgede gangsterliği ile tanınan ya da siyasi nüfuz sahibi olanların çayları, evsafa uygun olmadığı halde ve öncelikle alınır.

İlericiliği ile tanınan köylere, özellikle gerici, faşist ekspresler ve ekipler gönderilir. Çay alm yerleri, ilericiliği ve devrimciliği ile tanınan köylere de sudan bahanelerle ve kasıtlı olarak kapatılır. Bu köylere küçük üreticinin çayı elinde kalır, zarar eder. Çayını dökmek zorunda kalır. Ya da çay, tarlada toplanmadan kartlaşır, zamanı geçer ve elbette üreticinin böyle bir çayı satabilmesi imkansız olur.

Özellikle Mayıs ayında verim yüksek olur. Fabrika kapasitesi yetersiz kalır. Gelen çaylar kamyonlarla denize, tarlalara boşaltılır. Milyonlarca liralık alın teri, değer yok edilir.

Fabrikadaki kapasite eksikliğini, darlığını hafifletmek amacıyla 2,5 yaprak çay almak için köylüye baskı yapılır. Gerçekle, 2,5 yaprak çay alımı bir "siyasi yatırım" konusudur. Yani fabrikalardaki kapasite eksikliğini gidermek amacıyla üretim alanlarının kısıtlanması, verimin düşürülmesi söz konusudur. Bunu gerçekleştirmek amacıyla her alienin üretim yapabileceği çay tarlalarının simirleri kısıtlanmıştır. Tespit edilenden daha fazla çay üretilmesi yasaktır. Ve her üretici, belli miktarlardan daha fazla çay toplayıp çay alm yerlerine götürmez. Bu yolla da çay alm yerlerinin yetersizliği de giderilmeye çalışılır.

Alım yerlerinde personel yetersizliği vardır. Fabrika yönetiminin yapması gereken işler üretici halk tarafından yerine getirilir. Bu işler saatlerce sürer. Alım yerlerindeki çayın yanmaması için, üreticiler orada beklemek zorundadırlar. Çayı alt üst edip

havalandırılır. Çayın başında gece nöbet tutarlar. Yani fabrikanın yerine getirmesi gereken şeyler, angarya olarak halka yaptırılır.

Alım yerlerinin kapasitesi ihtiyacı karşılamaya yeterli değildir. Alım yerleri dolduğu zaman, yeni gelen çayları alabilmek için eldeki çayın fabrika araçları, kamyonları ile fabrikaya nakledilmesi gerekmektedir. Fabrika yönetimi, küçük üretici için hayati önem taşıyan bu konuda, gerekli araçları göndermemek için özel bir çaba gösterir. Bu yüzden, küçük üreticiler aralarında birleşerek kendi paralarıyla araba kiralamak zorunda kalırlar. Yeni masraflar yaparlar. Buna rağmen, fabrika yönetimi üreticinin kendi eliyle ve masraf ederek fabrika kapısına kadar getirdiği çayı almakta yeni zorluklar çıkarmaya devam eder. Küçük üreticiler fabrika önlerinde saatlerce bekletilir.

Çay alm yerlerinde, ekspresler tarafından evsafa uygun görülmeyen çaylar üreticiye "seçtirilir." Bu çok yaygın bir işlemdir. Çaylar bir bez üzerine serilir. Üreticiler etrafını çevreler. Çayı seçmeye başlarlar. Yabancı acık altında bu "Seçme" saatlerce sürer. Çoğu zaman da bu iş keyfi olarak yaptırılır. Çayın büyük bir kısmı bu şekilde döktürülür. Böylece, ortalama 10 kilo çaydan 3 kilosu alınmış olur. Çayın seçmeden veren bir üretici o günü "kazasız belası" olarak sayılır. Gıpta ile bakılır. Kısacası, çayının "seçilmesi", küçük üretici için korkulu bir rüyadır. Halbuki işin aslı başkadır. Çünkü çay alm yerlerinde çayın seçilmesi kanunen yasaktır.

Bir kısım köylere ise evsafa uygun olmayan çay satın alınabilmektedir. Bu durum özellikle gerici partilere oy çıkan köylere bakımından söz konusudur. Devrimci ilerici olarak tanınan köylere ise, 2,5 yaprak çay alımı yapılabileceği ilan edilerek bu yolla da siyasal baskı uygulanmaya çalışılır. Köylere böylece kendi aralarında düşman kamplara bölünmek istenir.

İşin bir başka yanı daha vardır. Her yerde olduğu gibi, çay alımı sırasında da elbette zengin-yoksul ayrımı gündeme gelmektedir. Binalarca çay üretenler ile yoksul üretici-

ler arasındaki ayırım, alım yerlerinde çarpıcı bir şekilde dikkat çeker. Besbellidir ki, buralarda öncelik, daha fazla çay üreten zenginlere tanınmaktadır.

Bu zengin üreticiler, çay toplamak için tarlalarında işçi çalıştırmakta ve ayrıyetten onların da alın terlerini sömürmektedirler. Bu yetmiyormuş gibi alım yerlerinde kendilerine tanınan imtiyazlar sayesinde bir kat daha fazla kâr edinmenin yolunu bulurlar. Bir tanesini örnek göstermekle yetinsek, onların çayının alımında evsaf kontrolünün sıkı tutulmadığını ve özellikle "seçme" yapılmadığını söyleyebiliriz.

Küçük üreticilerin dertleri sıralanmakla tükenecek gibi değildir. Yağmurlu günlerde, toplanan çayın alım yerine teslim edildiği zaman bir başka güçlük çıkarır. Bu çaylar ıslanmış ve ağırlaştığı gerekçeyle toplam ağırlıktan keyfi indirimler yapılır. Çeşitli üreticilerden değişik miktarlarda indirim yapılır.

ÇAY ÜRETİCİLERİNİN SORUNLARI

ÇAY fabrikalarında her yıl 6 ay çalıştırılmak üzere 30 bin kadar geçici işçi alınır. Bunlar "muvakkat işçi" diye bilinirler. Fabrikalarda sürekli çalışan 8 bin 200 işçi vardır. Bu fabrikalar gerici-faşist kişiler tarafından yönetilirler. Bunlar, ilerici devrimci bilinen kişileri işe almazlar. Kendileri gibi düşünenlere ve torpil olanlara iş verirler. Bir de işçi simsarları vardır. Bunlar, Ardahan'dan, Göl'den, Şavşat'tan, Ardahan'tan gelen işçilerin rüşvet alarak onları işe yerleştirirler. Bu rüşvet simsarları ve fabrika yöneticileri arasında bölüşülür.

İşe alınan faşistler ve gericiiler basit ve kolay işlerde çalıştırılır. Çoğunlukla da vardiya kartlarını bastıktan sonra arka kapıdan çıkıp kendi özel işleriyle meşgul olurlar. Geçici (muvakkat) işçiler işe mesai bitiminden sonra bile, tazminatı ve ücret ödenmeden işten atılmak tehdidiyle çalıştırılırlar. Mevsimlik işçiler en zor işlerde aylarca çalıştırılırlar, bunlar arasında ilerici devrimci bilinen işçiler işe en erken işten çıkarılırlar.

İşçilerin sendikal örgütlenme hakları dahi ellerinden alınmıştır. Faşist yönetim ve sarı sendika ağaları, sendika seçimleri gündeme geldiğinde işçiler üzerindeki tehdit ve zorbalıklarına daha da artırırlar. Onları işten atmakla tehdit ederek fabrikanın faşist yöneticilerinin adamlarının sendika yönetimine seçilmesini sağlamışlardır.

Ayrıca bu seçimlerde genellikle devrimci olan mevsimlik işçilerin oy hakkı yoktur. Bu uygulamalara karşı çıkan ilerici devrimci işçilerin oy kullanmaları engellenmiş, hatta işten atılmışlardır. Bu tür zorbalıkların yanı sıra, faşist demogojinin bilinen yöntemlerini de uygulamaktan geri kalmazlar. İşçiler arasında nifak tohumları atmak başlıca yöntemlerindenidir. İşçilerin devrimci birliğini bozmak için irki-şoven dürguları köriklerler. İşçileri kendi aralarında bölmek suni ayrılıklar yaratmak için her yola başvururlar: örneğin hemşinli-laz, gürcü azınlığı arasında düşmanlık yaratmaya çalışılır. İlerici, devrimci memurlara karşı halkın duyduğu sevgi ve sempatinin ortadan kalması amacıyla bu memurları sürekli olarak kötü ve pasif görevlere gönderirler.

Bu faşistler halkı ilüğe kadar sömürmek uğruna akıl almaz yollara baş vurmaktan çekinmezler. Gerici faşist ekspresler özel olarak ilerici köylere gönderilir. Bu ekspreslerin her yerde uyguladıkları bir sahtekarlıkları vardır. Tartı sırasında, üreticinin çayının bir kısmını çalarlar. Yani tartıyı eksik göstererek bir kısmını üreticiden habersiz kendilerine alırlar. Çaldıkları çayları tefecilerin defterlerine yazarlar. Ay sonunda ücretler ödendiği zaman, bu çayın karşılığı parayı tefecilerle birlikte bölüşürler. (Tabii buna bile gerek duymadan, uydurma bir isim karşılığında bu çay ücretlerinin tümünü kendilerinin alması da söz konusu olmaktadır.) Fabrika yönetimi ise fabrikadan kuru çay kaçıran kişileri yerlerde alı atmandan dağıtır, satar. Kısacası, Çay-Kur genel merkezi ve bütün fabrika yöneticileri gericilerin siyasi nüfuz alanında olduğundan burada kimsese hesap verme kaygısı olmadan rahatça alı kosturmakta ve ne kadar çıkarları doğrultusunda her türlü iş yapmaktadırlar.

KAHROLSUN İŞÇİLERİ BÖLMEME ÇALIŞAN FAŞİSTLER VE PATRON UŞAKLARI.

ÇAY ÜRETİCİLERİNE DÜŞÜK FAİZLİ KREDİ SAĞLANMALI, TEFEÇİLERİN SÖMÜRÜSÜNE SON VERİLMELİDİR.

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ. TEK YOL DEVİRİM..

PARTİ SORUNU HAKKINDA

KITLİ ISIMLI dergide "Sol Kanat Revizyonizminin Eleştirisi" başlığı altında yayınlanan yazılarla "Devrimci Yol" görüşlerine uzunca "eleştiriler" yöneltiliyor. Biz esas olarak söz konusu "eleştirileri" cevaplamayı ve "Kitli" ile onun eleştirileri çerçevesinde bir polemik girmeyi yararlı görmüyoruz. Bunun iki nedeni var. İlk önce, "Kitli" eleştirileri bilimsel dürtüden uzak ve kaba bir çarpıtma mantığına dayanıyor. Yazıları okuyanlar onun bu yanının kolayca farkına varabilirler. Bir ahntı yapıyor. Sonra da "şunu demeye getiriyor" diyerek tırnağı açıyor ve akıl yürütme yoluyla, dilediğini yazıyor. (Kuşkusuz yazıların tamamı ilkel bir mantığa, Kitli'nin kendi mantığına dayanıyor.) Bunun arkasından ortaya atılan ve Marksizmi yeni öğrenmeye başlayan kişilerin bile kolayca görebilecekleri kaba saba bir hatalar yığınından ibaret olan iddialarla tartışmanın hiç bir gereği olmadığına inanıyoruz. Bunun ötesinde, gerçi kendisini "Parti" yerine koyan bir "teşkilatın"ın

sözçüsü görünümündedir ama, gerçekte Kitli kaç kişinin okuduğu belli olmayan bir dergi durumundadır. Bu nedenle becerebildiği çarpıtmaları düzeltmek içinde ayrıca bir gayrete gerek olmadığını düşünmek, ona saygısızlık olmasa gerek!

Bu gibi nedenlerle adı geçen dergide (ve benzerlerinde) ileri sürülen iddialara karşı tartışmaya girmemeyi esas alıyoruz. Bunun yanında ileri sürülen iddialar bazen görüşlerimizin genel olarak anlaşılmasını ve tartışma konusu edilen yanlarıyla ilgili olduğu zamanlarda üzerinde durmayı yararlı buluyoruz.

Devrimci Yol Bildirge'sinde Parti konusuna ilişkin bölümler içinde tartışılan bir çok yer var. Örneğin Bildirge'nin her tarihi dönem için ve iktisadi-siyasi yapıları farklı tüm ülkelerde geçerli bir parti modeli (biçimi) olmadığını, bu yüzden Bolşevik partisinin örgütlenme biçiminin de

evrenselleştirilmesinin yanlışlığını ifade eden paragraflar... Bu bölüm Kitli dergisinde de (170. sayısında) eleştiriliyor. Kitli, Bildirge'nin bu bölümünden bazı pasajları aktararak, bu görüşlerin "Lenin'in parti öğretisini fütursuzca revize ettiği" zillerisürüyor. Kitleşmeye yazıyor:

Ama bu "parlak cila"yı kazımaya bile lüzum kalmadan iki paragraf sonra "sol" revizyonizm bildirgeli okumaktadır.

"Bu bakımdan her tarihi dönem için farklı iktisadi-siyasi yapılarıdaki tüm ülkelerde geçerli bir parti modeli, biçimi yoktur. Örgüt biçimi çalışma tarzı ve devrim biçimine zorunlu olarak bağlıdır.

Genellikle bolşevik partisinin örgütlenme anlayışı evrenselleştirilir ve klasik bir parti tipi olarak kabul edilir. Bu anlayış sorunu diyalektikçe aykırı bir biçimde ele alıştan kaynaklanmaktadır. Somut koşulların Marksist bir tahlil yapılmaksızın ve doğru bir mücadele ve devrim anlayışını ortaya çıkarmaksızın parti biçimine ilişkin sorunları çözmek ve proletarya partisinin yaratıl-

EHVEN-İ ŞER MANTIĞI ÜZERİNE

LENİN'in kimseleri ile eğitim çalışması sürdüren bir grup Devrimci Yol sempatizanı arkadaş, okuduklarıyla Devrimci Yol arasında "paralellik karararak" bazı sorular yöneltiliyorlar.

SORU:

1) Lenin Bruker'i eleştirirken, Bruker'in "siyasal mücadelede, bazen, daha az kötüylü seçmenin gerekli olduğu" nu anlamadığını söyler. (Lenin, Bir Adım İleri İki Adım Geri, s.83.) Nehanov'u eleştirirken de şöyle der: "Boyun eğme... İki halde meşru ve enastır... Daha büyük bir beladan kaçınmak için, akıl dışı ve zarar verici bir isteğe boyun eğildiği zaman." (Lenin, Bir Adım İleri İki Adım Geri, s.208). Bu alıntılardan "ehven-i şer" mantığı açıkça görülebilir. Kısa dönemli kararlarda, bazı taktik meselelerde, ülkelerden ötürün vermesizsin ehven-i şer mantığı kullanılabilir. Bu anlamda, Devrimci Yol, sayı 2, Baygazda söylenen "ehven-i şer düşüncesini gündelik siyaset çerçevesinde sıkışıp kalma reformist hayalleri görel olarak destekleme anlamına gelir." cümlesini eleştiriyoruz.

"Güvenilmez kimselerle bile olsa, geçici ittifaklara girmekten korkanlar ancak kendisine güvenemeyenlerdir." (Lenin, Ne Yapılmak, s. 24.) "Sosyalist devrimcilerle ve sonuç olarak sosyalist devrimcilerin yanında yer alan liberallerle geçici anlaşmalara girilebilir.

"Bu gerçekten çıkarılabilecek sonuç, esas olanın, "burjuva hükümet hareketinin yeterliliğini ve sürdürülmesini ortaya koymak", ama geçici anlaşmaların kabul edilmezliğini söylememek olduğudur." (Lenin, Bir Adım İleri İki Adım Geri, s. 168-169) Bu açıdan, MHP'nin iktidarda olup, iktidarda olmanın verdiği tüm araçları kullanarak kitle tabanlı kazanması tehlikesi karşısında, seçimler sırasında CHP ile "geçici anlaşmalara" girilmesi gerekirdi. Oysa Devrimci Yol Dergisinin seçimler konusunda yazdıklarından CHP ile geçici de olsa anlaşmaya gidilmemesi sonucu çıkıyordu.

Kısa dönemli kararlarda, bazı taktik meselelerde ülkelerden ötürün vermesizsin ehven-i şer mantığını kullanılabileceğini ileri süren arkadaşlar seçimlerde CHP ile "anlaşılması" gerektiğini söylüyorlar. Önce bunu belirtelim ki ilke olarak ne "bazen daha az kötüyle" razı olmak zorunda kalılabileceği, ne de geçici uzlaşma ve anlaşmalara gidilmek zorunda olacağı inkâr edilemez. Ama bu, "bazı" durumlar için söz konusudur. Her koşulda izlenecek bir genel siyaset ilkesi haline getirildiği zaman oportünizme yol açar. Kazanmaya ve başarıya niyeti olmayanlar için her zaman daha az kötü bir durum vardır. Lenin, "Sol Komünizm..." de de dag başında kaçaklaşan bir epekiya karşısında üstünde ne varsa vererek canını kurtarmasının da bir uzlaşma olduğunu bunun ilkelere aykırı olduğunu da kimsenin ileri sürmeyeceğini söyler. Ama "Lenin böyle diyor" diyerek her tehdit karşısında böyle yapmak gerektiği sonucunu çıkarmak saçmadır. "Bazen" eşkiyanın topesine vurarak kazanmak gerekir, "Bazen" de üstündekileri versen de seni öldürcektir, düşüştükten ölüme göze almak zorundasındır...

Ehven-i şer düşüncesini bir genel siyaset ilkesi haline getirmek, kazanmaya hiç bir zaman inanmamaktır. Hep, daha az kaybetmek... Bu, "gündelik siyaset çerçevesi içinde sıkışıp kalma, reformist hayalleri görel olarak destekleme" anlamına gelir.

Siyasal mücadelede önemli olan ne zaman geri çekilmek, ne zaman ileri atılmak, ne zaman uzlaşmaya razı olmak ve de ne zaman ve kimle ittifak yapmak gerektiğini doğru kavramaktır. Bunun için günün koşullarının ve taktik hedeflerin, her zaman temel siyasi görev ışığında, doğru tespiti gerekir. Bu konuda ise, tarihsel paralellikler kurarken özellikle özen göstermek gerekir.

Özete ifade etmek gerekirse, bağımsız bir Devrimci Hareket'in inşası görevleri doğrultusunda ileri atılmak ve faşizme karşı mücadeleyi bu doğrultuda yükseltmek gereği yerine "CHP ile anlaşmak" (Aslında bu, CHP'yi tek yanlı ve koşulsuzca desteklemek demektir. Zira anlaşma iki yanlı bir bağlaşıma, bir koşullandırmayı ifade eder ki hiç değilse CHP açısından böyle bir şey söz konusu değildir.)

Saniyoruz ki bugünün koşullarında, MHP'yi iktidar ortağı durumundan mahrum etmek gerekçesi bile böyle bir siyasi haklı görülemez.

Seçim sırasında ehven-i şer düşüncesindekilerin bir AP-CHP, hatta CHP-MHP ortaklığını da ehven-i şer gördükleri hatırlanırsa, bunun bir açık faşizm yerine bugünkü MC'yi ehven-i şer bulmalarına kader vermesinde şaşmamak gerekir. Yenmeye hiçbir zaman niyetleri olmayanlar her zaman başlarına daha beter kötüliklerin gelmediğine şükredebilirler, hep, razı olunabilecek daha az kötü durumlar bulabileceklerdir. Aslında bu, revizyonistlerin faşizme karşı "demokrasiyi koruma" şeklinde uyguladıkları genel çizgi değil midir?

SORU:

2) "Bazı Teorik Sorunlar" (D.Y. s.3) kısmında çıkan yazıda şöyle denmektedir: "Evrim ve devrim aşamasının iç içe geçmesi durumu, OLGUNLAŞMIŞ bir milli kriz olarak, sürekli bir devrim durumunun varlığı ve sürekli devrim aşamasında bulunulması şeklinde anlaşılmalıdır." Bu ahntıdan anlaşılır, evrim-devrim aşamaları içiçer, ancak bu, sürekli devrim durumu olduğu anlamına gelmez, sürekli devrim durumu "OLGUNLAŞMIŞ" milli krize tekabül eder. Devrimci Yol 4. sayıdaki "Bazı Teorik Sorunlar" da ise şöyle denmektedir: "Ancak, milli krizin olgunlaşmamış olarak varolması, devrim durumunun sürekli olarak varolması olgusunu ortadan kaldırmaz. Olgunlaşmamış da olsa, milli krizin sürekli olarak varolması, devrim durumunun var olması demektir." Buradan anlaşılır ki, devrim durumu olgunlaşmış ya da olgunlaşmamış milli krize tekabül eder. Yani milli krizin sürekli olarak var olması sürekli devrim durumu yaratır. Yaptığımız iki ahntı bu konuda birbirleriyle çelişmektedir.

Önce şunları hatırlatalım: 1) Devrim durumu ve Milli Kriz aynı şeydir. Olgunlaşmamış milli kriz=olgunlaşmamış devrim durumu demektir. 2) Devrim aşaması, olgunlaşmış bir milli krize tekabül eder. (Olgunlaşmış milli kriz, devrim aşamasının objektif koşuludur.)

Bildirge (s. 33 vd.) ve Devrimci Yol sayı 3'te evrim ve devrim aşamalarının iç içe geçmesi durumunun devrim aşamasına tekabül etmediği, objektif koşullar açısından da olgunlaşmış bir milli krizin varlığı (yani=olgunlaşmış bir devrim durumunun varlığı) anlamına gelmediği anlatılır. Bunun yanında;

Ülkemizde olgunlaşmamış bir devrim durumunun (=olgunlaşmamış milli krizin) varlığı;

Bunun, ülkemizde silahlı mücadeleden objektif şartlarının varlığı anlamına geldiği; zira, olgunlaşmış bir milli krizin (yani olgunlaşmış bir devrim durumunun) ancak, bir genel ayaklanma için zorunlu bir koşul olduğu; devrimin uzun ve dolambaçlı bir silahlı mücadele ile gerçekleşeceği ülkelerde ise, bunun gerekli olmadığı;

Ülkedeki olgunlaşmamış da olsa var olan milli krizin silahlı mücadelenin objektif şartlarını yarattığı, kabul edilir ve anlatılır. Buna ek olarak,

Bunun sürekli devrim aşaması ve sürekli olgunlaşmış, milli krizin varlığı anlamına gelebileceği ve sürekli devrim aşaması taktiklerinin (sürekli hücum!) uygulanması gerektiği anlamına gelebileceği de anlatılır.

Bildirge'de Devrimci Yol sayı 3 ve 4'te anlatılan ve açıklanan fikirler bunlardır. 3. sayıdaki "evrim ve devrim aşamasının iç içe geçmesi durumu OLGUNLAŞMIŞ bir milli kriz olarak, sürekli bir devrim durumunun varlığı ve sürekli bir devrim aşamasında bulunulması şeklinde anlaşılmalıdır" cümlesinden de yukarıda yazılanlardan farklı bir sonuç çıkarılmamalıdır. Buradaki "sürekli bir devrim durumu" ifadesinin hemen arkasından gelen devrim aşamasına tekabül eden (onun objektif koşulu olan) olgunlaşmış milli kriz anlamında kullanıldığı açıktır.

mesit mücadelesini başarıya ulaştırmak olanaklarıdır.

Önümüzdeki süreçte (ki bunu özel olarak tartışmaya süreci olarak ifade etmek hatalı olmayacaktır) devrimci mücadeleyi (devrimci başarıya ulaştırılabilecek bir partinin yaratılabilmesi) bu konuda geçmiş hareketin devrimci düşüncelerini ve derinlerini doğru bir şekilde özetleyebilmekten geçmektedir. Bu ise THKP-C hareketinin sağlıklı bir inceleme ve eleştirilmesini yapmasını içerir" (sf. 31)

Burada üçüncü sınıf partisi konusunun Lenin tarafından oluşturulmuş klasikleştirildiği üzerine ayrıntılı açıklamalara girmeyi okura saygısızlık sayarız. "Sol" revizyonizm adı altında Lenin'in parti öğretisini futsuzca revize etmektedir. Parti "Marksist-Leninist" olacaktır ama, "bolşevik partisinin örgütlenme anlayışı ile" ele alınmayacaktır. Ya nasıl ele alınacaktır? "THKP-C hareketinin sağlıklı bir inceleme ve eleştirilmesi" için "Sol" oportünizminin örgütlenme konusunda hemen çehresini gösteren maceracı tavri, Parti konusunda bir alay yalvarış lafazlanak edildikten sonra bolşevik örgütlenme reddedilip yerine sosyal pratik tarafından açıkça mahkum edilmiş maceracı bir "gerilla" grubu konulmaktadır.

Parti yerine bir gerilla grubunu koyduğumuz nereden buldu? Bildirge'de THKP-C'nin daha baştan böyle bir anlayışa sahip olmadığı anlatılıyor. Kitle, yuduruklukluktan bir alonsun vaz geçmiyor. Bunu bir yana bırakalım. Şu "Lenin'in parti öğretisini futsuzca revize" ettiğimizi tavana bir şekilde ilan ederken, neye karşı çıkıyor veya karşı çıkmaya çalışıyor? Evrensel bir parti modeli olmadığı, Bolşevik partisinin örgütlenme anlayışının (yani biçiminin) de bu yüzden evrenselleştirilemeyeceğini söylemeye mi?

Bildirge'de ortaya konulan görüşü Lenin'in parti anlayışının karşısına koymaya kalkmak, şahınlıklaştırmak öte bir şey değildir. Bolşevik partisinin örgütlenme biçiminin evrenselleştirilemeyeceğini söylemeyi Lenin'in parti öğretisini revize edilmiş olarak görmek, Leninist parti öğretisini, örgütlenme biçimi sorununa indirgemek demektir. Bildirgede savunulan ve kitlelerin şahısna saldırıldığı görüşler 3. enternasyonal tarafından ileri sürülen tezlerle dayanır.

3. Enternasyonalin 12 Temmuz 1921 tarihinde yapılan toplantısında "Komünist partilerin örgütleniş ve örgütsel çalışmalarına ilişkin tezler" de bu konuda şöyle deniyor:

"...komünist partiler için kesinleşmiş ve değiştirilmeyen bir örgüt biçimi. Proletaryanın sınıf mücadelesi taktik olarak sürekli bir değişim süreci içinde bulunduğundan bu süreçte uygun olarak organizasyon da değiştirilip biçimler aramalıdır. Her ülkenin tarihsel gelişim sürecine uygun olarak değişik ülkeler komünist partilerin organizasyonları da ülkenin tarihsel sürecine uygun biçimleri içermelidir"

"Kitle'nin "Lenin'in parti öğretisini revize edilmesi" diyerek karşı çıkmaya uğraştığı ve bizim (Bildirge'de) savunduğumuz bu tezlerdeki görüşlerden başka bir şey olmadığı ortada değil midir? Yoksa 3. enternasyonal da Lenin'in futsuzca revize mediyorduydu?

Leninist parti öğretisi gerçekte Marksist-Leninist devrim teorisine kopmaz bir şekilde bağlı ülkeler ihtiva eder. Leninist parti anlayışını bir örgütlenme biçimine indirgemek saçmadır. Bu kaçınılmaz olarak onda kalıplaşmış, donmuş örgüt biçimleri aramaya sevkeden bir sapmaya ait hatadır, ki gerçek kaynağın M-L devrim teorisinin ve sınıf mücadelesi ilkelerinin revize edilmesinden almaktadır.

M-L devrim teorisine ait tüm özlü ilkeleri, her gün durmadan ve "futsuzca revize eden" Kitle'nin "parti" sorununa doğru bir yaklaşım getirmeyeceği konusunda bu bakımdan yapılacak bir şey yoktur. Onun, Lenin'in bütün devrimci özünü bir kenara bırakırken, bir yandan da "Bolşevik Partisi" üzerine yaygaralar koparması (hele Bolşevik partisinin gölgesine bile benzemeyen TSP'de bütün hasmetiyle ortada duruyorken), eğlendirici bir komediye dönüşmektedir.

Dergimizin yayımlanmadan önce çıkan yeni Kitle'lerde "Sol" Revizyonizmin Eleştirisi" tefrikasına yenileri eklenmiştir. Başta da değindiğimiz gibi, baştan sona kaba hataları yığımından ibaret bu tefrikalarla uğraşmayı gereksiz buluyoruz. Bu "Kitle eleştirileri"nin nesnel içeriğinin doğal bir sonucu sayılmaktadır. (Zaten, özellikle demokrasinin ve faşizmin üzerine yazdıkları-akıl almaz yanlışlıklarla dolu yazıda ortaya koydukları görüşleri ve eleştirileri çarpıtmaları, Devrimci Öğretmen yayınlarından çıkan Faşizm ve Anti-Faşizm Mücadele broşüründe yeterince eleştirilmiştir.)

OKUYUCU MEKTUPLARI

Yarıdan dört bir tarafa doğru çeşitli kenarlarında mektuplar gelmektedir. Bu mektupların kişisel ya da yayımlanması istenmeyen bir kısmıdır. Sıra ya koymadığımız bu mektupların bir kısmı güncelliğini yitirmiştir çoğunda benzer şeyler yazılmıştır. Bir de, mektup yazan arkadaşlar anlatacakları önemli konuların ayrıntılar hakkında bil-

gi vermek yerine, dünya ve ülke tabloları yapmakta, böylece de asıl konuyu arada kaydırmaktadır. Bu ve benzeri nedenlerden dolayı bize gelen mektupların bpeşini yayımlanması mümkün olmayan kısmını, bu mektupları imzalarını dahilinde özel olarak sunmaya da çalışacağız. Aşağıda, bazı mektuplardan bölümleri sunuyoruz.

TAŞOVA- Balıca köyünden bir devrimci arkadaşımız, kendi birliğinde de oligarşinin son içindeki uzantılarının burjuvaziye nasil hizmet ettiklerini anlatıyor. Devrimci, köyde, devrimci sloganları duvarlara yazıyorlar. (Tek Yol Devrim, Kurtuluş Kadar Savaş, Düzen Partilerine Hayır-Yaşasın Devrimci Mücadelemiz, Zamların Sorumlusu Sömürü ve Baskı düzenidir, v.b) Ve bu yazıların, faşistlerden ve gerici köy muhtarından önce, bu köyde sözcü solcu gençleri bazı TIP'ileri alıyorlar. Daha sonra da gerici köy muhtarına gidip kendilerini için göstermek için, "bu yazıları biz yazmadık" diyorlar. Devrimci Arkadaşımız mektubunu şöyle bitiriyor: "Bu tavırlarıyla devrimden nasil korktuklarını ve bir kere daha sol içinde oligarşiye hizmet ettiklerini gösterdiler. Sağolsunlar!"

KONYA- Uzun bir süredir Konya devrimci gençliğinin anti-faşist mücadelesini doğru siyasi çizgi benderliğinde yönlendiren "Devrimci Yol" siyasetini savunan devrimci tüm engellemelere rağmen Konya Devrimci Gençlik Derneği'ni (K.D.G.D.) kurdular.

YOZGAT- Sarımeş Köyü-Anti-faşist ve anti-empyalizm mücadeleye örgütü bir şekilde katılabilmek için Sarımeş Halkodası'nı, açan köylülerin üzerindeki baskıdan şöyle anlatıyorlar. "Yozgat'a giden çocuklarımız faşistlerin saldırılarına karşıyız, bunun üzerine köy camiasını ortak haline getirdik. Son günlerde bir kız kaçırma olayını bahane ederek Bakan Ali Sevgi Ereğ'in emriyle hergün köyümüzde jandarma (Vali ile birlikte) arama yapmaktadır. Ve halkı bölmek için alevi-sünni çatışması yaratmaya çalışıyorlar. Tüm cabaları boşuna, yılmayacağız!"

DÜRSUNLU- Dursunlu'da devrimci DÜRSUNLU HALK DERNEĞİ'ni kurduklarını bildirmektedirler. Devrimci arkadaşlardan kitap broşür vb. yardım beklediklerini yazıyorlar. Adresleri şöyle: Dursunlu Halk Derneği adına VECHİ UYGUN, Dokumacılar Çarşısı No: 27 Dursunlu - Antakya

GEDİZ- Kütahya'nın Gediz ilçesinde mektup yazan iki devrimci arkadaş, "Gediz'de faşist köpeklerin çöktüğü bazı arkadaşlarımdır. Kendilerini açığa çıkaramamaktadırlar." diyorlar ve Gediz'deki devrimci arkadaşları şöyle sesleniyorlar: "Arkadaşlar, Gediz'de aktif bir mücadele vermeye için örgütlenmemiz şarttır. Bunun için birleşmeye, dayanıklı ve son veremeye, faşizme karşı omuz omuza savaşmaya çalışıyoruz." Gediz'de bu iki arkadaş mektuplarında ayrıca Paşistlere "Gediz sizin kalenizdir deyiş Gediz'i size bırakmayacağız" demektedirler.

İZMİR-BUCA- Faşistlerin işgali altında bulunan İzmir Eğitim Enstitüsünde okuyan bir arkadaş da mektup var. Bu arkadaş da okuldaki yurtseverlere, devrimci arkadaşları buluyor ve şöyle diyor: "Okulda bizler daha çoğunluğuz ama faşistler yüzlerce olarak kalabalık görüyorlar. Gelin meydan veremeyelim. Faşist köpekleri karşı örgütlenelim. Faşizma bayrağını dalgalandırmayalım... Ben de faşistlerden dayak ve tepik kovulmuş ama, yine de sonuna kadar okula gittim. Mücadeleden vaz geçmedim. 80 tane arkadaşım da bu yüzden okula bırakılmak zorunda kaldı. Bu sene 80 okur da 280 olur... Şayet bunlardan biri olmak istemiyorsanız gelin çağırma uyun."

BURSA- Bursa'dan Liseli Devrimci-Gençlik imzasıyla aldığımız bir yazıda da şunlar belirtiliyor. Bursa'da faşist terör estiren kurdukların Yüksek Öğretimde Eğitim Enstitüsünde öğrenen öğrencilerin kendilerine tesliminden sonra, karışlarında göz bulamadılar. Bu kez orta öğretim gençliğine saldırmaya başladılar. Bu saldırılar da devrimci kardeşlerimiz tarafından, yaralanıyor... Bütün bu baskılara rağmen, Liseli gençlerin birliğini sağlamak için kendi öz örgütü olan DEV-LİS, kurulmuştur. Bu derneğin pratikte sağladığı başarılar oligarşinin gözünü korkuttu ve dernek kapatıldı. Dernek yöneticileri, günlerce işkenceye tabi tutuldu. Fakat bütün bu engellemelere rağmen Dev-Lis'in devamı olan LİSE-DER devrimci tarafından kuruldu. LİSE-DER Bursa'da orta öğrenim gençliğini yığınsal bir bütünlük içinde bağrında topladı. Ne var ki bu derneğimizin de polis tarafından kapatıldı. Dernek yöneticileri tekrar işkencehanelere çekildiler. 96 saat sonra savcı ifadeleri arkadaşlarımızı imza-

latmak için her türden işkenceye baş vurularına da bir sonuç elde edemediler. Mücadele durmayacaktır. Dünyanın dört bir yanından olduğu gibi Türkiye'de de zafirin çarkları çizen halkların kurtuluşu için döşüyor. (Aşağıda işkence gören devrimci arkadaşımızın fotoğrafını yayınıyoruz.)

İZMİR-KARŞYAKA- Karşıyaka TÖB-DER, Balıca Kültür ve Dayanışma Derneği, Göltepe Kültür ve Dayanışma Derneği, Karabağlar Halk Dayanışma Derneği yaptıkları ortak basın açıklamasında şöyle şu görüşlere yer vermişlerdir: II. MC'nin kurulmasıyla birlikte kanlı olaylar büyük bir artış kaydedti. Yine devrimci terörüyor, yaralanıyor, kaldıkları yurdur kapatılmaktadır. Geçtiğimiz günlerde Site ve Kadırga Yurtlarını basıp bir çok öğrencisini göz altına almışlar, İncirli Altıncı Öğrenci Yurdu'nu kapatmışlar. İstenen II. MC'nin yöneten değil saldıran olacağını açıkça gözdeğane seriyor. Önümüzdeki günler

emekçi halkımıza daha fazla baskı, zulüm ve sömürden başka bir şey vaat etmiyor. Bunun karşısında devrimciye düşen görev, en geniş halk yığınlarının faşizme karşı direnişini örgütlemektir."

ÖZÜR

Derdimizin yayın programındaki aksama için tüm okurlarımızdan özür dileyoruz. Bu aksama kağıt yokluğu nedeniyle meydana gelmiştir. Elimizdeki sayımızda aynı nedenle üç gün gecikmeyle çıktı.

GEÇİŞ DÖNEMİ SORUNLARI VE "SOSYAL EMPERYALİZM" SAFSATALARI

(9. sayıdan devam) X

Yazıyı bitirmeden önce bir noktaya daha kısaca değinelim. "Sosyal emperyalizm" teorilerinin çoğu kez Lenin'in "iki iktidardan biri: Ya kapitalistlerin iktidarı ya da proletaryanın iktidarı. İkisinin ortası bir iktidar hayalden başka birşey değildir" biçimindeki sözlerini ileri sürerler. Batteheim da şöyle diyor: ".... İktidar araçları kitlelerden ayrıldığında (....) bu araçlar işçi sınıfının devleti oluşturan güçler, savaşa ve basitçe bir burjuva devletiinkiler olurlar. Bu iktidarı ortasında bir dayım veya bir ölçüde yoll" olamaz.

Böylece, ya proletaryanın diktatör olduğu ya burjuva diktatör olduğu ya sosyalizm, ya kapitalizm şeklinde bir ikileme karşılaşıyoruz. Bize göre burada marksist devlet teorisi koto bir şekilde kullanılmaktadır. Marksizmin devlet teorisine ait kavramlar toplumların gelişiminin herhangi bir anına mekanik olarak uygulanamaz. Kavramlar, gelişiminin belirli aşamalarında ortaya çıkan bir çok yeni, farklı, geçici olguları soyutlayarak oluşurlar. Her tasnif her kategorileştirme bu soyutlamadan ötürü geçeriğin çoğu kez sadece bir kısmını ihtiva eder. Ve basitleştirilmiş, "çocukça bir yan" taşır. Eğer bu dikkate alınmazsınız, teorinin ortaya attığı kavramlarla her şey açıklanmaya kalkılırsa çoğu kez gölün sonuçlarla da karşılaşılabılır. Bu yüzden devlet teorisinin ortaya çıkardığı çeşitli kavramlar toplumların gelişim sürecindeki, geçiş dönemlerindeki ortaya çıkan özgöl durumları açıklamak için mekanik olarak uygulanılamazdır. Ya sosyalizm ya kapitalizm! Sosyalizmin tarifine bakacağız. Sovyetlere uyup uymadığına bakacağız. Eğer kalıp gibi oturuyorsa, tamam; hayır oturuyorsa başka bir şey olmayacağına göre-Lenin böyle demiyor mu?! Kapitalizm. Hayırlı Marksizm bundan çok daha başka bir şeydir. Bu olsa olsa Marksizmin kadavrasını çıkarmaktır.

Bu konuda değinmek istediğimiz son nokta şu: AEP en çok ÇKP'nin önlü üç dünya teorisine karşı çıktı. Ölkemizde "sosyal emperyalizm" teorilerinin benimsenmelerini bir kısmı AEP görüşlerini benimsiyorlar, ama "sosyal emperyalizm" teorilerine bağlılıklarını sürdürüyorlar. Sorun şu: ÇKP'ye yöneltilebilir eleştiriler; Onun devrimden vazgeçtiği, sınıf mücadelesi ilkelerini bir yana bıraktığı, anti-marksist görüşler ileri sürdüğü vb. yolundadır. Bu, tartışmasız, revizyonizmdir. Revizyonizmin partiyi ele geçirmesi ise "Burjuvazinin iktidara gelmesi demek"tir. İktidarın niteliği tayin edici olduğuna göre (ki bunlar "sosyal emperyalizm" teorilerinin temel görüşleridir.) Şimdi Çin'de iktidarda olan kimdir? Çin gımdil sosyal-emperyalist-sosyal-faşist bir öлке midir? Değilse, neden? Yoksa, Çin'de devlet mülkiyeti henüz gerçekleştirmediği için "revizyonist"ler "tekelci devlet burjuvazisine dönüşmediler" mi?

Kuşkusuz bu sorulara da "makul" bir izah tarzı bulunabilir. Bizim istediğimiz Çin'de sosyal emperyalist-sosyal faşist bir öлке olarak ilan ederek bu işi de kolayca halletmemiz değil. İsteddiğimiz şu "sosyal emperyalizm" teorilerinin bir safsata olduğunu artık anlayabiliyoruz!

(x) kimileri de bizim geçiş döneminde politikanın bellirleyiciliği üzerin yazdıklarımızın kendisinin marksizmden ait yapının bellirleyici olduğu konusundaki kaba "bilgi"sine aykırı düşmesi yüzünden epey hiddetleniyor ve bu konuda bir tek alıntı yapamayacağımızı bahşırıyorlar. Biz böylelerine, marksizm üzerine yazılanları yendim (ama bu kez alıntı yapmak için değil). kimin neyi savunduğuna dikkat ederek! okumalarını salık veririz.

16 GÜNLÜK SİYASİ DERGİ

Gabibi: Mehmet YAZICI
Sorumlu Müdürü: Yaşarhan ARSLAN
Yönetim Yeri: Hasan Ali Yücel Cad. 39/D
İncecu/ANKARA
Yazınma Adresi: P.K. 383 Kızılay/ANKARA

DEVRİM DÖNEMİ YOLU

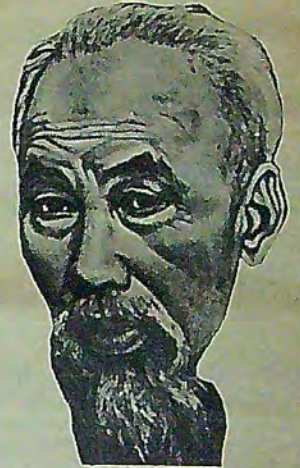
HO Şİ MINH

2 Eylül 1969'da dünya proletaryası en önde gelen önderlerinden birini Ho Şi Minh'i kaybetmişti. Ho Şi Minh, bir kavga, bir devrim, bir halkın kişileşmesidir. Ülkesinden emperyalizmi kovan yiğit bir

halkın, bir hareketin simgeleşmesidir. Devrimle, halkıyla, ulusal kurtuluş savaşlarıyla özdeşdir.

Birköylü ailesinin oğlu olan Ho Şi Minh 1890'da doğdu, Vietnam

bağımsızlığını kaybederken manda-
rin (1) oldu. Sömürgecilerin emrinde
çalışmak istemediğinden bu işi
kabul etmeyerek Güney Vietnam'da
küçük bir kasaba olan Fan Thiet'te
bir ortaokul öğretmeni oldu.

Tel Zaatar Direnişi:
Mazlum halkların
mücadelesinin bir anıtıdır.

FİLİSTİN

TEL ZAATAR
AĞUSTOS 78

Binlerce öldük,
milyonlarca
yaşatmak için;
savaşıyoruz
aydınlık bir
gelecek için

SELAM SANA FİLİSTİN HALKI, ŞANLI TEL ZAATAR! BİNSELAM!...
DÜŞMANLARIN SELAM İSTER: GEZDEN, GÖZDEN, ARPACIKTAN!

Filistinliler geçen ağustos ayında kara bir gün yaşadılar. Tel Zaatar göçmen kampında 55 gün ölesiye direnen Filistinlilerin ve halkın fedailerinin 55 gün tek bir yürek olarak çarpan 30 bin yüreğinden 10 bini susturuldu. Ve Tel Zaatar düştü. Fakat onların mücadele bayrağı düşmedi. Sımsıkı yapıştı ve bayrağa tüm filistinliler ve tüm dünya halkları. Ve 30 bin Filistinlinin şanlı direnişinde, ölüme gidişinde tüm devrimciler yeniden öğrendi nasıl ölesiye savaşılacağını, KURTULUŞA KADAK SAVAŞILACAGINI.

SELAM SANA FİLİSTİN HALKI, ŞANLI TEL ZAATAR! BİNSELAM!
DÜŞMANLARIN SELAM İSTER: GEZDEN GÖZDEN, ARDACIKTAN!

1911 sonlarında Batı'ya gitmek için La Touche-Treville adlı bir gemiye bulaşıkçı olarak girdi. Batı'ya gezerken, Çinli'lerin yönettiği Deniz Aşırı İşçi Birliği ile ilişki kurdu. Bu birlik, İrlanda'nın bağımsızlığını destekliyordu. Daha sonra Fransa'ya (Paris) döndü. Yaşamını fotoğraf montajcılığı yaparak kazanırken, bir yandan da Vietnam'ın kurtuluşu sorununa kafa yoruyordu. O sıralarda Fransız yetkililerine 8 maddelik çok ilimli bir tasarıyı sunmaya çalışıyordu. 1920'de Tours'da yapılan Sosyalistler kongresinde Sömürge temsilcilerinden birisi oldu ve sömürge halklarının geleceği için III. Enternasyonal'a girilmesini destekledi. Ho Şi Minh böylece Fransız Komünist Partisi kurucuları arasına katıldı ve partide "sömürge sorunları uzmanı" olarak görev aldı. Haftalık Le Paria'nın yayımlanmasına yardımcı oldu, Dergiyi Fransız sömürgecilerinden gelen komünistler çıkarıyordu. 1922'de Komintern (III. Enternasyonal) içinde bir "Güneydoğu Asya Bürosu" kurulunca Moskova'ya gitti; Sonra kısa bir süre için Paris'e döndü. Ardından 1925'e kadar Moskova'dan ayrılmadı. Bu arada komünist Fransız basını için yazılar yazıyor, Doğu işçileri Üniversitesi'ne devam ediyordu. 1924 sonlarında Borodin başkanlığındaki Sovyet delegasyonunda bulunduğu Kanton'a gitti. Ho Şi Minh, Borodin'in tercümanlığını yapıyordu. Daha doğrusu resmi görevi, gözle görünen görevi buydu. Asıl görevi Komintern'i Güneydoğu Asya'da örgütlemektir. Bu çalışmaları daha sonra yürüteceği Vietnam'ın kurtuluşu mücadelesi açısından çok yararlı oldu.

1927'de Çan Kay Şek komünistleri ile olan işbirliğini bozunca Ho Şi Minh Sovyetler Birliği'ne sığınmak zorunda kaldı. En yakın yardımcısı sayılan Le Hong Phong, (2) o sıralarda Vietnam Devrimci Gençlik Birliğini Hon Kong'da örgütlemeye çalışıyordu. Ho Şi Minh 1930'larda Tayland'da, Vietnam'lı göçmenler arasında propoganda yapıyordu. Vietnam'da ise kitli köylüleri ayaklanmaya itmisti. Bu gösteriler, Nghe An'da doruk noktasına ulaştı. Komünist Partisi, bu kendiliğinden hareketlere yön vermede devrimci öz kazandırmada oldukça başarılı olmuştu. Bu olayda, Ho Şi Minh'in Kanton'da iki buçuk yıl yetiştirip Vietnam'a hücreler kurmaya gönderdiği iki yüz Vietnam'lı komünistin büyük rolü olmuştu. Bir komintern üyesinin Singapur'da tutuklanıp, konuşturulmasından sonra Ho Şi Minh, Hong Kong'da yıkıcı eylemlere girişmekten 6 ay hapsedildi, (Zaten Fransız mahkemesince

idama mahkum edilmişti) Hapisten çıktığında Fransız ajanlarının elinden bir İngiliz avukatının yardımı ile kurtuldu. Bir süre Şanghay'da öğretmen olarak çalıştı. 1934-1937 yılları arasında Sovyetler Birliğinde kalarak partinin yüksek görevlileri için açılmış olan Lenin Okulunda eğitim gördü.

1938 başlarında Japon'lara karşı savaşan VII. komünist ordusunda hücre sekreteri ve İrtibat memuru olarak Çin'e geçti. 1940'da katıldığı bir Komünist Çin Heyetinde Vietnam'la işbirliği yapan Çin'li partizanların eğitimi için çalıştı. 1941'de Vietminh'in (3) kurulmasına yol açan Çin Hindi Komünist Partisinin VII. toplantısına başkanlık etmek üzere Vietnam'a döndü. Partiyi örgütlemek amacıyla Çin'e döndüğünde, sınır bölgesindeki Çin'li generaller tarafından hapse atıldı. 1943 senesinde serbest bırakıldı. Ho Şi Minh, 2

Mart 1946'da Yeni Demokratik Vietnam Cumhuriyeti Başkanı olduktan sonra, sömürge rejimini Vietnam'da yeniden kurmak isteyen Fransa ile savaşı ve istilacı ABD, ile savaşı önleyemedi. Ama kan dökülmesini önlemek amacıyla gösterdiği tüm çabalara bütün dünyanın tanık olmasını sağladı. Olayları değerlendirilmedeki üstün yeteneği, en çetin koşullar karşısında bile yılmınlığa düşmeyişli olacağı önceden sezmiş, bilgiyle dengelediği gözdeplekliği onun Vietnam olayının çağımızın en önemli olaylarından birisi haline gelmesindeki rolünü büyütüştür. 2 Eylül 1969'da öldüğü zaman Vietnam halkı emperyalizme karşı kurtuluş mücadelelerine zafere doğru emin adımlarla yürüyordu.

(1) Mandarin = Yüksek dereceli memur.

(2) 1940'da Fransızlar tarafından kurşunadizilmiştir.

(3) Vietminh: Vietnam'ın Bağımsızlığı için Devrimci Birlik